

Thất tịch không mưa

Contents

Thất tịch không mưa	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	17
5. Chương 05	21
6. Chương 06	33
7. Chương 07	40
8. Chương 08	48
9. Chương 09	54
10. Chương 10	56
11. Chương 11	64
12. Chương 12	70
13. Chương 13	77
14. Chương 14	82
15. Chương 15	88
16. Chương 16	93
17. Chương 17	98
18. Chương 18	101
19. Chương 19 (end)	103

Thất tịch không mưa



Giới thiệu

*Thất tịch: Mừng 7 tháng 7 âm lịch, chính là lễ Valentine của Trung Quốc. Nhân vật nữ chính của c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tich-khong-mua>

1. Chương 01

Tôi tên là Thẩm Thiên Tình

Nếu mà nói đến cuộc đời tôi, thật ra chẳng có gì nổi bật cả, sợ mọi người đọc sẽ thấy nặng đầu buồn ngủ, không mở nổi hai mí mắt, nên chỉ chọn một vài trọng điểm để nói.

Cái gọi là [cuộc đời tôi] thật ra cũng chẳng dài, cho đến bây giờ mới chỉ có 14 năm với 327 ngày 8 giờ 5 giây mà thôi.

Đầu tiên, đều giống như tất cả mọi người, tôi có 2 người cha mẹ rất hiền từ, còn có một người anh rất đẹp trai, rất ưu tú, các nữ sinh nhìn thấy đều sẽ không kiềm chế được mà hét lên.

Còn về tôi, từ nhỏ đến lớn, lời nhận xét của thầy giáo nói chung đều không tách khỏi những tính từ như: cá tính nông nổi, bướng bỉnh khó dạy bảo, thích quẩn chuyện người khác vân vân các tính từ. Thầy giáo nào tốt một chút sẽ nói tôi hoạt bát hướng ngoại, gặp điều bất bình thích ra tay giúp đỡ.

Có điều, thế thì cũng có khác gì đâu? Chỉ là đổi cách nói dễ nghe mà thôi, vẫn khiến tôi tổn thương.

Cái gì? Không tin tôi giải thích à nghe:

Hoạt bát hướng ngoại — có nghĩa là tôi rất nghịch, tương đối nghịch, nghịch đến mức bị phạt đánh.

Gặp điều bất bình thích ra tay giúp đỡ — nói cách khác chính là tôi hay gây chuyện thị phi, nghịch ngợm phá phách.

Tôi hận nhất là, năm lớp 5 tiểu học cô giáo hướng dẫn còn ghi trong sổ liên lạc với gia đình : ngu xuẩn không thông minh, không tôn trọng bề trên, hành vi hung hăng, không biết hối cải. Mong phụ huynh quản lý nghiêm ngặt, tránh việc gây hại cho nếp sống lương thiện của xã hội

Trang trọng biến tôi thành con quỷ phá hoại thế giới, đến việc bại hoại nếp sống xã hội, sự khởi sắc hay tụt dốc của nền kinh tế cũng liên quan đến tôi, hơn nữa nói thêm, “Xuất sư vị tiệp thân tiên tử”*(chưa kịp thành công đã chết) của Khổng Minh, sự thành bại thịnh suy của Trung Quốc trong 5000 năm tới nay cũng đều trở thành tội của tôi, chỉ thiếu nước chưa bắt tôi mổ bụng tự sát để cảm ơn thế giới.

Tôi chẳng qua chỉ đặt biệt hiệu [Tuyệt chủng sư thái] sau lưng cho cô giáo già vẫn còn trinh đó, ngoài ra còn cá cược với bạn cùng lớp về màu sắc nội y của cô thôi mà, mọi người cho ý kiến xem như thế được coi là phạm tội chết ngàn lần không?

Mẹ tôi lại phạt tôi quỳ, cái này thì cũng không sao; muốn tôi ngày mai gặp tuyệt chủng...à, cô giáo Ngô xin lỗi, tôi cũng có thể chấp nhận; viết giấy ăn năn hối hận đều là chuyện nhỏ, đảm bảo sẽ rất chân thành và đặc sắc gần bằng với “Dư thê quyết biệt thư”; nhưng —điều tôi không thể chấp nhận nhất là mẹ lại không cho phép tôi ăn cơm tối, bữa tối còn nấu món thịt kho tàu đầu sư tử mà tôi thích nhất nữa chứ.

Đây đúng là một hình phạt vô nhân đạo nhất trên đời này!

Có điều vẫn còn may, anh trai luôn luôn bảo vệ tôi cho dù bất cứ lúc nào.

Lúc còn nhỏ nhiều lần bị phạt, thường hờn tủi hỏi mẹ: [Mẹ ơi, con không phải con do mẹ sinh ra đúng không?]

[Đúng rồi đấy, con được mọc lên từ cống rãnh hôi thối.] Thật quá đáng! Lại trả lời dứt khoát như thế, còn có vẻ mặt [Cả đời con lúc này là thông minh nhất đấy]

So sánh với nhau, anh trai tài đức vẹn toàn, rất phù hợp để đem ra làm thiên thần để sùng bái

Mà tôi quả thật cũng đã làm như vậy rồi.

Lúc đó, điều kiện kinh tế trong nhà không tốt lắm, gia đình làm nghề nông, bố mẹ lúc nào đều rất bận, rất mệt, không thể chăm sóc tôi. Tôi chẳng khác nào do một tay anh trai nuôi lớn, đối với tôi mà nói, anh trai không chỉ là anh trai mà còn là người hiểu tôi nhất trên thế giới này. Không giống như tất cả những người khác phê phán hành vi của tôi, anh trai đối xử với tôi ở một góc độ khác, bao dung tất cả các hành vi của tôi.

Mỗi lần tôi gây chuyện, trong một đồng những đôi mắt chau mày nhìn tôi, luôn luôn có một khuôn mặt mỉm cười, ánh mắt tràn đầy sự bao dung và thấu hiểu, âm thầm ủng hộ tôi.

Lúc còn rất bé, tôi đã biết, anh trai là một người rất quan trọng, là thần hộ mệnh cũng là nơi lánh nạn của tôi. Mỗi lần chỉ cần có chuyện, người đầu tiên chạy đến bên tôi là anh; gây họa, người đầu tiên tôi muốn tìm, cũng là anh. Từ rất lâu, tôi đã nhận thức được rằng, tôi có thể mất đi tất cả nhưng không thể không có anh trai.

Có một năm cực kỳ buồn chán không có việc gì làm, ngồi ở bên cạnh xem hàng xóm chơi trò cô dâu chú rể, sau khi về nhà, không ngớt miệng kêu gào muốn được gả cho anh trai, trong những năm tháng trẻ thơ mù mờ không biết gì đó, vẫn không hề hiểu rằng [gả] có ý nghĩa gì, nhưng cậu bạn hàng xóm hơn 2 tuổi – Đại Mao nói với tôi một cách rất người lớn, [gả] có nghĩa là sống bên người mình thích nhất, mãi mãi không bao giờ phải xa cách.

Người mà mình thích nhất? Đó chẳng phải là anh trai ư?

Cho nên tôi hỏi anh trai có muốn [gả] cho tôi không

Anh trai nói không được

[Tại sao?]

[Bởi vì anh là con trai, không thể [gả] cho em được.]

[Vậy, em gả cho anh là được chứ gì.]

[Vẫn không được.]

[Tại sao?] . Lần đầu tiên tôi cảm thấy anh trai thật lảm chuyên, ra sức lườm anh trai một cái.

Anh cười khê, xoa xoa đầu tôi. [Bởi vì chúng ta là anh em.]

Anh em? Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, bởi vì là anh em nên tôi không thể gả cho người anh trai tôi thích nhất sao?

Năm đó, tôi ba tuổi rưỡi, lần đầu tiên ghét 2 chữ [Anh em].

Một buổi đêm sau đó, nửa đêm tôi tỉnh giấc, không thấy anh trai đâu, hốt hoảng xuống giường đi tìm, dựa theo ánh đèn yếu ớt, nhìn thấy anh trai đứng trước cửa phòng bố mẹ, biểu hiện đờ đẫn sững sờ.

[Anh-]

[Xuyt] Anh trai đưa ngón tay lên môi ra hiệu bảo tôi yên lặng.

Tôi gật đầu nghe lời đi về phía anh, không tạo ra một tiếng động nào, loáng thoáng nghe được tiếng bố mẹ nói chuyện trong phòng.

Mùa đông năm đó rất lạnh, anh trai cúi đầu thấy tôi không đi giày liền ôm tôi lên, đưa về phòng;

Tôi rất tò mò hỏi anh: [Anh nghe trộm.....]

[Anh không nghe trộm, anh dậy uống trà, vô tình nghe được] Anh đặt tôi lên giường, quỳ xuống phủ bụi bần trên chân tôi, đôi chân bé nhỏ của tôi không an phận cứ đung đưa.

[Tĩnh, đừng động đây!] Anh lật chăn lên, tìm thấy chiếc tất mà tôi đá đi, đi vào chân cho tôi.

[Hi hi...anh trai, anh trai....] tôi nũng nịu nhào lên ôm cổ rồi hôn lên mặt anh để lại một chuỗi nước bọt dính dính trên mặt.

Anh từ trước đến nay không bao giờ chê bẩn, cười cười ấn tôi vào trong chăn rồi nằm xuống bên cạnh.

[Tĩnh, việc tối nay không được nói cho ai biết nhé]

[Chuyện anh nghe trộm?]

[Anh không nghe trộm, vô tình nghe được]

[Không nghe trộmvô tình?]

[Đúng, cho nên Tình đừng nói.]

Tôi nở một nụ cười ra hiệu đã hiểu, ra sức gật đầu.

[Không được nói, anh trai nghe trộm.....] [Anh, Không, Nghe, Trộm!]

[Vô tình?]

[Đúng, vô tình.]

[Vô tình nghe trộm.]

[.....] Anh thở dài. “Tiểu Tiểu Tình, em nhất định chết cũng phải giữ chữ “nghe trộm” sao?”

Tôi không nói với anh thật ra tôi cũng nghe được rồi

Cũng giống như anh trai—vô tình, nghe trộm.

Không biết vì sao lại ghi nhớ mấy từ quan trọng đó, mà tôi thậm chí còn không biết cái gì là từ quan trọng nữa.

Nó cứ lớn vồn trong đầu, quấy rầy tôi ngày qua ngày.

Thế là tôi liền hỏi anh trai [Thế nào là cô nhi?]

Anh đang tắm cho tôi liền dừng lại, lạ lùng hỏi: [Em nghe được từ đâu?]

[Tôi hôm đó, anh nghe trộm.....]

[Chẳng phải anh đã bảo em không được nhắc đến chuyện đấy nữa mà?]

[Vậy thế nào là cô nhi?]

[Cô nhi chính là.....] Anh dừng lại một lúc, giúp tôi mặc quần áo, cân nhắc lựa chọn từ ngữ: [Những đứa trẻ không có bố, không có mẹ,cũng không có người thân.....]

[Mẹ nói em là cô nhi, em không có người thân ư?]

Vậy, cha không phải của tôi, mẹ cũng không phải của tôi, đến anh trai cũng không phải của tôi, tôi, là cô nhi?!

Anh đột nhiên không nói gì, ôm chặt tôi vào lòng.

Rất lâu, rất lâu sau, tôi mới hiểu được cái ôm đó chính là sự đau lòng

Dần dần hiểu chuyện, biết được cô nhi thực chất là thế nào, cũng hiểu được sự thương xót trong cái ôm đó, ngược lại chẳng có cảm giác gì nhiều, vì chưa kịp buồn phiền, đã có quá nhiều cảm giác len lỏi trong lòng rồi, đầy đến nỗi không còn chỗ chứa cho cái khác.

Rốt cuộc có đúng là mọc lên từ cồng rãnh hôi thối hay không, tôi không muốn chứng minh, bởi vì cho dù cái gì cũng không có, tôi vẫn có một người thực sự yêu thương tôi nhất, tôi không bao giờ cô đơn.

Anh trai, thật sự không chỉ là anh trai.

Vậy là cái gì? Tôi vẫn chưa có đáp án, nhưng trước ngày hôm đó, tôi vô thức sưu tầm vô số những bức thư tình mà những người ngưỡng mộ nhờ tôi gửi cho anh trai.

Tiểu học năm lớp 4, bạn thân nhất nói anh rất đẹp trai, toàn mượn cơ đến nhà tôi chơi, thế là trước khi kết thúc học kỳ, tôi và nó cắt đứt quan hệ, tuyệt giao, đồng thời hiểu ra một đạo lý ngàn năm không thay đổi đó là –tình bạn giữa nữ giới tương đối mỏng manh.

Năm thứ nhất trung học, hoa khôi lớp tôi theo đuổi anh, trai, tôi quy định khi tan học anh không được đến trường đón tôi nữa, tôi tự về nhà, anh vẫn tưởng tôi không muốn dựa dẫm vào anh nữa, không thể chờ được để muốn thể hiện dáng vẻ “người nhớn”.

Đùa chứ, sao tôi lại muốn người anh trai khôi ngô tuấn tú của mình hàng ngày bị một bầy con gái si tình dùng ánh mắt cường bức?

Anh trai là của tôi, của một mình tôi!

Ham muốn chiếm hữu anh trai của tôi khá cao, điều này tôi chưa từng phủ nhận.

Dần dần, tôi bắt đầu hiểu ra, đằng sau cái tham muốn chiếm hữu mãnh liệt này là gì, chính là thiếu nữ 14 tuổi ôm ấp tình cảm.....

[1] Đỗ Phủ điếu tang Gia Cát Lượng có câu: “Xuất sư vị tiệp thân tiên tử, Trường sử anh hùng lệ mãn khâm”, tạm dịch: Ra quân chưa kịp chiến thắng thân đã khuất, khiến người đời sau cũng phải chạnh lòng nước mắt đầm đìa vạt áo. (Có nghĩa rằng chưa kịp thành công thì người đã chết.)

2. Chương 02

Tôi tên là Thẩm Hàn Vũ.

Cuộc đời tôi, thực ra cũng chẳng có gì cao trào mang tính kịch hóa xuất hiện nhiều lần cả, trọng tâm duy nhất trong sinh mệnh, toàn bộ đều xoay quanh một cô gái, cô bé tên là Thẩm Thiên Tình.

Cái gọi là “cuộc đời tôi” thật ra cũng chẳng dài, tính tới trước mắt, mới qua 17 năm 240 ngày 9 giờ 35 phút 9 giây mà thôi.

Từ nhỏ tới lớn, lời nhận xét của thầy giáo nói chung đều không tách mấy từ như: phẩm hạnh tốt đẹp, biểu hiện xuất sắc nhất, ham học có chí tiến thủ. Thực ra, cũng chỉ vì hoàn cảnh gia đình, muốn lĩnh học bổng mà thôi.

Giống như tất cả mọi người, tôi có 2 người cha mẹ tôn trọng lẫn nhau, còn có một cô em gái rất đáng yêu, rất hoạt bát, nhưng cô bé không thích mọi người nói nó đáng yêu, như thể tiêu biểu cho sự non nớt, chưa trưởng thành.

Cũng không thích mọi người nói nó hoạt bát, vì bệnh nghi ngờ của nó rất nặng, cho rằng thế là có ý rõ ràng mắng nó nghịch ngợm.

Cậu con trai lần đầu tiên trong cuộc đời biểu lộ tình cảm với nó, chính là sự hy sinh oanh liệt.

Tình hỏi cậu ta thích cô bé ở điểm gì?

Ai dè cậu con trai lại trả lời câu này: [cậu rất đáng yêu, rất hoạt bát]

Không khó tưởng tượng ra người này sẽ chết thảm đến thế nào?

Tình thấy cậu con trai đó thật đáng ghét, dùng cách thức này để châm biếm nó.

Còn tôi lại cảm thấy con bé bị chứng sợ mơ mộng hão huyền.

Lần đầu tiên cô em gái được tỏ tình, kết cục đối phương bị bẹp thành đầu heo, xin hỏi tôi nên có phản ứng gì?

Rất xin lỗi, tối hôm đó, tôi cười tới nỗi cầm sấp trật khớp, không rảnh phát biểu cảm tưởng.

Tình nhà chúng tôi, không giống với đứa trẻ nhà người khác, nó là một cây hoa lạ, từ nhỏ đã sôi sôi nổi! (cái này không phạm vào điều kiêng kị của nó nhỉ?) một đứa trẻ tinh lực dồi dào, ham hoạt động, chẳng khi nào ngồi yên một khắc, vừa biết bò đã chui khắp phòng, sau khi biết đi dừng tưởng con bé ngồi yên một chỗ, trong chớp mắt lại phải đi tìm khắp phòng.

Con bé rất thích chơi trò trốn tìm, chui bên đông chui bên tây bắt người khác tìm, nhưng rất lạ, cho dù nó trốn ở đâu tôi vẫn tìm được nó, người tìm thấy nó đầu tiên luôn là tôi.

Điều khác thường nhất là, có một năm thu hoạch ruộng, cha mẹ không yên tâm để hai đứa trẻ ở nhà, liền đem chúng tôi theo, lúc đó, Tình đã biết bò, đang học đi, cả ngày bò đi bò lại, hãnh diện bày ra thành quả.

Không biết thế nào lại bò lên đồng rạ đầy, cuối cùng không xuống được, chẳng ai biết rốt cuộc làm thế nào mà con bé bò lên được, người lớn cũng không biết phải cứu kiểu gì. Nghe nói, độ cao đó mà ngã, dư sức chết một đứa trẻ chưa đầy 2 tuổi không biết trời cao đất dày.

Tuổi thơ của con bé, khắp nơi đều là mạo hiểm và kích động.

Thiên Tình chính là một tay tôi nuôi lớn, có thể nói, nó là người thân thiết nhất của tôi, không ai có thể hiểu con bé hơn tôi, khi nó bị bắt tập nói, từ đầu tiên biết gọi không phải cha, cũng không phải mẹ, mà là anh.

Tên đầu tiên con bé nhớ, là Thẩm Hàn Vũ.

Nó đói, mệt, bị thương, té ngã, chịu oan ức, chỉ biết tìm anh.

Còn nhớ có một năm, suýt chút nó trở thành đứa trẻ mất tích, cả nhà lo lắng tới phát điên, ra sức tìm kiếm, sau đó nhận được điện thoại của cục cảnh sát, vội vàng tới nơi, con bé ăn no uống đủ, mệt quá vừa nhìn thấy tôi liền lao vào vòng tay tôi, cười ngô nghê, rồi ngủ ngoan.

Nhân viên cảnh sát kể cho cha mẹ: [Con bé này nói chưa sôi, hỏi nó cái gì cũng không biết, nhà có những ai, chỉ trả lời [anh], hỏi nó cha mẹ tên gì cũng không nói được, bản thân tên gì càng không biết, kỳ lạ là tên anh trai lại nhớ rất rõ ràng, cũng may nó nhớ, nếu không chúng tôi cũng thực sự không biết làm thế nào. Cô bé ăn no uống đủ xong liền khóc toáng lên đòi đi tìm anh, khiến mọi người chúng tôi bận rối lên.]

Sau một phen hú hồn, con bé ngủ ngoan, say giấc nồng trong vòng tay tôi, hoàn toàn không để ý người lớn vì nó mà nhón nháo, cứ như chỉ cần có tôi ở bên, trời long đất lở cũng chẳng làm nó hốt hoảng.

Con bé là cục cưng của tôi, tôi cũng luôn cho rằng, tôi có thể bảo vệ, yêu thương nó như thế, cho tới rất nhiều năm sau, giao nó vào tay người đàn ông khác, tiếp tục nhiệm vụ bảo vệ, yêu thương con bé.

Cho tới năm 7 tuổi đó, vô tình nghe thấy bố mẹ nói chuyện, giữa tôi và con bé đã có sự thay đổi, em gái, không còn chỉ là em gái.....

Con bé non dại, không hiểu hoàn cảnh đáng thương, nhưng tôi lại đau lòng thay nó, thương đứa bé không có gì cả.

Tôi tự nói với mình, sẽ đối tốt với con bé gấp bội, sẽ bù đắp toàn bộ những thiếu sót của ông trời.

Tình rất vui vẻ, còn vui vẻ hơn cả tôi, tính cách lạc quan cởi mở, khiến con bé lúc nào cũng tràn đầy nụ cười sáng lạn không âu lo, chưa từng thấy nó vì cái gì mà đau lòng tới mức không thể vượt qua.

Dù gây họa bị phạt, dù tất cả mọi người đều không hiểu nó, chỉ cần tôi hiểu là được.

Chỉ cần tôi hiểu, con bé liền cười.

Khi Tình học lớp 5, cô giáo hướng dẫn tổ cáo hết trên giấy liên lạc gia đình, mẹ rất tức giận, nhưng tôi biết, Tình không nghịch ngợm như họ nghĩ, nó không phải đứa trẻ vô có gây chuyện.

Nhất định có nguyên nhân gì.

Tôi lặng lẽ giúp nó chuẩn bị bữa tối, hỏi nó vì sao dùng kính để soi dưới váy cô hướng dẫn?

Tình nói: [Em ghét cô ấy!]

[Được, Tình ghét, anh cũng ghét. Nhưng, có thể nói cho anh biết vì sao không?]

[Cô ấy vu oan cho em!] Tình nhàn miệng, nước mắt dâng lên.

Vu oan? Tôi nhú mày. [Cô ấy vu oan cho em cái gì?]

[Cả lớp đều ghét cô ấy, có người cho con gián vào cốc trà của cô ấy, tìm không ra thủ phạm, thì nói là em. Vì em thường hay gây chuyện, cho nên việc xấu gì đều nhất định là em làm ư? Sao có thể như vậy?]

Giọng nói lộ ra sự tủi thân, non nớt, không thể lý giải, cũng không thể chấp nhận đối xử thiên vị.

[Tình, em dậy đi]. Hình phạt không đáng chịu, tôi sẽ không để em gái tôi oan ức. [Ăn cơm xong đi tắm rồi ngủ, ngày mai anh đưa em đến trường.]

[Nhưng mẹ.....]

[Anh sẽ nói với mẹ giúp em. Nhưng cách này không đúng, biết không Tình? Cho dù em ghét giáo viên thế nào, đều không thể làm như vậy, được không?]

Con bé gật đầu. [Anh sẽ cảm thấy em là đứa trẻ hư chứ?]

[Đương nhiên không phải!] Con bé là do tôi trong nom từ nhỏ tới lớn, sao không hiểu, nó chưa bao giờ hư, chỉ là sinh lực gây khó khăn mạo hiểm nhiều hơn người khác, cá tính ngay thẳng, thích, ghét rõ ràng, không giả dối.

Tôi chưa bao giờ cho rằng như thế có gì không tốt, thậm chí hy vọng con bé mãi mãi duy trì sự ngây thơ như vậy.

[Anh trai tốt nhất, người khác đều không hiểu cũng chẳng sao, anh biết là được rồi.] Con bé thường nói câu này.

Thế là tôi hiểu được, nó coi tôi quan trọng hơn cả cha mẹ, hơn tất cả mọi người, thậm chí là chính bản thân con bé, vì vậy nó có thể bình tĩnh tiếp nhận việc mình là trẻ mồ côi, bởi vì có tôi.

Trong lòng nó, có thể không có cha, không có mẹ, không làm con gái nhà họ Thẩm, nhưng không thể không có tôi.

Điều này đã vượt quá phạm vi anh trai em gái có thể đạt tới, không chỉ là tình anh em đơn thuần nữa, mà còn có càng nhiều ràng buộc, càng nhiều lưu luyến không rời.

Khi nhìn thấu điểm này, con bé đã là ràng buộc và trách nhiệm không thể từ bỏ cả đời này của tôi, vì ngày hôm đó, tôi đã ngoắc tay với con bé, hứa sẽ mãi mãi bên nhau.

3. Chương 03

[Tình!] Trên đường từ trường trở về, thái độ không thềm để ý của em gái khiến Thẩm Hàn Vũ trong lòng nghi hoặc.

Theo vào phòng, thấy cô bé lấy sách ra, anh quan tâm bước lên phía trước hỏi: [Viết bài à? Có cần anh dạy không?]

[Không cần, em tự viết, anh đi ra đi!]

Thẩm Hàn Vũ ngẩn người. Đây là lần đầu tiên, con bé xua đuổi anh. Nó trước nay chỉ biết quần lấy anh, chưa từng xua đuổi.

Hôm nay rốt cuộc con bé làm sao nhỉ?

[Tình]

[Em không rảnh!] cô lấy sách nâng cao, che mặt.

[Nhưng]

[Đừng làm ồn!]

[Anh muốn nói là]

[Thật phiền, không thấy em đang học à!] Con bé đặt sách xuống, dùng hết sức hét to.

Anh thở dài. [Anh chỉ muốn nhắc em, cầm ngược sách rồi.]

Cô cúi đầu nhìn một cái, trợn mắt, phùng má nói không ra câu.

Biểu hiện này khiến anh bật cười.

Tình chỉ cần tức giận, là quai hàm liền đỏ lựng, giống như quả táo đỏ, khiến người ta muốn cắn một cái.

[Cười cười cười! Cười chết anh đi, học sinh gương mẫu mà ghớm à!] Trong cơn tức giận, quyển sách liền bay vèo ra chỗ anh, khoanh mắt đỏ, tui thân muốn khóc.

Điều này khiến Thẩm Hàn Vũ không cười nổi, hoảng sợ hỏi: [Sao vậy? nói khóc liền khóc.]

[Sao em phải nói với anh? Đi ra!] Đẩy tay vỗ về của anh ra, Thiên Tình hờn dỗi luôn.

Thẩm Hàn Vũ nhìn cái tay bị đẩy ra một cách chăm chú, trong phút chốc phản ứng không kịp.

Xem ra tâm trạng con bé thực sự rất không tốt. Anh cũng không thèm chấp với nó, gạt đầu, nhân nhượng nó. [Được rồi, vậy em đọc sách, anh ra ngoài, không làm ồn em nữa.]

Nhặt quyển sách lên, đặt vào tay con bé, nó ngơ ngẩn nhìn bóng dáng anh dần biến mất sau cửa, kiên nhẫn không dám quát anh, chỉ có thể chán nản đập mạnh quyển sách vào túi.

[Ngu ngốc! Thẩm Hàn Vũ là đồ đại ngốc]

Áp suất thấp như vậy kéo dài cho tới bữa tối, đến cha mẹ cũng cảm thấy điều bất thường của hai đứa.

Thiên Tình bình thường lắm lời, đột nhiên lười như bị mèo ăn trộm mắt, lặng lẽ không nói gì, chẳng trách ai tin được chứ?

[Tiểu Tình, hôm nay con thấy khó chịu à?] Cha mẹ quan tâm hỏi han.

[Không có ạ.] Cô bé vui đầu và cơm.

Có một tia nhìn thân thiết dừng bên cô, cô cảm nhận được nhưng cố chấp không thèm đáp lại.

[Món thịt kho tàu hình đầu sư tử em thích ăn nhất] Thẩm Hàn Vũ theo thói quen gấp cho cô.

[Tự em gấp được, không cần anh nhiều chuyện!] Cô chẳng thèm nhìn, đẩy bát ra.

Đôi đũa gơ ra rồi dừng giữa không trung, anh lúng lúng ngậy người.

[Tiểu Tình, sao có thể nói với anh như vậy!] Mẹ nghiêm mặt quở trách.

[Mẹ, không sao mà] Thẩm Hàn Vũ gượng gạo cười, muốn xoa dịu tình hình.

[Cái gì mà không sao, Tiểu Tình, xin lỗi anh con.]

[Con không muốn!] Cô giận dỗi cãi lại.

[Mẹ nói xin lỗi, Thẩm Thiên Tình!]

[Mẹ, thực sự không cần]

[Thẩm Hàn Vũ, không cần lòng tốt giả tạo của anh.]

[Thẩm Hàn Vũ là cho con gọi thế à? Không biết lớn nhỏ, nó là anh con! Không được ý mình ít tuổi liền tùy tiện, khi anh trai ở tuổi con, hiểu chuyện hơn con gấp trăm lần!]

[Tiểu Tình, con xin lỗi đi, lần này là con không đúng.] Đến người cha luôn ít nói cũng lên tiếng.

Cô uất ức đầy bụng, đặt mạnh đũa xuống, [Con biết anh cái gì cũng đúng, cái gì cũng tốt, con thì việc gì cũng không làm tốt, chỉ để thầy giáo tố cáo, mất mặt bố mẹ, không cần cha mẹ cứ nhắc nhở con. Điểm này, dù sao con cũng là người dư trong cái nhà này, cha mẹ có anh – niềm tự hào như vậy là được rồi!]

Nói xong, cô đẩy ghế, quay người chạy ra ngoài.

Còn lại ba người ngồi sững sờ bên bàn ăn.

Nói xằng bậy gì vậy? Mẹ nhíu mày, [Đầu con bé này có chỗ nào không đúng rồi?]

Thẩm Hàn Vũ cắn môi không nói, nhìn theo hướng mắt hút dần của cô, nhíu mày suy nghĩ.

Là tài năng của anh quá bộc lộ, làm tổn thương tới lòng tự tôn của con bé chẳng?

Nó luôn thể hiện cởi mở thoải mái như thế, anh chưa từng nghĩ qua sự gây chú ý quá mức của mình có tạo thành áp lực cho con bé không, là ai lấy hai đứa ra so sánh, khiến con bé tổn thương?

[Các con cãi nhau à?] Cha quan tâm hỏi, có chậm chạp hơn cũng thấy rõ sự khác thường.

Đây quả là một việc kỳ lạ, hai anh em ngày thường chẳng phải tình cảm tốt tới mức khiến người ta ghen tị? Hai đứa cũng có lúc giận dỗi ư?

[Không ạ. Cha đừng lo, con sẽ giải quyết việc này.]

[Con ý à, đừng có nuông chiều nó quá, con bé này coi trời bằng vung rồi.] Mẹ lắc đầu thở dài, nói hai câu.

Ánh mắt chuyển sang chỗ ngồi trống bên cạnh, bát cơm trên bàn bỏ lại, chưa ăn được mấy miếng. Anh nói khẽ: [Tình không vậy] Anh biết cô sẽ không, vì anh hiểu cô còn hơn cả bản thân mình.

[Tiểu thư, một mình à? Có cần đi uống cốc trà cùng ta không?]

Anh dựa vào thân cây, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên giữa cành lá sum suê, một dáng người nhỏ nhắn ngồi ở đó.

Rõ ràng tính khí thận trọng, nhưng vẫn cứ học giọng điệu nói năng tùy tiện của tuổi trẻ, nếu là trước kia, cô nhất định sẽ bị chọc cho cười, nhưng bây giờ, cô chẳng có tâm trạng đâu mà xem anh đùa.

[Anh đến làm gì?] Cô trừng mắt nhìn.

[Mượn thế này mà em chưa về, anh có thể không tới sao?]

Lần sau phải đổi chỗ trốn! Cô thầm nhủ.

[Ai cần anh nhiều chuyện? Em không thích chút nào.]

[Không phải nhiều chuyện, là quan tâm.] Anh dịu dàng trả lời, không bị ảnh hưởng với tính nóng của cô. [Em không xuống hả? Vậy anh phải lên đó rồi!]

[Không cần!] Cô căng thẳng la to.

Anh nhướng mày, cười nhẹ. Mặc kệ trong lòng cô rất chán ghét, cũng vẫn quan tâm tới anh.

Hồi nhỏ, người lớn đều nói cô giống con sư tử hoang dã, không yên lặng trong giây lát, chẳng như người anh trai trầm lặng hiểu chuyện. Năm đó cô 6 tuổi, tìm thấy niềm hứng thú mới trèo cây, kết quả lên được nhưng không xuống được.

Con bé khóc to trên cây gọi anh trai ra cứu.

Lúc đó, anh đang đọc sách dưới cây, căn bản không nghĩ nhiều, lần đầu tiên trong đời trèo cây, để cứu cô.

Kết cục của tình cảm anh em sâu sắc là bị ngã, tay trái trật khớp, chân phải bị gãy, phải nằm trên giường 2 tháng.

Hai tháng đó, hàng ngày cô khóc bên giường, nhấn chìm anh trong nước mắt, đồng thời chỉ lên trời thề, sau này cô sẽ không trèo cây nữa.

Song, sự thật chứng minh, cô hoàn toàn là loại người không có vết thương mới liền quên ngay vết đau cũ, sau khi anh có thể xuống giường đi lại tới bây giờ, cô bé quên hoàn toàn lời thề hào khí ngút mây lúc đó.

Thế là anh trai thức thời đành giúp cô mượn cớ. [Oái, anh muốn ăn khế, Tình giúp anh hái được không?]

Có thể giúp anh làm chút việc gì, Tình cười rất vui vẻ, cô nhỏ tuổi, không phân biệt được quả nào chín, hái lung tung một đồng, anh còn nhớ quả khế đó khiến anh chua tới tận trong xương.

Vẫn phải gượng cười.

Giờ phút ấy, anh lần đầu lĩnh ngộ cái gì gọi là [Tự tạo nghiệp chướng, không thể sống được]

Thấy nụ cười nơi khóe miệng anh, Thẩm Thiên Tình cảm thấy mình giống con chuột bị mèo vờn, tức giận thu lại cái chân đang định xuống. [Vì sao em phải nghe anh? Em không xuống được!]

Anh gật đầu biểu thị đã hiểu, chẳng nói hai lời, xắn tay áo định trèo lên

[Này, này!] Cô vội vàng. [Anh đừng lên!]

[Vậy em xuống đi.] Dù sao không phải cô xuống thì anh lên, không có thương lượng.

Thẩm Thiên Tình thở hổn hển, nhất thời bị sự tự tôn đáng cười của mình quán chết, tiến thoái đều không được.

[Tốt nhất em nhanh quyết định đi, nếu anh không nhầm, bên tay trái em, hướng hai giờ đồng hồ, có con sâu với tốc độ 0.1 km/h đang tiến về vị trí em đang ngồi].

Thông báo tỉ mỉ xác thực chưa xong, cô sợ hãi đập lên không một cái, biểu diễn màn mạo hiểm rơi tự do, lại lần nữa làm bằng chứng cho lực hút của trái đất.

Thẩm Hàn Vũ phản ứng nhanh chóng, hiểu đạo nghĩa mà tự động cứu mỹ nhân.

Chỉ là, anh phải nói thêm một điểm, phim truyền hình nhiều tập lừa người, sau pha lãng mạn không chịu được này, anh hùng cứu mỹ nhân chỉ có thể bị đè chết dưới trọng lực cộng thêm tốc độ khi nữ chính nhảy từ trên xuống.

Có lẽ vài năm sau, anh mới có khả năng đỡ được cô, nhưng hiện tại, rất xin lỗi, anh vẫn chưa dũng mãnh như thần.

Hứng không nổi cân nặng của cô, cùng cô té thật mất hình tượng.

[a] anh hít một hơi, hai tay bị cô ép chặt, chà sát vào da, đau âm ỉ, nhưng ít ra cũng bảo vệ chưa để cô bị thương.

Xem đi, hình tượng xấu đến vậy, những biên kịch đó có thể nói cho bạn không?

Anh hùng quả nhiên không phải ai cũng làm được.

[Xin lỗi, năng lực có hạn.] Anh cười khan, nhặt cỏ ra trên đầu cô.

Thẩm Thiên Tình ngượng ngừng đẩy anh ra, ngồi dậy.

Để ý thấy quả khế cô tiện tay hái trong lúc cấp bách, anh thuận tay ra nhận, chà lên áo hai lần, sau đó cho lên miệng

Vẫn chua như thế?

Cô vội vàng giơ tay đẩy ra. [anh đừng ăn! Cái đó chưa chín].

Anh cười, ánh mắt nhìn cô chăm chú vô cùng dịu dàng. [Không sao.]

Vì do cô hái, nên có chua nữa anh cũng vẫn ăn.

[Anh, anh đừng nghĩ nhiều nhá, em không phải quan tâm anh, kệ anh ăn có bị đau bụng không, anh là con trai cứng của cha mẹ, có sơ suất, bị mắng còn chẳng phải em.] Cô nói ngang.

Anh không cười nữa. [Em rất để tâm à?]

[Gì cơ?] Cô vùi mặt trên đầu gối, giọng nói buồn bã.

[Sự tồn tại của anh.] Anh nhẹ giọng bổ sung. [Có một người anh trai như anh, khiến em rất áp lực, đúng không?]

Cô ngẩng đầu, mở to mắt.

Đôi mắt của Tình rất đẹp, giống như hai ngôi sao trong đêm mùa hạ, rất sáng, đẹp và có hồn.

[Xin lỗi, là anh không tốt, không lo lắng đến tâm trạng của em.] Anh xoa nhẹ mái tóc ngắn chưa tới vai của cô, khẽ hỏi: [Tình, em muốn anh làm thế nào] Phải làm thế nào, cô mới vui hơn?

[Anh cho rằng em đang ghen tị với anh?] Cô lên tiếng, nhảy dựng lên như bị xỉ nhục.

[Anh không có ý này] Là mắt xích nào có vấn đề? Anh dùng từ không đúng ư? Vì sao có thể khiến cô có cảm giác này?

Cô tức lắm, ra sức đẩy tay võ về của anh ra. [Thẩm Hàn Vũ, anh – ngu ngốc nhất thế kỷ, ngốc vô địch thế giới! Em, em sắp bị anh làm cho tức chết rồi!]

Thẩm Hàn Vũ trợn tròn mắt, ngẩn người nhìn bóng dáng chạy như bay xa dần của cô, chưa kịp hoàn hồn.

Không phải như vậy ư? Vậy, vấn đề cuối cùng là ở đâu?

Anh rơi vào trong đám sương mù, một hồi sau phát hiện ra trái tim con gái quả là khó hiểu.

Nghi ngờ này quấy rầy anh, không tìm ra đáp án, tối nay, anh mất ngủ rồi.

Lật đi lật lại cả một buổi tối trên giường, giấc ngủ mãi chưa tới, anh mở mắt, nhìn chăm chú sang chỗ trống bên cạnh, thở dài.

Hồi nhỏ hoàn cảnh gia đình không được khá giả, anh và Tình ở cùng một phòng, ngủ cùng một giường, trong đêm đông lạnh lẽo, cơ thể bé nhỏ của Tình lại vô cùng ấm áp.

Sau này, cuộc sống cải thiện hơn, khi đó cô vừa lên lớp 1, cha mẹ cho rằng hai đứa lớn rồi, không thích hợp để ngủ cùng, sau khi suy nghĩ qua liền sửa căn phòng cho rộng ra.

Để hai đứa đều có phòng riêng, nhưng Tình lại không quen, mỗi lần mất ngủ, đều ôm gối chạy sang gõ cửa phòng anh, vì cô nói: [quen có anh trai luôn luôn ở bên cạnh, nửa đêm tỉnh dậy đột nhiên phát hiện anh trai không còn, chỉ còn mình em, em đương nhiên sẽ sợ hãi rồi!]

Cứ như vậy, người trong nhà cũng không tách ra nữa, lại để cô kéo dài thêm một năm, sau khi lên lớp 2, cô mới từ từ chấp nhận sự thật rằng cô phải ngủ một mình, không còn hơi một tí là ôm gối tìm anh.

Nhưng, thi thoảng chợt có ý nghĩ, vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào, xuất hiện trước cửa phòng anh, nũng nịu hỏi: [Anh, tối nay ngủ với anh được không?]

Nghĩ tới sự bất thường của cô, Thẩm Hàn Vũ ngồi dậy, nhìn bức tường trắng.

Tình hiếm khi khó chịu với anh như vậy, rốt cuộc có chuyện gì?

Cố gắng nhớ lại, lần bất thường trước hình như là năm 13 tuổi, khi thời kỳ sinh lý đầu tiên đến, cả ngày kỳ quặc, không còn hở ra là ưỡn trên người anh nữa.

Anh còn tưởng rằng mình có chỗ nào đặc tội cô, mất lúc lâu mới hiểu, là cô bé lớn rồi, biết xấu hổ.

Trận đó, mỗi lần thấy anh, cô đều lúng túng, không biết phải nói gì, đành thẹn thùng quay người chạy đi.

Vậy còn bây giờ? Không lẽ là thời kỳ mãn kinh? Em gái mới 15 tuổi mà!

Anh cảm thấy buồn cười suy nghĩ của mình, cứ nghĩ tinh linh như vậy nữa, sớm muộn gì anh cũng rối loạn tinh thần!

Anh tung chăn, tới phòng bên cạnh, gõ nhẹ hai cái. [Em gái, em ngủ rồi à?]

Im ắng một lúc, không có tiếng đáp lại.

Anh xoay núm cửa, chắc chắn cô không đá chặn đi, lại nhìn trên bàn, anh để ý thấy bát cơm anh phần cô có đựng đến, thu dọn bát trống, nhẹ nhàng đóng cửa.

Khi rửa bát, cha cũng vào bếp rót nước.

[Tiểu Tình ngủ rồi?]

[Vâng.]

[Tình cảm bọn con vẫn tốt chứ?]

Tay đang rửa bát dừng lại một chút . [... vâng]

[Từ nhỏ, con bé này chẳng quần ai, chỉ quần con. Mỗi lần khóc, chỉ có con mới dỗ nổi nó, nó luôn chỉ nghe lời con, chịu uất ức, cũng chỉ tìm anh trai khóc lóc kể lể, cha thấy rõ, nó rất ỷ lại vào con, coi trọng con vượt xa bất cứ người nào.]

[Cha?] Anh lạ lùng nhìn cha một cái, không hiểu ông vì sao đột nhiên lại nhắc tới cái này.

[Không có gì, cha chỉ muốn con nhớ một điểm, con bé là em gái duy nhất của con, con là người quan trọng nhất trên thế giới này với nó, con phải có trách nhiệm với con bé.]

[Con biết]

[Vậy con phải cam đoan với cha, cả đời này, con sẽ không bỏ nó mà không quần, cho dù bất cứ lúc nào, đều phải bảo vệ, chăm sóc nó.]

Biết lời cha nói không chỉ là những lời nói phiếm, thái độ của anh thận trọng hơn, nghiêm túc trả lời từ chính con tim mình: [Con sẽ, cha ạ.]

[Được, vậy cha giao Tiểu Tình cho con, đừng để cha thất vọng.]

Thẩm Hàn Vũ tắt vòi nước, giặt mình quay người.

Điều này ... coi như là phó thác ư?

Về vấn đề liên quan tới thân thể, giữa anh và Tình đã là bí mật công khai, chỉ có điều không ai nói thẳng. Đối với anh mà nói, có huyết thống hay không, cô đều là em gái anh yêu thương nhất.

Điều này không ảnh hưởng đến vị trí của cô trong trái tim anh hay trong gia đình này.

Còn cha? Là khi nào phát hiện ra hai đứa sớm đã biết rõ? Thậm chí còn có ý giao phó cả đời Tình cho anh?

Vì sao lúc này, ai cũng đều là lạ?

Tình:

Tan học đợi anh, anh tới đón em, có chuyện muốn nói.

Ký tên: Anh trai.

Tối qua, để lại dòng chữ cho cô, cô đã ra ngoài trước anh một bước, đến phòng cô, nhìn thấy mảnh giấy bị vo tròn, biết cô đã đọc.

Sau khi tan học, đến trường cô cũng là trường cũ anh tốt nghiệp 3 năm trước đợi cô, đợi nửa ngày, trước sau đều không thấy cô.

Thấy giáo viên, học sinh cả trường về gần hết, anh bắt đầu lo lắng, không lẽ cô lại xảy ra chuyện gì, khiến giáo viên phạt bắt ở lại trường?

Sau đó, vài nữ sinh gọi anh học trưởng, tự giới thiệu là bạn học của Tình, quần quýt lấy anh nói chuyện.

Anh từng là nhân vật quan trọng của trường này, lưu lại chữ viết hoàn hảo trên tài liệu ghi chép của trường, hoàn hảo cả về thể chất, trí tuệ, phẩm hạnh, khiếu thẩm mỹ, quan điểm lao động, coi trọng cả 5 môn: Ngữ văn, triết học, thể dục, khoa học và nghệ thuật, tài hoa phong nhã trời sinh, trên bục trao học bổng không bao giờ thiếu bóng dáng anh.

Cho tới bây giờ, sau 3 năm, rất nhiều thầy cô, học sinh còn bàn tán xôn xao, năm đó Tình vừa mới vào học, vì thân phận [em gái tài tử trường Thẩm Hàn Vũ] mà thu hút không ít ánh nhìn.

3 năm trước, do thành tích đứng đầu bảng toàn huyện, thi đỗ vào trung học thành phố, khiến cho trường trung học vô danh của một thị trấn nhỏ thêm không ít ánh hào quang, cũng khó trách ngày hôm nay của 3 năm sau, cái tên [Thẩm Hàn Vũ] vẫn vang dội trong trường.

Cũng vì quá rõ nên không ít người nói những lời như: [Cái gì? Thẩm Hàn Vũ đẹp trai, ưu tú đó là anh cậu? Hai anh em nhà cậu chẳng giống nhau chút nào...]

Anh lo lắng những lời này sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của cô.

Biết từ chỗ bạn bè cô, Thiên Tình đã sớm rời trường, anh vô tâm để lại sự mơ mộng của các các thiếu nữ này, vội vàng về nhà.

Quả nhiên, Tình về nhà từ lâu, yên lặng ngồi học từ vụng tiếng anh.

[Hàn Vũ, hôm nay sao con về muộn thế? Chẳng phải nói đi đón Tiểu Tình à? Tiểu Tình người ta về từ lâu rồi.]

Anh quay đầu, nhìn thẳng vào Tình. [Dạ ... con nói chút chuyện với giáo viên nên bị trễ, sợ Tình đợi lâu, để em về trước.]

[Vậy ư?] Mẹ gạt đầu, rồi đi vào bếp.

Thấy mẹ đi xa, anh tới trước mặt cô, hỏi khẽ:

[Vì sao không đợi anh?]

[Em vốn dĩ không có đồng ý.]

[Tình, em ngắt đầu lên, chúng ta nói chuyện.]

[Ngày mai em có bài kiểm tra tiếng anh] Cô cố chấp dừng ánh mắt trên sách.

[Bắt đầu khi nào, em chăm chỉ tới mức đến thời gian nói chuyện với anh cũng không có?]

[Bây giờ.]

Thẩm Hàn Vũ hít một hơi. [Ngắt đầu lên, có gì bất mãn thì nói thẳng với anh, anh không chấp nhận chiến tranh lạnh kiểu trẻ con này.]

[Không có.]

[Anh nói ngắt đầu lên!] Giọng nói có phần mất bình tĩnh, thu hút ánh mắt của cha từ xa đang đọc báo.

[Sao thế? Hàn Vũ?]

[Xin lỗi cha, chúng con không sao.] Anh giơ tay kéo cô vào phòng, đóng cửa. [Hai ngày nay em làm sao? Người mà anh biết không vô cơ gây sự, rốt cuộc em thế nào?]

Thẩm Thiên Tình định nói gì, lặng lẽ mở mắt, thấy bức thư thoang thoảng mùi thơm trong tay anh, cô cắn môi, tức giận không nói.

Chú ý thấy nơi cô đang nhìn, anh giơ bức thư viết tên anh. [Còn nữa, thư là thế nào? Nghe nói, có không ít bức thư thuộc về anh, nhưng anh không nhìn thấy một nữa, vì chiếu cố đến thể diện của em, anh không vạch trần trước mặt bạn em, nhưng anh nghĩ, em nợ anh một lời giải thích.]

[Anh quan tâm ư? Có biết bao nữ sinh ngưỡng mộ anh, viết thư tình cho anh, điều này làm thỏa mãn lòng chuộng hư vinh của anh, đúng không?] Cô cảm thấy tổn thương, anh trai coi trọng thư tình của những nữ sinh không biết tên hơn cả cô, trong lòng thấy chua chát, tựa như có vô số những mũi kim nhỏ châm vào.....

[Đó không phải là vấn đề quan tâm hay không, mà là liên quan tới anh, em có nghĩa vụ báo cho biết, còn quan tâm hay không, đó là việc anh quyết định.]

[Được, em thừa nhận em giấu thư đi, vậy thì làm sao?]

[Đem ra đây!]

[Không.]

[Anh nói em đem ra đây!]

[Không, không, không!] Cô bướng bỉnh phản ứng lại, không sợ hãi vênh mặt trợn mắt nhìn anh.

[Thắm Thiên Tình, em đừng làm anh tức giận.]

[Anh tức em cũng chẳng có tác dụng gì, những bức thư đó em đều xé hết, đốt hết, vứt đi hết rồi, một bức cũng không tìm lại được, rất tiếc nhỉ? Tất cả anh đều không thấy nữa, trong đó còn có hoa khô của lớp, hoa khô của trường, toàn bộ đều xinh đẹp vô cùng, anh mắng em đi, đánh em đi! Dù sao những bức thư đó cũng quan trọng hơn em, anh vì nó mà hung dữ với em....]

Thắm Hàn Vũ nhú mày. [Anh tùy việc mà xét, nếu em không đồng ý, có thể từ chối, nhận sự giao phó của người ta thì phải làm việc một cách trung thực, đây không phải thái độ làm người nên có, anh vô cùng không thích hành vi này của em.]

Anh nói anh không thích cô, bây giờ anh đã không thích cô rồi.....

Giọt lệ tủi thân đọng lại đầy mắt, cô tức giận chạy ra khỏi phòng, chưa đầy một lúc, lại xuất hiện, ném cả tập thư lên người anh. [Cầm lấy, anh thích thì giữ lấy, không cần gờ ra cái bộ mặt đòi nợ nữa, ai thèm chứ!]

Thắm Hàn Vũ sững người, từng bức từng bức như tuyết rơi, khi ngừng đầu, cô đã mất hút trong tầm mắt anh.

Buổi tối, Thiên Tình không ra ăn cơm, mẹ quan tâm vào phòng một chuyến, cô nói không hứng thú, không muốn ăn.

Mẹ ít nhiều cũng nhìn ra giữa hai đứa đang không vui, khuyên anh hai câu. [Tiểu Tình tính vậy, con làm anh, thì nhường nó chút đi, đừng tính toán với nó nữa.]

[Mẹ] Anh không nói nữa.

Mẹ cười. [Nó chẳng phải tức giận gì con, nhất cử nhất động của con đều có ảnh hưởng rất lớn với nó, nếu con không tha thứ cho nó, nó sẽ để mình chết đói.]

Vấn đề là, cô ấy có cần sự tha thứ của anh không?

Thắm Hàn Vũ gấp mấy món ăn cô thích mang vào phòng.

Bên trong tối om, anh bật đèn, thấy cô nằm trên giường, cô vội quay lưng, kéo chăn lên tận đầu, không nhìn anh.

Anh đặt cơm tối lên bàn, ngồi cạnh giường. [Vẫn không vui vì những lời anh nói à?]

[.....] Trong chăn, lặng im một hồi.

Anh lại mở miệng: [Thực sự giận anh đến thế, giận tới mức muốn tuyệt thực phản đối?]

[.....] Vẫn không nói năng gì.

[Không được như thế nữa, Tình, quay mặt lại đây cho anh] anh dùng tay kéo chăn, lật người cô, bỗng nhiên phát hiện mặt cô đầy nước mắt, gối ướt đẫm một khoảng.

Anh hỏi. [Tình, em]

[Xin lỗi, em không biết những bức thư đó quan trọng với anh vậy, sau này em tuyệt đối không giấu thư của anh nữa, anh đừng giận, đừng ghét em]

Điều này Cái gì với cái gì?

Thân thể bị người ta nhào lên ôm, cô khóc toáng trên ngực anh.

[Tiểu Tình]

[Em chỉ sợ ... sợ bọn họ lấy đi sự chú ý của anh, sau đó ... anh sẽ không còn thương em nữa, không quan tâm em nữa ... Em không cố ý làm anh tức giận, em cũng biết như thế không đúng... Nhưng, nhưng... Em thực không biết như vậy khiến anh càng ghét em...]

Như vậy ư? Cô chỉ sợ mất đi sự yêu thương của anh, mới giấu thư tình?

Anh dạy dỗ cô theo góc độ về lý mà quên đi suy nghĩ của một cô gái đa cảm tình tể.....

[Đừng khóc, anh không tức giận.] anh nhẹ nhàng vỗ về.

[Lừa đảo, rõ ràng anh hung dữ với em.] Cô thút thít lên án.

[Anh to giọng.]

[Anh nói em vô cớ gây sự.]

[Nếu anh nói câu này, ra đường bị sét đánh.]

[Anh ghét em.]

[Nói bậy, đó là việc cả đời này không thể nào xảy ra.]

Cô ngừng khóc. [Thật không?]

Về mặt thận trọng thề: [Nếu anh lừa em, thì để em cả đời không lấy được chồng, làm bà cô già.]

[Sao anh thề mà người bị trừng phạt lại là em?] Cô kêu oai oái, bất mãn phản đối.

[Đâu có? Đâu có? Nếu em không lấy được chồng, anh phải nuôi em, vậy ai thiệt hơn ai?]

[Anh ... phải nuôi em?] Thật không? Cả đời á!

[Đương nhiên rồi!] Chiến thuật ngăn cản nước mắt thành công, anh rút giấy ăn ra lau mũi cho cô. [Em là em gái anh, anh không nuôi em thì nuôi ai? Xì mũi.]

[Người ta 15 tuổi rồi, anh đừng coi em là trẻ con nữa!] Nói tới nói lui, vẫn là nghe lời xì mũi.

[Trong mắt anh, em mãi mãi là đứa bé khóc chạy theo đuôi anh.] Gập đôi giấy, [Lần nữa.]

Dùng sức xì sạch nước mũi, cô hỏi tiếp: [Em ăn khỏe, có thể sẽ ăn cho anh vợ nợ. Hơn nữa sau này anh kết hôn, còn phải nuôi vợ, nuôi con, anh nuôi được không?]

Anh nhún nhún vai, đổ mỳ vằn thắn vừa ra khỏi lò vào thùng rác. [Vậy thì không kết hôn nữa, chuyên tâm nuôi em là được.] Bưng bát cơm, đặt vào tay cô. [Ăn đi, để anh xem em ăn khỏe tới mức nào.]

[Được, vậy em cũng không lấy chồng nữa, mãi mãi ở bên cạnh anh] Cô vui vẻ tuyên bố.

Anh cười khê. [Nói dễ nghe nhỉ, chỉ sợ tới lúc thấy anh chàng đẹp trai, nửa đêm liền gói đồ đi theo người ta, anh trai chỉ là một cái đuôi nhỏ thì tính làm gì!]

[Sẽ không! Không ai có thể đẹp trai hơn anh.] Đã không có ai đỉnh hơn, ưu tú hơn anh vậy sao cô phải lấy chồng?

[Hừm, vậy em có thể nói cho ông anh rất đẹp trai, vì sao mấy hôm nay không để ý tới anh?]

Miếng ớt xanh trong miệng, chưa nuốt xuống.

Thấy sự trầm mặc của cô, anh nhẹ nhàng nói: [Tình, chúng ta chẳng phải nói sẽ không có bí mật ư? Lúc nhỏ, có việc gì em đều kể cho anh, anh thích Tiểu Tiểu Tình nằm lười trên người anh nói chuyện trên trời dưới đất, không thích đáng về bây giờ, việc gì cũng giấu trong lòng, gập mặt cứ như người đứng.]

[Bản thân anh chẳng phải cái gì cũng đều không nói cho em!] Giọng nói buồn rầu, nhưng nghe thấy.

[Ví dụ?]

[Việc được cử đi học, vì sao anh không nói với em?]

Anh hơi ngạc nhiên. [Anh ...]

[Nếu em không phát hiện, có phải anh sẽ một mình chạy trốn đi Đài Bắc học, không cho em biết!]

[Anh ... không phải ...]

Nhất thời, bị á khẩu không nói gì.

Hóa ra mấy ngày nay cô đều khó chịu cái này? Tưởng anh không cần cô nữa?

Cô không phải muốn đổi đầu với anh, chỉ là dùng cách này phản đối, thể hiện sự đau lòng và lo sợ bị ruồng bỏ...

Anh không có ý muốn giấu cô, chỉ vì quá biết cô sẽ đau lòng, mỗi lần đối diện cô, chính là không nói ra nỗi, thậm chí anh nghĩ, hay từ bỏ, đổi sang chọn trường phía nam...

Từ nhỏ tới lớn, anh luôn ở chỗ cô có thể nhìn thấy để bảo vệ cô, chưa bao giờ xa nhau quá xa, chưa bao giờ quá lâu, anh sợ nhờ may cô lại gây chuyện, nhờ may cô muốn tìm người nói chuyện, nhờ may nửa đêm cô tỉnh dậy tìm không thấy anh ... thì làm thế nào?

Nhưng mẹ nói vài câu. [Có anh em nào không phải rời xa, mỗi người đi con đường riêng? Không phải bây giờ, cũng sẽ là mai sau, vậy con bây giờ cố chấp, điều này có ý nghĩa gì?]

Anh không trả lời được, không thể nói ẹ biết, anh chưa bao giờ nghĩ qua sẽ rời xa Tình, từ trước tới nay, Tình chính là toàn bộ thế giới của anh, thậm chí anh cho rằng là điều đương nhiên, anh sẽ luôn ở bên cô, tới già, khi chết.....

[Tình không muốn anh đi Đài Bắc à?]

[.....] Nói vâng thì có phần quá ích kỷ. Trong lòng cô thực ra đều rõ hơn ai hết, tài hoa trời sinh của anh trai cô không che giấu được, anh nổi bật như vậy, bị chôn vùi trong thị trấn nhỏ này, không công bằng đối với anh.

[Em chỉ là ... không muốn xa anh...] Cô lúng túng nói khẽ.

[Vậy, Tình có thể cố gắng hơn, chỉ cần thành tích tốt hơn chút, anh có thể thuyết phục cha mẹ, để em tới Đài Bắc học, làm bạn với anh?]

[Có thể ... như vậy không?] Chỉ cần thành tích tốt thì không cần xa anh, có phải như vậy?

[Vậy xem em có chịu thua không, cấp 3 công lập có phần của em không!]

[Vậy nếu ... không được?] Cô không chắc với bản thân mình. Học không nằm trong phạm vi hứng thú của cô, cô luôn chỉ cần đạt là tốt rồi, sẽ không phải suy nghĩ nhiều, bây giờ cố gắng vẫn kịp chứ?

Nếu thực sự như vậy, anh cũng không nhất định phải đi Đài Bắc. [Khi ấy nói sau, việc này, anh sẽ suy nghĩ, được không?]

[Vậy, anh, sẽ không lên đi chứ!]

[Không.]

[Không được để em không tìm thấy anh nhé!]

[Không]

[Không được không cần em!]

[Ở đâu ra người nói nhiều thế? Giống như bà già ý!]

Anh cười trêu chọc.

[Vậy anh có đồng ý không]

[Ừ, ừ, ừ, anh sẽ không lên đi, sẽ không để em không tìm thấy anh, sẽ không thể không cần em, anh sẽ để em luôn nhìn thấy, chạm vào được, cho tới khi em nhìn chán phát ói, như vậy em yên tâm rồi chứ?]

[Ngoắc tay?]

Đôi mắt anh yêu nhất, sáng ngời rực rỡ liếc nhìn anh, dưới ánh nhìn chăm chú nghiêm túc không gì bằng, anh kiên quyết ngoắc ngón tay với cô.

Trong lòng anh rất rõ, đây không phải trò chơi trẻ con, mà là lời hứa phải dùng cả đời thực hiện.

4. Chương 04

Từ khi anh trai đồng ý sẽ không lên đi, nụ cười ngây thơ vô lo lại trở về trên khuôn mặt cô, mỗi ngày cô đều cười rất vui vẻ, dường như trên thế giới không có gì có thể khiến cô ưu phiền.

Cô từng cho rằng, anh trai muốn bỏ cô tự mình rời đi, cô cảm thấy rất sợ hãi, giống như hồi nhỏ đồ chơi yêu thích bị Đại Mao hàng xóm cướp mất, chỉ có thể khóc oa oa thể hiện sự đau lòng.

Lúc đó, cô còn có thể chạy mách anh, nhưng bây giờ, người bị cướp là anh trai, cô không biết tìm ai, người anh trai tốt ấy vô tình vô nghĩa, cái gì cũng đều không nói với cô.....

Nhưng bây giờ, cô biết anh trai mãi mãi không thể không để ý đến cô, cho dù anh ở đâu, nhất định cũng sẽ trở về tìm cô, cô yên tâm rồi, không còn hực hặc nữa.

Có lúc cô cảm thấy anh trai rất ngớ ngẩn, lại cho rằng cô ghen tị vì có một người anh giỏi giang.

Ông anh ngốc nghếch, lẽ nào anh không biết, cô rất vui sướng có một người anh giỏi giang, xuất sắc như thế? Mỗi lần bạn nói với cô bằng ngữ khí ngưỡng mộ : [Thiên Tình, anh cậu thật giỏi, cái gì cũng biết, có thể dạy cậu làm bài, chẳng giống anh mình, ngu chết đi được, đi thi bị thầy giáo đánh vào lòng bàn tay, chỉ có thể kéo tóc tở, cướp đồ ăn của tớ, không giống anh cậu, đối xử tốt với cậu, còn có thể đợi cậu cùng về nhà.]

Cô cảm thấy rất hạnh diện, vì anh trai cô là độc nhất vô nhị, ai cũng không bằng.

Cô thích anh trai, rất thích, rất thích.

Vì vậy từ bây giờ trở đi, cô phải chăm chỉ học hành, như vậy mới có thể đi Đài Bắc, ở cùng anh.

Cuối cùng, sát ngày thi học kỳ, vì quá căng thẳng, có chút thất thường, anh trai an ủi cô: [Không sao, cố gắng hết sức là được.]

Kỳ nghỉ hè, trường sắp xếp hoạt động đoàn cứu quốc, cho bọn họ sau khi thi xong có thể hồi phục tâm trạng, cũng để lưu lại ký ức vui vẻ trong kỳ nghỉ cuối cùng.

Cô nói việc này với anh, anh cổ vũ cô đi.

[Nhưng 5 ngày 4 đêm đấy! Cảm giác lâu quá!] Như vậy 5 ngày 4 đêm cô không được gặp anh rồi

[Không phải vẫn kêu gào mình lớn rồi ư? Mới rời nhà có 5 ngày 4 đêm đã bỏ cuộc rồi?] anh trai cười cười trên trêu cô.

[Không phải như thế]

[Vậy thì thể hiện cho anh xem nào! Thảm Tiểu Tình, cố lên, để anh trai thấy mặt độc lập của em.]

Định nói nhưng rồi lại nuốt xuống, đổi thành: [Anh, anh còn nhớ ngày 7 tháng 7 là ngày gì không?]

[Ai đều biết là ngày lễ tình nhân.]

[Còn nữa?] Cô chớp mắt, gương mặt tràn đầy hy vọng.

[Uhm.....] Anh nghiêng đầu nghĩ một chút. [Ngày gặp gỡ của Ngưu Lang và Chức Nữ.]

[Còn nữa?]

[Còn nữa ư..... anh nghĩ đã, căn cứ theo kinh nghiệm bao năm qua, ngày này hơn phân nửa đều mưa.....]

[Người ta không phải nói cái đó!] Cô sốt ruột, khó lòng nói ra.

Anh mặc cười, vuốt vuốt tóc cô. [Ai không hiểu ngày đó là ngày sinh nhật của tiểu công chúa nhà chúng ta, không cần em nhắc, chút ghi nhớ trong lòng không dám quên.]

[Thật không?] Cô lại mỉm cười, hai tay giơ ra. [Vây quà đâu? Anh phải chúc mừng sinh nhật tuổi 15 của em như thế nào?]

[Bây giờ còn đòi quà, có phần hơi quá sớm rồi.]

[Vây bằng không nói trước cho em, quà là gì.]

[Không được, như vậy thì mất đi cảm giác thần bí của việc mong đợi được nhận quà, dù sao cũng vài ngày nữa, đợi em tham gia hoạt động cứu quốc trở về thì biết ngay.]

[Vây sau khi em về, cũng có thể thấy quà của em chứ?]

[Ừ, em gái thật biết bắt bí, anh không khoan tay chịu tóe có được không?] Anh nửa trêu trả lời. [Có điều nói trước, anh rất nghèo, không thể tặng quà gì to đâu.]

[Không sao.] Chỉ cần là anh tặng, cô đều sẽ thích.

Ngày hôm đó, tà dương lúc hoàng hôn thật đẹp, nhưng tiếc rằng mưa nhỏ, bọn họ dựa lưng vào nhau, ngồi bên cửa sổ cùng ngắm mưa.

[Ghét quá, lại mưa rồi.] Hy vọng ngày sinh nhật cô, bầu trời sẽ trong.

[Ừ, trời không biết chiều lòng người, rất đáng ghét!] Anh cười cười nói.

Hồi nhỏ người lớn nói với hai đứa, thất tịch * (mùng 7 tháng 7) sẽ mưa, bởi vì một năm Ngưu Lang và Chức Nữ chỉ có thể gặp nhau một lần, khi tương phùng liền rơi những giọt lệ nhưng nhớ vì xúc động, thành mưa thất tịch.

Cô nhỏ thật biết lựa ngày, chọn ngày này để ra đời, có một năm anh nói với cô, đợi mưa tạnh, muốn dẫn cô ra ngoài thả diều, bắt cá, để cô có một ngày sinh nhật vui vẻ nhất.

Nhưng rất tiếc rằng, vài năm liền, thời tiết không tốt, khiến ngày thực hiện lời hứa của bọn họ cách xa không thời hạn.

[Oái, anh đợi đó, hôm đấy nhất định không mưa, xem anh quyet nợ như thế nào!]

[Thật không?] Anh dùng ánh mắt nghi ngờ, liếc nghiêng xuống cô bé với lời lẽ hùng hồn.

[Nếu quà không thể đưa bây giờ, em có thể hẹn trước chút lái không?]

[Em muốn gì?]

Cô quay người, vẻ mặt nghiêm túc. [Anh, anh thật không tin em lớn rồi à?]

Đột nhiên nói ra câu này, khiến anh không hiểu, nghi ngờ quay đầu. [Cái gì]

Ngày hôm đó, cô làm một việc rất to gan, đến cô cũng không dám tin .

Gần lên phía trước, đôi môi ấm áp của cô chạm vào môi anh.

Cô vĩnh viễn nhớ, khi ấy anh thể hiện sự thẳng thốt, kinh ngạc.

Ngày hôm đó, cô làm một việc rất to gan, đến cô cũng không dám tin .

Gần lên phía trước, đôi môi ấm áp của cô chạm vào môi anh.

Cô vĩnh viễn nhớ, khi ấy anh thể hiện sự thẳng thốt, kinh ngạc.

[Tình! Thẩm Thiên Tình!]

Bạn học vỗ vai cô từ đằng sau, cô chột hoàn hồn, trong phút chốc không biết mình đang ở đâu.

Đúng rồi, cô tham gia hoạt động đoàn cứu quốc, 5 ngày 4 đêm, bây giờ đang trên đường về nhà.

5 ngày 4 đêm này, dài như một đời, cả con tim cô sớm đã bay về nhà, thả trên người chàng trai khôi ngô hứa sẽ đợi cô.

Từ trước tới nay, cô đều không dám tin, cô thực sự hôn anh rồi. Cảm giác bay bổng, không thật chút nào, cô thực sự đã làm ư? Hay chỉ là mơ mộng hão huyền của cô mà thôi, vì quá chân thực, không cần thận đã cho rằng đó là thật?

Nói thẳng ra, đây không thể coi là nhất thời xúc động, trong lòng cô đã sớm tưởng tượng biết bao lần, loại nụ hôn ngọt ngào lãng mạn đó được miêu tả trong tiểu thuyết giả tưởng, nếu xảy ra giữa cô và anh trai, sẽ như thế nào?

Từ khi hiểu chuyện tới nay, anh đã ở trong trái tim cô rồi, trước nay chỉ có anh hiểu cô là thừa số mạo hiểm không thể ổn định bình thường, sẽ không thể lấy quy tắc thực tế ra yêu cầu cô, muốn cô làm thực nữ dụ dàng ít nói; chỉ có anh chia sẻ ái ố hỉ nộ trong quá trình cô lớn lên, nhìn cô lột xác, trưởng thành.

Đã quen với mỗi một giai đoạn trong cuộc sống đều có anh tham gia, cùng với thời gian trôi qua, lớn tuổi hơn, hạt giống trong lúc không cẩn thận đã rơi vào trái tim nảy mầm, lớn thành cây đại thụ, cành lá đan xen, không thể nào nhỏ đi, tuổi thanh xuân ở các độ tuổi khác nhau, cô mãi mãi chỉ thấy anh, những người khác hoàn toàn không lọt vào mắt cô.

Ngoài anh ra, cô chưa từng nghĩ tới việc chia sẻ với người khác những thứ thân mật.

Anh có lẽ cũng có suy nghĩ như cô chứ!

Về sau, những lá thư tình bao năm qua đó giao hết vào tay cô.

[Cái này]

[Muốn xé, muốn đốt, muốn vứt, đều tùy em, sau này những thứ như vậy không cần đưa anh nữa, anh không cần.] Anh nói với cô như vậy.

[Nhưng, anh chẳng phải rất để tâm ư?] Những lá thư này, một lá cũng đều chưa bóc!

[Anh giao quyền cho em xử lý, và tùy chủ ý của em, ý nghĩa khác nhau. Anh đang giảng đạo lý với em, không phải vì anh để ý mấy lá thư này.]

[Ồ.] Cô hình như hơi hiểu rồi.

Anh không quan tâm, vì vậy sự ái mộ của các cô gái đó, chẳng có ý nghĩa gì với anh, thế anh quan tâm cái gì? Cái gì mới có ý nghĩa đây?

Đêm hôm đó, cô lại chạy tới cùng giường chung gối với anh, ngủ trong vòng tay anh.

Lúc sắp ngủ, anh hỏi khẽ: [Em biết chúng ta sẽ trở thành thế nào chưa? Em thực sự chuẩn bị tốt chưa?]

Lúc đó, cô bị giấc ngủ chinh phục, bộ não mơ hồ lộn xộn không nghĩ quá nhiều, nhưng 5 ngày 4 đêm này, cô suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cuối cùng cũng hiểu lời anh.

Ý của anh là đang hỏi cô: Chuẩn bị yêu anh rồi chứ?

Anh đang nói lời ngốc nghếch, yêu người không cần chuẩn bị, muốn yêu thì yêu!

Cô đã lên kế hoạch rồi, việc đầu tiên trở về nhà, chính là phải nhảy vào lòng anh, nói lớn với anh: [Sớm đã chuẩn bị xong rồi!]

Nghĩ tới điều này, càng nhớ nhà, hận không thể bay ngay tới bên cạnh anh.

Cô vốn cho rằng, về tới nhà sẽ thấy anh đứng trước cửa, cười khê, kiên nhẫn chờ cô, nhưng, lại không có.

Anh từng nói, người đầu tiên nhìn thấy khi trở về, sẽ là anh.

Nhưng tìm khắp phòng khách, phòng bếp, cùng các góc của căn nhà, đều không có bóng dáng anh.

Cha nói anh đi rồi, đi Đài Bắc bắt đầu một quãng đời khác, một quãng đời có hy vọng, có tương lai.

Câu này có ý gì? Quãng đời khác của anh? Vậy quãng đời này? Quãng đời bị anh để lại? Không hy vọng, không tương lai ư? Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Anh là vật phát sáng trời sinh, điều này cô biết rõ, nếu thị trấn nhỏ bình thường sẽ chôn vùi anh, cô có thể cùng anh đi, cho dù đi đâu, cô đều muốn cùng anh, những điều này anh rõ ràng đã biết!

Anh từng nói, cho dù đi tới đâu, cũng sẽ mang cô theo, anh chưa từng lừa cô, anh sẽ không nuốt lời!

Nhưng vì sao anh lại đi như vậy, không gặp nữa, không nói với cô một câu, đã đi không từ biệt?

Mới đầu, cô không tin anh sẽ tuyệt tình mà vứt bỏ cô, mặc kệ trái tim cô tan vỡ, cô kiên nhẫn chờ đợi, đợi anh về đón cô, bọn họ đã ngoắc tay mà, nói cả đời đều ở bên nhau, cô tin anh!

Nhưng một ngày, hai ngày; một tháng, hai tháng..... cô chỉ đợi được một bức thư nhà, gửi cho cô, thậm chí chỉ có vài chữ

Tất cả bình yên, đừng lo.

Tất cả bình yên sao anh không hỏi cô có ổn không?

Anh không biết, cô sẽ bị tổn thương ư?

Anh không biết, cô sẽ bất lực mà khóc ư?

Anh không biết, khi ngủ cô sẽ đá chăn ư? Tỉnh dậy trong đêm tìm không thấy anh, phải làm thế nào?

Anh không biết.... Anh đều không biết, cô không thể không có anh ư?

Cho dù thế giới đổ sập trước mắt cô, chỉ cần có anh, cô có thể dũng cảm không sợ hãi, nhưng bây giờ, thế giới không sụp đổ, giấc mộng của cô lại sụp đổ, chính anh đã duy trì giấc mộng bé nhỏ này cho cô...

Theo thời gian từng ngày trôi qua, cô dần dần chấp nhận, biết rõ sự thật anh sẽ không trở về, nhưng món quà sinh nhật cô từng tràn đầy hy vọng, chỉ đổi lại là sự ruồng bỏ vô tình.

Năm sinh nhật 15 tuổi năm đó, đau tới nỗi khắc cốt ghi tâm, cả đời khó quên.

Sau khi anh rời nhà, cha dường như già đi mấy tuổi trong chốc lát, tình trạng sức khỏe càng ngày càng kém, không lâu sau thì mắc bệnh; nhưng mẹ có lẽ không chấp nhận được áp lực và đòn tấn công đột ngột, tâm trạng cũng trở lên không ổn định, đối với cô càng động một chút là đánh, không còn là người mẹ dịu dàng hiền từ trước đây nữa.....

Anh trai yêu thương nhất đi rồi, người cha kính yêu nhất bị bệnh, người mẹ yêu quý nhất dường như phát điên, thế giới của cô trong phút chốc gió mây cũng biến sắc, lại không có ai có thể nói cho cô vì sao có thể như vậy?

Mẹ tâm tình không còn tỉnh táo nữa, thường cuồng loạn lặp đi lặp lại: [Đều là lỗi của mày, đều là mày hại! Vì sao mày tới thế giới này, vì sao phải hủy hoại nhà tao]

Thật không? Anh đã đi, cha bị bệnh, đều là do cô hại? Vậy, ai nói cho cô biết, cô làm sai cái gì?

Thím hàng xóm muốn cô đừng nghĩ nhiều quá, những lời của mẹ là vì tình thân và trí tuệ không còn minh mẫn, nhưng cô tin, cô thực sự tin. Vài lần trong đêm, cô trốn trong phòng anh, đếm số lần mẹ mất đi sự tỉnh táo về tinh thần đã tạo ra những sẹo trên cơ thể cô, rút nước mắt xét lại mình.

Là vì thành tích thi của cô không lý tưởng như mong đợi, khiến anh trai tức giận?

Hay là vì cô không hiểu chuyện đời anh đón sinh nhật, tặng quà, quấy rầy anh, anh không tặng được, mới đi?

Biết rõ đây không phải sự thật, nhưng cô phải nghĩ như vậy, mới có thể khiến bản thân vui hơn chút.

Cô thực sự tin, tất cả là lỗi của cô.

Từ đó, cô cũng không bao giờ đón sinh nhật nữa.

Có lúc, cô không nén nổi đã nghĩ, có phải anh đoán đúng cô sẽ khóc âm ỉ, mới cố ý rời xa cô, không cho cô cơ hội quần quýt chết không rời?

Nhìn vết thương trên người, kỳ thực đau nhất lại là trái tim.

Trước đây khi bị bắt nạt, có anh bảo vệ; bị thương, có anh thương xót; gây họa, anh sẽ giải quyết giúp cô. Nhưng bây giờ, cô tìm không thấy người nữa, cô không biết nên làm thế nào, anh trai trước giờ luôn yêu thương cô, phải chăng biết sự bất lực của cô? Phải chăng biết, giây phút anh quay lưng, đồng thời cũng chính là mang đi ánh nắng và nụ cười vui vẻ trong cuộc đời cô?

5. Chương 05

Anh:

Dạo này anh khỏe không? Em rất nhớ anh.

3 năm nay đã viết vô số thư, nhưng vẫn không nhận được hồi âm của anh, không biết anh sống ở Đài Bắc có tốt không, phải chăng vì bận quá nên không có thời gian viết thư cho em?

Không sao, em sẽ không khóc, không làm âm lên, em sẽ kiên nhẫn từ từ chờ đợi, nhưng ít nhất anh cũng cho em ít tin tức, được không? Cho dù là vài chữ cũng được, để em biết, anh đã nhận được thư của em, biết được nỗi nhớ của em.

Anh biết nỗi nhớ là cảm giác gì không? Giống như hàng vạn con kiến cắn trên người, vừa ngứa, vừa tê, vừa đau, nhưng không biết phải bắt ở chỗ nào mới có thể ngăn không bị ngứa, em nghĩ, phải tới ngày gặp được anh, những con kiến này mới có thể biến mất!

Em nói những lời này không phải cố ý làm khó anh đâu, chẳng qua muốn anh biết, hàng ngày em đều nhớ anh, rất nhớ, rất nhớ! Mỗi lần nghĩ tới là đôi mắt nóng bỏng, sống mũi cay cay, em liền giam mình trong phòng anh, nhìn từng thứ anh dùng qua, tưởng tượng anh vẫn bên cạnh, em không có khóc, thật đấy, em thề!

Em của bây giờ, trở nên rất kiên cường, rất hiểu chuyện rồi, anh không muốn xem sự thay đổi của em ư? Anh, khi nào anh về? Em sẽ không đối đầu với anh, sẽ không vô cớ gây sự nữa, chỉ cần anh trở về, em sẽ rất nghe, rất nghe lời anh, không làm anh tức giận, được không? Được không anh?

Mấy ngày nay lại mưa, thật đáng ghét, ông trời sao có nhiều nước đến thế, rót xuống không hết. Sinh nhật em lại sắp tới rồi, từ sau khi anh đi, em không còn nhận qua bất cứ món quà sinh nhật nào nữa, em sẽ không quên, chính ngày hôm đó em mất anh, mỗi lần nhớ tới điều này, tim rất đau rất đau, sắp không thể thở nổi.....

Lại qua vài ngày, em sắp tròn 18 tuổi, hy vọng ngày đó trời trong, chỉ cần một lần là được, năm nay đừng mưa nữa, em thực sự hy vọng ngày này, có thể có anh ở bên.

Em tin, chỉ cần không ngừng cầu nguyện, sẽ có một ngày, ông trời nghe thấy lời thỉnh cầu của em, đúng không? Em sẽ từ từ đợi, năm nay đợi không được, còn có sang năm, sang năm đợi không được, còn có năm sau nữa, năm sau sau nữa.....

Bởi vì anh từng nói, chỉ cần trời ngừng mưa, anh sẽ trở về, đưa em đi thả diều, bắt cá bên con rạch, đúng chứ?

Gần đây, tình trạng sức khỏe của cha không tốt lắm, bác sỹ muốn chúng ta chuẩn bị hậu sự, tuycha không nói, nhưng em có thể thấy cha rất nhớ anh. Anh, tranh thủ thời gian về nhà một chuyến đi nhé, có thể đến gặp cha lần cuối cũng không được Anh thực sự không quan tâm ư?

Tình nửa tháng trước sinh nhật

Lại vài ngày qua đi, giống như trước, bức thư vẫn chìm trong biển rộng.

3 năm nay, anh chưa hề trở về.

Năm đầu tiên, cô còn tràn đầy hy vọng anh sẽ đột nhiên xuất hiện, thực hiện lời hứa của anh, đưa cô đi.

Năm thứ 2, cô đã không dám ước mong quá nhiều, chỉ cần anh trở về nhìn cô một lần, như vậy đã đủ rồi.

Nhưng, hy vọng lại tan vỡ, năm thứ 3, cái gì cô cũng không dám nghĩ, chỉ cần một cuộc điện thoại, một lá thư, để cô biết, anh không quên cô, cô đã rất mãn nguyện rồi.

Mỗi ngày, mỗi ngày, cô đều tràn đầy hy vọng trần thủ bên cạnh hòm thư chờ người đưa thư, lại một lần một lần thất vọng. Cô không nén được đoán xem, anh có nhận được thư không? Nhiều thư đến vậy, một bức cũng không có ư?

Hay là mẹ quên không gửi cho cô?

Cô không biết anh học trường nào, khoa gì, cũng không biết địa chỉ, phương tiện liên lạc của anh, muốn gửi gắm nỗi nhớ cũng không biết gửi đi đâu.

Cô không dám hỏi mẹ, sợ mẹ tức giận, tinh thần và suy nghĩ không tỉnh táo.

Thấy bệnh tình của cha càng ngày càng yếu hơn, chỉ duy trì được một hơi thở, cô biết, cha thực ra rất muốn gặp anh lần cuối.

Suy nghĩ mấy ngày, nhân dịp lúc mẹ đi bệnh viện chăm cha, cô trộm chìa khóa, cô nhớ đồ quan trọng của mẹ đều đặt trong ngăn tủ khóa trên đó, cô tìm thấy địa chỉ ở Đài Bắc của anh.

Cô biết, nếu cô lén chạy tới tìm anh, mẹ sẽ phát cuồng, có thể sẽ đánh cô chết, nhưng cô đã không còn quan tâm nhiều đến vậy, cô nhớ anh trai, rất nhớ, rất nhớ!

Cô cảm thấy cứ như vậy, cô sẽ chết cùng với cha.

Chính ngày sinh nhật của cô năm ấy, mưa như xối xả, cô không màng tất cả mà rời ngôi nhà đó, chạy tới thành phố của anh.

Ngồi trên tàu hỏa của Bắc Thượng, thực ra cô rất sợ hãi, cô chưa từng rời nhà xa đến vậy, đến một thành phố hoàn toàn xa lạ, nhưng cô tự nói với chính mình, chỉ cần tới bên anh, thì cái gì cũng không cần phải sợ nữa.....

Nhìn đoàn tàu băng qua ga này lại tới ga kia, có trạm dừng quen, có trạm không quen, những thứ trải qua trước mắt, mỗi lần qua một trạm, cô cách nhà một xa, cũng cách anh càng gần hơn chút, chỉ cần nghĩ như vậy, cô liền có thể chờ đợi được.

Trạm xe Đài Bắc to hơn cô tưởng tượng, người ở đây rất đông, sân ga rất hỗn loạn, hoàn toàn khác với Bình Đông, cô nhìn tới nỗi choáng váng, hỏi vài người, ngồi nhầm vài chuyến xe bus, cuối cùng cũng tìm thấy nơi anh trai sống.

Đó là một toàn nhà xem ra đã cũ, cô không biết mẹ có gửi phí sinh hoạt cho anh không, sống trong thành phố lớn này chắc không dễ dàng gì? Anh phải nộp học phí, tiền thuê phòng, còn những nhu cầu trong sinh hoạtCó điều không sao, cô tốt nghiệp cao đẳng rồi, 3 năm nay cô vừa làm vừa học, cũng tích lũy được chút kinh nghiệm công việc, cô không muốn học tiếp, dù sao học cũng không phải là hứng thú của cô, cô muốn kiếm tiền, không thành gánh nặng cho anh trai.

Cô ấn chuông cửa, nhưng không có tiếng đáp lại, cô nghĩ, anh trai có lẽ đi học, vốn dĩ anh là học sinh rất chăm chỉ mà.

Không sao, cô sẽ đợi.

Chương 5.2

Những giọt mưa phiền não lại tiếp tục rơi, hoàn toàn không có thiên hướng ngừng lại, toàn thân cô ướt đẫm, lạnh run rẩy, nhưng anh vẫn chưa về.

3 tiếng, 4 tiếng, 5 tiếng ... cô không nhớ mình đợi bao lâu, trời đã chuyển tối, mưa rớt trên người, lạnh tới mức sắp không còn cảm giác nữa, sau đó, cô mệt mỏi ngồi xỏm trên đôi chân tê dại.

Cho tới khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc lại xa lạ, ngưng tụ trong ánh mắt mơ hồ

[Mình nói con người bây giờ á, ăn ngon mặc đẹp, sống trong nhung lụa, linh hồn đều bị ăn mòn rồi. Thời xưa đã có bài học, sống gian nan cực khổ, chết yên vui, cuối thời Minh có Ngô Tam Quế bán nước cầu vinh, đời Thanh có lão yêu bà Từ Hy làm những việc đồi bại như dâm cất đất đền bù, nhục nước mất chủ quyền, trong thời đại dân chủ sắp bước vào thế kỷ 21, càng vì không muốn bị ướm như chuột lột lại làm ra những việc vô sỉ của mảnh khốc kẻ cắp, thật là thói đời ngày sau, mất đạo đức, tự bảo vệ mình trước, lễ nghĩa liêm sỉ gì cũng không có...]

[Cậu nói đủ chưa?] Bị trận mưa dưới mái hiên, tâm trạng Thẩm Hàn Vũ đã đủ bực bội rồi, bạn cùng phòng còn ồn ào bên tai, ai chịu được?

Có điều chỉ mất ô thôi mà, có nghiêm trọng vậy không? Hơn nữa là ô của anh, anh không kêu, hẳn còn kêu ca gì? Còn nhục nước mất chủ quyền!

[Người anh em, điều này cậu còn không biết, cái gọi là nhìn lá rụng biết mùa thu, thấy mầm biết cây, từ chỗ nhỏ có thể thấy nổi lo lớn, việc chúng ta bị ướm là chuyện nhỏ, chỉ số đạo đức con người thấp mới là chuyện lớn.]

[Điều này lại liên quan gì tới đạo đức suy giảm?] thua cậu ta rồi, lại có thể thổi phồng thành bài luận văn dài.

[Vì sao không? Chúng ta chỉ vào mua hai bát mì nước thôi, đi ra đã không thấy ô rồi, thân thủ nhanh nhẹn, sao khiến người ta xúc động vô cùng? Vô sỉ nhất là, chúng ta đã đủ nghèo rồi, không ăn trộm người khác, lại hạ thủ với chúng ta, ăn trộm người còn nghèo hơn, hành vi lương tri bị mất đi, cậu nói tôi có nên rửa anh ta té xuống cống nước thối không, còn thậm hại hơn cả chúng ta?]

Thẩm Hàn Vũ lười biếng liếc cậu ta một cái. [Sáng ra khỏi nhà, tôi đã nhắc cậu mang ô, là chính cậu ngại phiền.] Dù sao hẳn cũng mặt dạn mày dày chui vào ô của anh, đuổi thế nào cũng không đi, có ô hay không đều bị ướm như nhau, ô mất đi cũng đâu cần phí sức thể hiện sự bi thương.

[Tôi nào biết anh linh thế? Nói mưa liền mưa thật.] Tề Quang Ngạn lẩm bẩm.

[Không phải tôi linh, kinh nghiệm cho tôi biết, ngày này mỗi năm đều sẽ mưa.]

[Anh làm gì mà rảnh rỗi chú ý ngày này mưa hay không?] Tề Quang Ngạn kỳ lạ liếc anh một cái.

Thẩm Hàn Vũ bị hỏi, thần sắc ngẩn ngơ.

Ánh nhìn hướng về phía màn mưa, anh đo khoảng cách, hít sâu, định một hơi rồi bước qua con đường này

Anh cần chút mưa, để anh quay về hiện thực.

[Này, Thẩm Hàn Vũ, cậu đợi tôi với!] Tề Quang Ngạn vội vàng đuổi theo.

Ở nơi cách nhà không tới 100m, anh đột nhiên dừng bước, hại Tề Chí Quang suýt chút đâm đầu vào.

[Thẩm Hàn Vũ, cậu làm cái] Theo nơi ánh mắt anh dừng lại, lập tức huyết sáo vang. [Oa, mỹ nhân này đúng giờ nhé! Lẽ nào cậu nhìn ngơ ngẩn rồi]

Một khắc sau, mỹ nhân [đúng giờ] trong lời Tề Quang Ngạn nhanh chóng chạy về phía bọn họ, ôm chặt anh ta.

[Anh]

Nước mưa vô tình ướm đẫm toàn thân, Thẩm Hàn Vũ hoảng hốt, trong đầu trống rỗng.

[Oa, Thẩm Hàn Vũ, cậu thật chẳng ra sao, có cô em gái xinh đẹp đáng yêu thế này, lại không nhắc tới, nếu mình biết sớm, cần gì khổ sở tìm kiếm trong các cụm hoa, trực tiếp tới nhà cậu hẹn trước là được rồi...]

Thẩm Hàn Vũ thất thần dựa vào cửa, nhìn em gái 3 năm không gặp, anh không ngờ cô có thể ôm túi chạy tới Bắc Thượng tìm anh, đến tận bây giờ, cô ngồi trong phòng anh, đối sang bộ quần áo khô ráo, chăm chăm lau mái tóc dài, anh cũng vẫn không dám tin, cô thực sự đã ở bên cạnh anh.

3 năm không gặp, cô thay đổi rất nhiều, khi rời đi, cô mới tốt nghiệp cấp 2, giống như tất cả học sinh khác, tóc ngắn chưa tới vai, chưa hết vẻ ngây thơ, nhưng bây giờ, tóc cô đã nuôi dài, trong ký ức đôi má quả táo tròn tròn, đã thành gương mặt trái xoan, thêm nhiều phần thanh nhã xinh đẹp, đồng thời cũng thuộc vào hàng thướt tha dịu dàng

Cô thay đổi rất nhiều, chỉ có đôi mắt to đầy sinh khí vẫn không thay đổi, khi nhìn anh, dường như toàn thế giới chỉ xoay quanh anh

Một trận co rút đau đớn sắc bén trong lồng ngực, anh nhắm mắt, không để bản thân nghĩ sâu xa nữa.

Lúc đầu khi rời đi, chính là muốn chặt đứt nỗi nhớ của cô, anh không thể, cũng không cho phép để cô có bất kỳ mơ mộng sai lầm nào

[Này, anh em các người không phải rất lâu không gặp ư? Vậy chắc có nhiều lời cần nói? Cái đó ... Thẩm Hàn Vũ, cậu có cần nói gì không? Hai là nói Thẩm tiểu muội...]

Cậu ta cảm thấy không khí..... yên lặng có phần kỳ quái.

[Em tên là Thẩm Thiên Tình.] Cô nhẹ nhàng nói với cậu ta.

[Sớm nói mà! Chỉ cần là tên của mỹ nhân, anh đều vui lòng nhớ tới khi biển cạn đá mòn.]

Thẩm Thiên Tình bị lời nói khoa trương của cậu ta chọc cười. [Anh, bạn học của anh rất thú vị.]

[Có thể được mỹ nhân khen ngợi là vinh hạnh của anh.] Tề Quang Ngạn quỳ nửa người theo kiểu kịch, cầm mu bàn tay cô định hôn. [Em gái xinh đẹp, chào em, anh tên Tề]

Đột nhiên một bàn tay giơ ra ngăn nụ hôn lang sói, Thẩm Hàn Vũ giạt tay em gái lại, không để bàn tay thanh khiết của em bị thê thảm bởi sắc ma làm bẩn.

[Cách xa em gái mình ra một chút] Anh lạnh lùng cảnh cáo, đồng thời giải thích: [Cậu ta học luật, anh học y, không coi là bạn học] Có loại bạn hờ tị là động đực thật mất mặt, anh hận không thể quăng xa tận mười vạn tám nghìn dặm.

[Vậy sao bọn anh quen nhau?]

[Tên không cần thể diện này không có tiền ăn trưa, lại làm hành vi thô bỉ, cướp bánh bao của anh ăn.]

[Này này này, đều là việc cũ tám trăm năm trước, cậu còn nhắc tới nó làm gì? Hơn nữa, thực ra cậu rất thích tôi vì không câu nệ tiểu tiết, phải không? Nếu không khi đó sao cậu có thể không tính toán với tôi?]

[Sai! Tôi chỉ đang nghĩ, tôi đã rất nghèo rồi, còn có người nghèo hơn tôi, đến bánh bao cũng không có mà gặm, tôi thương cậu, đừng có tưởng ai cũng mê mình.]

[Ôi, làm tổn thương người quá, uống công tôi coi cậu như anh em] Tề Quang Ngạn ra vẻ Tây Thi dâng trái tim, vờ yếu điệu.

Xem nhiều thật không thể tiêu hóa nổi, Thẩm Hàn Vũ khinh thường ghé mắt sang một bên.

[Sau đó thì sao?] Thẩm Thiên Tình hứng thú hỏi.

[Sau đó thì cậu ta liền ỷ lại anh tới mức nghiện, có một ngày liền nói, tình cảm anh em chúng ta còn cứng hơn đá, mời anh tới ở cùng cậu ta, chăm sóc lẫn nhau, anh nhìn người không rõ, lên nhầm thuyền địch, mới phát hiện hóa ra anh ta không nộp được tiền nhà, mới để ý tới anh! Em tin có loại người vô sỉ đến vậy trên thế giới không?]

Tề Quang Ngạn gãi gãi đầu, chột dạ cười khan. [Bạn bè lưu thông vật chất mà! Tôi cũng không muốn như vậy, thật là lạ, mỗi lần cần tiền, đều sẽ phát hiện ra túi chỉ còn có vài đồng, cảm giác đó rất đau lòng!]

[Cậu hào phóng ra tay với mỹ nhân, chẳng thấy cậu đau lòng vì tiền cả.]

[Đây là vì ông trời không công bằng, ngày trước tôi không tốt, chỉ có thể dựa vào ngày sau mà cố gắng, nào giống anh đẹp trai họ Thẩm nhà cậu, không cần phải tốn chút suy nghĩ, phụ nữ liền chọn không hết, dùng không hết.]

Thẩm Thiên Tình cười nhẹ, nghiêng đầu liếc anh. [nhân duyên với phụ nữ của anh rất tốt ư?]

Thẩm Hàn Vũ biểu hiện cứng lại, không tự nhiên trốn nhìn bạn cùng phòng một cái. [Ngày trước không tốt? Cậu còn mất cân bằng cơ năng đấy! Cậu sinh non mà!]

[NO, NO, NO!] Tề Quang Ngạn giơ ngón trở ra lắc lắc. [Cậu có thể sỉ nhục nhân cách của tôi, nhưng không thể sỉ nhục cơ thể tôi, tôi bảo đảm [cơ năng] của tôi vô cùng tốt, vì tôi nhiều lần khiến các cô gái cảm giác hạnh phúc như sống trong mùa xuân, nên có thể nhìn thấy.]

Thẩm Hàn Vũ sầm mặt [Đừng nói linh tinh trước mặt em gái tôi.]

[Lại chẳng phải thiếu nữ vị thành niên, nói chút cũng không được? Cậu đưa phụ nữ về, để tôi nghe [âm thanh mờ ám] cả đêm, tôi cũng đủ tốt để mắt nhắm mắt mở.]

Lời vừa nói ra, Thẩm Hàn Vũ đã cứng người tới nỗi không thể cứng hơn được nữa.

Cảm giác được ánh mắt của Tình rơi trên người, anh hoàn toàn không có dừng cảm nhìn biểu hiện của cô.

[Đủ rồi đấy, đã biết anh em chúng tôi lâu rồi không gặp, có thể cho chúng tôi chút không gian riêng nói chuyện cũ không, đừng cứ ỳ ra ở đây nói những thứ đòi truy vết đi chẳng có chút dinh dưỡng gì, ô nhiễm tai của em gái tôi.]

Nhận ra cậu ta ngầm tức giận, nội tâm Tề Quang Ngạn cực kỳ ngạc nhiên.

Người quen Thẩm Hàn Vũ, ai đều biết cậu ta rất điềm đạm, điềm đạm tới mức đến tức cũng lười, đến cơm trưa bị cướp đi cũng không có phản ứng gì quá. Có người nói tính khí cậu ta tốt.

Nhưng căn cứ theo năng lực quan sát nhạy bén của [luật sư kiệt xuất tương lai], thường cảm thấy cậu ta căn bản không quan tâm cái gì, giống như một đầm nước chết, tê liệt, không cảm giác mà sống qua ngày.

Tê liệt? Không thể nào? Cậu ta mới ngoài 20, giáo sư yêu thích cậu ta, con gái ngưỡng mộ cậu ta, tiền đồ tương lai không giới hạn, cậu ta có lý do gì mà khiến bản thân mình không có sức sống, trở nên trầm lặng?

Trực giác mách bảo Tề Quang Ngạn, người con gái này chiếm một phần cực kỳ lớn trong cuộc sống của cậu ta, vì cô vừa xuất hiện, Thẩm Hàn Vũ liền như sống lại, tinh thần không ổn định.

Tự mình không hiểu hai anh em kỳ quái này, anh nhún nhún vai, thức thời quay người bỏ đi.

Trực giác mách bảo Tề Quang Ngạn, người con gái này chiếm một phần cực kỳ lớn trong cuộc sống của cậu ta, vì cô vừa xuất hiện, Thẩm Hàn Vũ liền như sống lại, tinh thần không ổn định.

Tự mình không hiểu hai anh em kỳ quái này, anh nhún nhún vai, thức thời quay người bỏ đi.

Chương 5.3

Thẩm Hàn Vũ nhìn theo bạn cùng phòng rời đi, cửa phòng vừa đóng, một nguồn nhiệt dính lên anh, phần eo bị ôm chặt, Thẩm Thiên Tình vui mặt trên ngực, khẽ giọng nói:

[Anh, em rất nhớ anh]

Anh cứng người, cúi đầu nhìn chằm chằm lên đỉnh đầu cô, đôi tay dửng trên vai cô không còn chút lực, không thể đẩy ra, cũng không thể ôm lấy.

[Đã lớn thế rồi còn nũng nịu] Giọng anh khô khan, quay người không tự nhiên, mượn máy sấy tóc để tạo khoảng cách.

[Anh giúp em sấy] Trước đây cũng như vậy, mỗi lần cô gọi đầu xong liền chạy khắp phòng, thích hưởng thụ, chờ cho tóc tự khô, nhưng anh đều tóm cô lại, ấn lên đùi giúp cô sấy khô, sợ cô cảm.

[Em 18 tuổi rồi, không phải 8 tuổi, tự mình sậy.]

[Điều đó không liên quan tới mấy tuổi, là sự cưng chiều của anh.]

Ánh mắt cô cực kỳ chú tâm, anh dường như không thể đón nhận đôi mắt sáng rực rỡ.

[Đừng chỉ nói những lời trẻ con, anh không thể cứ ở bên em được, em phải học cách độc lập, tự mình chăm sóc bản thân.]

[Vì sao không thể? Anh chẳng từng nói rằng, sẽ chăm sóc em cả đời ư?] Cô đứng dậy, đuổi theo dáng anh để hỏi.

Thẩm Hàn Vũ mở cửa sổ, mưa lất phất bay trên mặt anh, giống như 3 năm trước, buổi chiều tối trước khi họ biệt ly

[Em đến Đài Bắc tìm anh, mẹ biết không?]

[Năm đó vì sao anh không nói một tiếng liền lên chạy tới Đài Bắc?] Cô hỏi lại.

[Anh hỏi trước, Thẩm Thiên Tình]

[3 năm trước em đã muốn hỏi, Thẩm Hàn Vũ]

Anh vuốt nước trên mặt. [Trước khi quyết định, không kịp nói với em.]

[Đó không phải lý do, em không tin cách có vài ngày, anh, anh đang lừa em đúng không?]

[Trả lời đúng rồi, Thẩm Tiểu Tình] Anh cười khê, khiến người ta không phân biệt được thật giả.

Cô buồn rầu [Anh!]

[Em còn biết anh là anh trai em, với kiểu thẩm vấn phạm nhân, không đúng lắm nhỉ? Còn nữa, anh không tin mẹ sẽ đồng ý cho em lên đây thăm anh.]

Thần sắc cô lập tức u ám, [Anh, em ở chỗ anh được không? Em không muốn về.]

[Em đang đùa đấy à] Anh bị câu nói này dọa tới nỗi tim rối bởi tê dại, không để ý biểu hiện bất thường của cô. [Em cũng thấy rồi, anh không ở một mình, hai thằng con trai sống, thêm em- một đứa con gái rất bất tiện, hơn nữa cái tên cầm thú kia vừa nhìn thấy con gái xinh đẹp là biến thành thú tính không có nhân tính, động đực không phân biệt mùa, em không sợ ư?]

Tề Quang Ngạn nếu biết anh miêu tả cậu ta quỷ dâm loạn háo sắc, chắc chắn sẽ liều mạng với anh, nhưng anh không nghĩ nhiều đến thế, tạm thời nhất định phải hy sinh danh nghĩa bạn cùng phòng.

[Vậy thì tìm một phòng khác. Em tốt nghiệp rồi, có thể đi tìm việc giúp anh kiếm tiền, em sẽ không tạo thành gánh nặng cho anh] Cô vội vàng bảo đảm.

[Em cho rằng việc sống ở Đài Bắc dễ dàng như vậy ư? Ở đây không phải Bính Đông, tốt nghiệp cao đẳng có thể tìm được công việc gì tốt chứ? Anh muốn em tiếp tục học hành, không được suy nghĩ linh tinh.]

[Nhưng em muốn ở cùng anh, anh, xin anh, để em ở lại có được không? Anh đã biết 3 năm nay]

[Anh biết 3 năm nay anh đi mà không từ biệt khiến em oán giận không ít, nhưng rất nhiều việc, không phải như chúng ta muốn thế nào thì thế ấy, nếu em thực sự qua đây, vậy cha làm thế nào? Mẹ làm thế nào? Ai chăm sóc họ? Chúng ta không thể việc gì cũng chỉ nghĩ tới bản thân?]

[Nhưng em] Em quay về không nổi nữa! Ngôi nhà đó không dung chứa em, anh có biết không?

Nhưng những lời này, Thẩm Hàn Vũ lại không để cô có cơ hội nói ra.

[Đừng có tùy ý, Tình. Hoàn cảnh anh cũng rất khó, em hiểu chuyện một chút, được không?] Anh day day lông mày, tinh thần mệt mỏi.

Vì vậy cô quấy rầy anh, là ý này ư?

Đây chính là nguyên nhân năm đó anh ra đi mà không lời từ biệt? Cô là một gánh nặng rất lớn, anh không gánh nổi, đúng không?

Có điều gì không thể nói ra nữa, anh bất lực, nói cũng chỉ càng làm anh thêm tự trách mình, đó không phải là điều cô hy vọng nhìn thấy.

Cô cắn môi, lặng lẽ rơi nước mắt.

Thẩm Hàn Vũ nhìn thấy mà đau lòng, bước lên ôm cô. [Xin lỗi, Tình]

[Thật sự không còn cách nào ư? Anh, em thực không muốn xa anh] Cô ghen lời, khóc không thành tiếng.

[Xin lỗi, thực sự xin lỗi. Coi như Tình giúp anh, thay anh chăm sóc cha mẹ , được không?]

Giúp anh trai?

Cô hít hít mũi, ngẩng đầu, mu bàn tay quyết nước mắt, dững cảm gật đầu. [Được, em giúp anh]

Cô từng nói, phải rất nghe lời, rất nghe lời anh, anh nói không được thì thực sự không được, nếu có cách, anh sẽ không cố ý vứt bỏ cô, vì vậy cô phải thông cảm cho anh.

[Tình] Nhìn biểu hiện này của cô, trái tim anh như vỡ ra, lại không thể nén được, trong phút chốc dường như mất đi lý trí, mở miệng định giữ cô lại

[Không sao, em sẽ đợi anh] Cô cười nhẹ, rất dịu dàng, rất nồng ấm

Thẩm Hàn Vũ chấn động, giống như bị rắn độc cắn, đau đớn rối loạn lùi lại.

[Anh?]

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa khiến anh hoảng loạn va vào góc bàn, Tề Quang Ngạn bước vào [Hai người ôn chuyện cũ xong chưa? Tôi đói bụng quá.] Tiếp theo, kỳ lạ liếc anh một cái [Thẩm Hàn Vũ, cậu đang căng thẳng cái gì? Biểu hiện thấp thỏm hơn cả làm kẻ trộm.]

Anh ấn trước ngực, thở nhẹ một cái [Cậu xuất quỷ nhập thần, ai không bị dọa?]

[Cậu chẳng làm việc gì xấu, sợ cái gì?] Nếu không biết hai người họ là anh em, sẽ cho rằng yêu đương vụng trộm bị anh bắt được.

[Không đôi co với đồ quỷ nhà cậu. Tình, em đói không?]

[Em chưa.] Thực ra từ sáng ngồi trên chuyến tàu đầu tiên tới bây giờ, cô chưa ăn gì, nhưng trong lòng chỉ muốn gặp anh, căn bản không cảm thấy đói.

Thẩm Hàn Vũ ra khỏi phòng ngủ, mở tủ lạnh tìm xem có thứ nào có thể ăn được.

[Không cần tìm, cậu quên là vì trong nhà không còn gì, chúng ta đi mua mì nước về, mới bị kẻ xấu lấy mất ô à?] Tề Quang Ngạn mát mẻ nhắc nhở. Không còn cách nào, đến cuối tháng rồi, học sinh nghèo chỉ có thể thít chặt thắt lưng, ăn mì qua ngày. Anh làm sao có thể để em gái ăn mì?

Thẩm Hàn Vũ không nói lời nào, lấy chìa khóa. [Mình mượn xe cậu.]

[Không cần đâu, anh, ngoài trời đang mưa, em và hai người ăn mì cũng được mà.]

Anh coi như không nghe thấy, đi thẳng ra ngoài.

[Anh mua về, em cũng không ăn!]

Thẩm Hàn Vũ dừng bước, quay đầu trợn mắt nhìn cô.

[Em nói thật đấy, đợi anh về, em đã ăn no rồi.] Cô tăng thêm ngữ khí.

Thẩm Hàn Vũ lại trừng mắt nhìn cô mấy giây, đầu hàng bỏ chìa khóa ra, lấy mì, giúp cô đổ gia vị, thêm nước, đập thêm một quả trứng trong nhà còn.

[Vậy còn tôi?] Tề Quang Ngạn chớp mắt, dùng ánh mắt đầy hy vọng nhìn anh.

Thẩm Hàn Vũ chẳng thèm nhìn, vứt gói mì chưa bóc sang chỗ cậu ta. [Tự úp]

[Kém xa đến thế!] Anh lẩm bầm, cam chịu động tay úp mỳ.

Thẩm Hàn Vũ chẳng buồn để ý tới cậu ta, đi thẳng ra ban công.

[Anh không ăn à?]

[Em ăn trước đi, anh vẫn chưa đói] Anh châm điếu thuốc, hút vài hơi.

Thẩm Thiên Tình nhú mày [Anh học hút thuốc khi nào vậy?]

Tề Quang Ngạn nhiệt tình giải thích: [Thuốc là của anh, cậu ta hiếm khi]

[Cậu có thể im mồm, yên lặng mà ăn mỳ của cậu không?] Thẩm Hàn Vũ không vui liếc cậu ta một cái.

Tề Quang Ngạn bĩu bĩu môi, chẳng buồn để ý cậu ta.

Ai biết hôm nay cậu ta ăn nhầm thuốc gì, tính tình đặc biệt khó chịu, anh em gặp mặt, chẳng phải nên vui ư? Sao biểu hiện của cậu ta hoàn toàn không phải như vậy, lẽ nào thời tiết u ám, đến tính tình con người cũng chịu ảnh hưởng?

Mỳ ăn được một nửa, chuông điện thoại reo, thấy cậu ta không có ý nhắc lên, Tề Quang Ngạn đành tự mình vận động, buông đũa, cầm điện thoại lên nói vài câu, sau khi ấn vào nút mở cửa lớn, đột nhiên một gương mặt nịnh bợ kẻ sát Thẩm Hàn Vũ. [Tiểu Thẩm Thẩm, chúng ta là anh em tốt đúng không? Vậy anh em tốt có phải là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chung không?]

Thẩm Hàn Vũ dụi tắt đầu thuốc lá, vẻ mặt chán ghét đẩy cậu bạn cùng phòng ra, còn Tiểu Thẩm Thẩm nữa! [Cậu muốn ngằm mưu tính gì với tôi?]

[Cũng chẳng có gì, thì tiểu học muội xinh đẹp đó của cậu đến rồi.]

[Tâm Bình? Đến thì đến!] Điều này có cần bày ra gương mặt nịnh bợ không?

Sự nghi ngờ của anh rất nhanh có được lời giải đáp.

Chuông cửa vừa reo, chỉ thấy Tề Quang Ngạn chạy như bay ra mở, loại tốc độ này, chỉ có thể so sánh với khi theo đuổi người đẹp, nhưng người đẹp tuyên bố trái tim đã có chủ, vì vậy không nằm trong danh sách săn bắn của cậu ta.....

[Ăn mỳ? Quả nhiên tôi đoán được. Hai người các anh, vừa đến cuối tháng là bắt đầu ngược đãi dạ dày] Giọng nhẹ nhàng mềm mại cười nhẹ, giơ túi nilon về phía ban công.

[May mà tôi dự kiến trước, mua ít món kho, mau qua đây ăn lúc đang nóng!]

Anh nhăn mày, không di chuyển bước chân [Anh nói rồi, em đừng làm như vậy nữa.]

Lưu Tâm Bình hơi gượng cười, rất nhanh sau đó lại nhướn miệng cười: [Tiện đường mà, lại không phiền.]

Con đường này hơi xa để tiện đường.

Thẩm Hàn Vũ trong lòng biết rõ, không nói thẳng ra.

Từ chối chỉ làm cô ấy khó xử, anh không nói nhiều nữa, bước vào phòng lấy bát ra đựng thức ăn, ngẩng đầu thấy bộ dạng thèm ăn với vẻ mặt nịnh nọt của Tề Quang Ngạn, tức giận nói: [Nhìn gì tôi? Bỏ tiền ra lại chẳng phải tôi, đi mà hỏi Tâm Bình]

Cậu không bỏ tiền, nhưng người ta mang tới cho cậu! Tề Quang Ngạn lẩm bầm trong lòng.

[Tiểu Bình Bình thân mến, em nên biết, người ta không thể chỉ coi người nhà của mình là người nhà, không thể chỉ coi con cái của mình là con cái? Tuy anh không phải học trưởng của em, nhưng anh cũng rất cần sự quan tâm yêu mến của em...]

Lưu Tâm Bình ngượng đỏ mặt [Em không bảo anh không được ăn]

[Vạn tuế!] Tề Quang Ngạn bỏ nhào về phía thức ăn mà cướp [Em đúng là thiên sứ do ông trời phái đến.]

Không có khí tiết!

Thẩm Hàn Vũ trong lòng cảm thấy mất thể diện vì tên cùng phòng là ma đói đầu thai, nghiêng mặt sang một bên, gấp vài món ăn, đưa bát vào tay em gái

[Cái đó đừng ăn, Tình.]

[Nhưng] Cô mở miệng định nói gì, song anh đã lấy bát mì cô ăn dở rồi.

Lưu Tâm Bình sững người, trầm lặng không nói, nhìn họ

Đây là tấm lòng của cô, anh lại dễ dàng đưa ôit người con gái khác sự quan tâm này, hành động chăm sóc đơn giản, nhưng bộc lộ thân mật mà không ngôn từ nào có thể diễn đạt...

Cô cảm thấy ... rất bối rối.

[Không cần có ý thức về nguy cơ một cách nặng nề thế, đó là em gái cậu ta] Không còn cách nào, ăn của người ta, răng miệng không sạch của Tề Quang Ngạn đành nói rõ.

[Thật ư?] Lưu Tâm Bình nhìn kỹ bọn họ, cảm thấy ... không giống.

Thẩm Thiên Tình buông bát, lễ phép gật đầu với cô. [Chào chị, em tên là Thẩm Thiên Tình, cảm ơn sự chăm sóc của chị dành cho anh em.]

Hóa ra như vậy. Lưu Tâm Bình cười nhẹ thoải mái.

[Đâu có, em không cần nói như vậy. Trước đây chưa từng nghe qua học trưởng nhắc tới anh có em gái, vì vậy lần đầu gặp khó tránh khỏi tò mò. Lần này em lên Đài Bắc thăm anh trai, định ở bao lâu? Chị sinh ra và lớn lên ở Đài Bắc, rất quen thuộc, nếu dư dả thời gian, chị có thể đưa em đi dạo quanh!]

Thẩm Thiên Tình nhìn anh trai, anh không nhìn cô, cũng không lên tiếng.

Cô thở dài. [Em cũng không biết.....]

[Chiều này cao thủ nha, đầu tiên nịnh nọt em chồng, tạo mối quan hệ tốt, nào sợ ý trung nhân không ngoan đi vào khuôn khổ] Tề Quang Ngạn giơ ngón cái ra khen ngợi.

Lưu Tâm Bình đỏ mặt, xấu hổ không nói nên lời.

[Tề Quang Ngạn, cậu nói nhiều vậy không sợ bị chét nghẹn à?] Quen nhau lâu vậy, Thẩm Hàn Vũ bắt giác phát hiện cậu bạn cùng phòng cực thích bị đòn!

Thẩm Thiên Tình đánh giá người con gái xinh đẹp yêu kiều trước mặt, lại nhìn anh trai bên cạnh, dường như hiểu ra, há hốc miệng. Hóa ra là như vậy ư?

Cô buông bát đũa, đột nhiên không còn cảm giác muốn ăn.

Thẩm Thiên Tình đánh giá người con gái xinh đẹp yêu kiều trước mặt, lại nhìn anh trai bên cạnh, dường như hiểu ra há hốc miệng. Hóa ra là như vậy ư?

Cô buông bát đũa, đột nhiên không còn cảm giác muốn ăn.

Chương 5.4

Sau khi dùng bữa xong, cô kiên quyết rửa bát, nghe thấy Tề Quang Ngạn đang huyền thuyên bên tai, muốn anh trai và học muội xinh đẹp hãy đi tâm sự...

[Em gái cậu rất xinh]

[.....]

[Cô ấy bao tuổi rồi? Chắc có bạn trai rồi chứ? Con gái kiểu này, bình thường chắc là mục tiêu theo đuổi của rất nhiều chàng trai.]

[.....]

[Học trưởng!] Gọi liền ba tiếng, anh mới đột nhiên hoàn hồn.

[Cái gì? Em nói lại lần nữa, anh nghe không rõ.] Thẩm Hàn Vũ tắt thuốc, quay người nhìn cô.

Lưu Tâm Bình thở khẽ. [Hôm nay anh không tập trung tinh thần gì.] Con người anh đang nói chuyện với cô ngoài ban công, nhưng hồn vía thì đã bay xa từ lâu.

[Có sao?]

[Em vừa hỏi anh, em gái anh có bạn trai chưa? Mẫu người như cô ấy chắc thu hút rất nhiều chàng trai.]

[Anh không biết.] Vậy ư? Rất nhiều chàng trai thích cô ấy? Anh chưa từng nghĩ Tình sẽ nhận được nhiều sự yêu thích từ người khác giới

[Xem ra người anh như anh không làm tròn bổn phận.]

Anh lại châm điếu thuốc, ủ dột hút.

[Hút thuốc nhiều không có lợi cho sức khỏe] Cô quan tâm nhăn trán, nhưng anh để ngoài tai, hút mạnh một hơi, rồi thở ra, dường như cũng muốn thổi hết sự ưu phiền đang tràn ngập

[Học trưởng.....]

[Tâm Bình, em thích anh chứ?] Anh bắt ngờ nói.

[Hả?] Cô sững người, hai má nhanh chóng đỏ ửng. [Anh ... Anh sao...]

[Em tốt với anh, toàn bộ anh đều có thể nhìn thấy trong mắt, nhưng anh thà rằng thay hết bạn gái này đến bạn gái khác, chính vì không dám hứa với em một cách dễ dàng, vì anh không biết anh có thể cho em cái gì, em là một người con gái rất tốt, xứng đáng với người tốt hơn, còn anh, trái tim này trôi nổi không dừng lại một nơi, anh không chắc chắn có thể dừng nơi em, chính xác mà nói, là không chắc chắn có thể dừng lại với bất kỳ người nào, anh không muốn em chịu uất ức .]

Anh nhìn khói thuốc lượn lờ, chậm rãi nói.

[Không sao!] Cô vội vàng trả lời, chốc lát phát hiện quá gấp gáp, lúng túng cúi thấp đầu, nói khẽ:

[Đây không phải uất ức, vì thích anh, nên không thể nhìn thấy người khác, dù có người tốt hơn, trái tim em vẫn chỉ có anh . Em biết trái tim anh không thể dừng lại bên ai, giống như ngọn gió quen phiêu bạt, đã định sẵn em chỉ có thể chạy theo anh, tùy anh lúc thích lúc không, nhưng nếu như vậy, em vẫn muốn thử, cho dù tới cuối cùng, vẫn không giữ được anh, em cũng sẽ không một lời oán trách, vì em đã từng có được.]

Vài hạt mưa bay vào ban công, tắt ngấm đầu thuốc, Thẩm Hàn Vũ vê vê, vút xuống dưới chân, quay đầu, chậm rãi nói [Em có lưu tâm người vừa hút thuốc xong hôn em không?]

Lưu Tâm Bình mở to mắt, anh giơ hai tay, kiên nhẫn đợi cô quyết định.

Sau đó, cô thẹn đỏ mặt, bước lại gần anh. Anh ôm lấy hai khuỷu tay cô, nhẹ nhàng hôn.

Âm thanh khe khẽ từ đằng sau vọng lại, anh biết có một đôi mắt ở không xa, nhìn anh chăm chú từ đầu đến cuối.

Hai tay anh càng ôm chặt, nhắm mắt, đóng cửa trái tim, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Giờ khắc này, anh để bản thân hoàn toàn tê liệt.

Thấy Lưu Tâm Bình định nói gì rồi thôi, tư thế yêu kiều của người con gái nhỏ nhắn ngã vào Thẩm Hàn Vũ, ngu ngốc mấy cũng biết đã xảy ra chuyện gì tốt đẹp!

Có điều không khí của hai anh em này rất kỳ quặc, kỳ ở chỗ nào, cũng nói không ra, dù sao chính là một loại sức kéo nhạy cảm kỳ quái.

Đến tối, Lưu Tâm Bình tạm biệt về nhà, vẫn không nở rời liền hỏi: [Anh có muốn đưa em một đoạn không?]

Tề Quang Ngạn nói theo bản năng: [Không được nhé? Em gái người ta vừa tới ngày đầu tiên, em đã cướp anh trai của cô ấy rồi, dù sao hai người ngày tháng còn dài]

Thẩm Hàn Vũ không đợi cậu ta nói xong, nhẹ nhàng nói: [Anh đưa em về.]

Hả? Tề Quang Ngạn tròn mắt.

Thẩm Thiên Tình hoàn toàn cứng đờ tại chỗ, không thể cử động.

Như vậy cũng khó trách, người ta từ xa tới thăm, cậu ta lại bỏ cô một bên để tâm sự tình yêu, cảm giác đó khó chịu biết bao, ông anh này thật chẳng quan tâm gì.

[Anh!] Cô gọi anh.

[Có chuyện gì đợi anh về rồi nói.] Tay chạm vào núm cửa, anh không quay đầu lại.

[Cha bệnh rất nặng, anh không về thăm cha ư?] Cô vội vàng nói.

Thẩm Hàn Vũ đột nhiên dừng bước, ngạc nhiên quay người.

Thiên Tình luôn nhạy cảm, lập tức cảm giác có gì không đúng. [Thư của em, anh không nhận được?]

[... Thư?] Anh ngẩn người.

[Em viết rất nhiều, mẹ giúp em gửi đi, một bức anh cũng chưa nhận được à?]

Anh im lặng một lúc

[.....bận quá, không có thời gian xem, không biết vút ở đâu rồi.]

[Anh ... vút thư của em đi?]

Anh cứng đờ, kéo tay Lưu Tâm Bình, ra khỏi cửa.

Thẩm Thiên Tình thất thần nhìn anh đi khỏi, không di chuyển, không có bất kỳ động tác nào, thậm chí không có biểu hiện cảm xúc.....

[Uhm.....] Tề Quang Ngạn nhìn không đành lòng, vốn định an ủi cô vài câu, ai dè cái gì cô cũng không nói, lặng lẽ quay người vào phòng.

Cô đứng trước giá sách, đầu ngón tay vuốt qua từng quyển sách. Trước đây, thường thích lật sách của anh, thấy những thứ cô hoàn toàn không hiểu thì cảm thấy anh thật lợi hại, thật quá giỏi.

Lúc đó đã cảm thấy anh trai như thiên thần, đứng ở nơi rất cao rất cao, cô nhất định ngẩng đầu mới nhìn thấy anh, nhưng bây giờ, anh đi càng nhanh, càng xa, bước chân bé nhỏ của cô không thể đuổi theo nữa.

Cô cắn môi, hai hàng lệ thi nhau rơi xuống.

Anh, không còn là anh trai cô từng quen thuộc rồi ư?

Anh trai của cô, thường coi cô như một điều quan trọng nhất, sẽ không vứt bỏ cô.

Anh trai của cô, đến thư tình cũng đưa cô xử lý, sẽ không ôm nữ sinh khác.

Anh trai của cô... rất cưng chiều cô, sẽ không quên ngày sinh nhật cô.

Cô đặc biệt tới đây, chỉ là muốn cùng anh yên lặng đón ngày này.

Cô luôn đợi anh nhớ ra, giống như mọi năm, nói với cô: [Sinh nhật vui vẻ]

Nhưng, rốt cuộc cô không đợi được.....

Để lại bức thư, cô không nói lời tạm biệt với anh, lặng lẽ đi.

Khi đến cô không cho anh biết, khi đi, cũng không còn cần thiết.

Bước vào sân ga, cô dồn hết tâm trí mua vé tàu chuyển cuối cùng, lẻ loi đứng một góc, ôm tia hy vọng cuối cùng, chú ý dòng người đi lại.

Cô có cảm giác rất kỳ lạ, luôn cảm thấy anh sẽ chạy đến.....

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, từng đoàn tàu này nối tiếp đoàn tàu kia, cho tới khi đoàn tàu cuối cùng dừng ở sân ga. Hơn 11 giờ rồi, nếu lỡ chuyến tàu này, đêm nay cô chỉ có thể ngủ ngoài đường.....

Cô thở dài, bước chân nặng nề, xé vé, vào trước sân ga, vẫn quay đầu lại nhiều lần.

Nhưng, cuối cùng, cô vẫn không thấy được anh

[Oa! Thảm Hàn Vũ, cậu rút xuống hố nước nào vậy?] Vừa thấy bạn cùng phòng bước vào, Tề Quang Ngạn kinh ngạc kêu lên.

Thật là, toàn thân không chỗ nào không ướt, bọn họ chẳng phải che ô đi ư? Sao có thể như vừa bước ra khỏi vũng nước?

Thấy ô nắm trong tay còn chưa mở, lại ngẩng đầu nhìn cậu ta. [Có ô không dùng, cậu bị thần kinh à?]

Thảm Hàn Vũ không lên tiếng, trực tiếp đi vào phòng. Tề Quang Ngạn đi theo, dựa vào tường, kêu lên một tiếng: [Này]

[Đừng có phiền tôi!] Thảm Hàn Vũ đầu cũng không quay lại, vùi mặt vào lòng bàn tay. Một giây, hai giây, ba giây, đột nhiên ngẩng đầu. [Em gái tôi đâu?]

[Cuối cùng cũng nghĩ ra rồi? Tôi còn tưởng cậu say sưa trong tình yêu mà quên mất còn có cô em gái nữa!]

[Em gái tôi rồi cuộc đi đâu rồi?]

[Chẳng phải cậu kêu tôi đừng phiền cậu?] Giọng nói tĩa tót từng câu chữ* (chỉ bám vào nghĩa đen của câu nói), cố tình dụ anh.

Nếu Tề Quang định kiểm tra tính kiên nhẫn của anh, vậy chỉ sợ là thất vọng. Anh túm cổ áo Tề Quang Ngạn, nghiêng răng rít lên: [Tôi hỏi cậu, em gái tôi đi đâu rồi!]

[Về rồi! Đây là thứ cô ấy nhờ tôi gửi cho cậu.] Tề Quang Ngạn khó chịu hất tay anh ta.

Mở thư ra, trong đó chỉ viết vài chữ đơn giản:

Anh, em về đây.

Em không ngờ, toàn bộ năm tháng biết anh trong đời, sẽ không thể không hiểu ý anh.

Từ khi gặp mặt tới nay, anh luôn có ý bóng gió với em, quá khứ không bao giờ quay lại được nữa, rõ có, ngầm có, thậm chí là điều anh muốn làm, không muốn làm.

Thực ra, anh không cần làm vậy, em từng nói nghe lời anh, thì sẽ ngoan ngoãn làm theo ý anh, vì vậy em trở về, lặng lẽ chờ đợi, cho tới khi anh không còn cảm thấy em là gánh nặng mệt mỏi.

Em biết con người không thể không trưởng thành, rất nhiều việc đều đã thay đổi, cho dù chúng ta muốn hay không muốn, nhưng, có vài việc mãi mãi không đổi thay, ví dụ vị của quả khế.

Anh nhìn thấy quả khế vừa chín trong tay, có một phần nhỏ không cẩn thận bị hỏng. Căn cứ vào kinh nghiệm tích lũy được trong bao năm ăn khế cô hái, cho anh biết, quả khế này tuyệt đối chua, nhưng trong chua lại mang cả vị ngọt.

Hơi nước mù mịt trong khoang mắt anh. Một câu [Vị của quả khế này], nói hết tất cả nỗi lòng chua xót khổ sở.

Cô biết anh hiểu, vì vậy mới viết ra câu này, thay cho tất cả những điều không thể nói.

Việc đã qua như đoạn phim, từng cảnh từng cảnh chạy lướt trong đầu, liên quan tới anh và cô, những ký ức cùng nhau cười khóc, mãi mãi không phai màu...

Anh đang làm gì? Người con gái này là người anh toàn tâm toàn ý bảo vệ từ trước tới nay, anh từng sợ cô tổn thương đau lòng biết bao, nhưng bây giờ, lại chính tay anh đẩy cô ra, để cô một mình mù mịt, bất lực đối diện với cuộc sống cô độc.....

Tề Quang Ngạn nghiên cứu biểu hiện của anh, lẩm bẩm tự nói: [Thực không hiểu cậu, rõ ràng rất quan tâm tới em gái, sao còn thể hiện cái vẻ đức hạnh chết tiệt chỉ mong sao đuổi cô ấy đi.....]

Thẩm Hàn Vũ vo lá thư trong tay, không thể nào nghĩ nhiều hơn, quay người chạy ra ngoài.

Anh phải đuổi theo cô! Nếu đuổi kịp, anh sẽ không màng tất cả mà giữ cô ở lại!

Nhảy lên xe, anh chạy như điên trên đường, mưa càng lúc càng to, rớt xuống vào mắt anh, tầm nhìn bị mờ nhạt. Anh ném được nước mưa trong mắt chảy xuống, mằn mặn.

Tề Quang Ngạn sai rồi, anh không phải thần kinh có ô không dùng, mà là nếu không ướt mưa, anh không thể giải thích vì sao nước có thể chảy đầy mặt dù cách một cái ô...

Tiếng nghẹn ngào bật ra khỏi cổ họng, anh tăng ga lên, chạy điên cuồng trên đường lớn của Đài Bắc, trong mắt không nhìn thấy tín hiệu giao thông, càng nhanh hơn chút! Chỉ cần nhanh hơn chút, anh có thể đuổi kịp cô

Đèn xe chói mắt đối diện, anh không kịp phản ứng, một cơn đau tới tận xương, anh chỉ nghe thấy tiếng va chạm đinh tai nhức óc, đồng thời, cũng làm mất đi cả thính giác, thị giác của anh

Nhưng, ý thức anh vẫn còn, trước khi nhắm mắt, trong tay vẫn giữ chặt bức thư cô để lại.

Tình, Trái tim của anh, cũng vẫn luôn không thay đổi, em biết không?

6. Chương 06

Phần 2: Nhìn từ xa.

Ánh sáng và dáng hình, ngày và đêm, sự luân phiên thay đổi của thời gian.

Đàn ông và phụ nữ, sống và chết, hai đầu cán cân tình yêu.

Thiên đường, địa ngục, em nhìn anh từ xa nhưng không thể chạm tới.

Cứ như vậy sự dây dưa giữa sống và chết, mãi không thể gặp nhau ở cùng một điểm.

6. Gặp nhau ở cùng một điểm.

Chương 6.1

[Tình] Tỉnh lại sau cơn mơ, Thẩm Hàn Vũ thất thanh gọi.

Ngồi dậy, kinh ngạc thấy mình đầy mồ hôi.

Thẩm Hàn Vũ thở dốc, gơ tay bật đèn đầu giường, nhìn đồng hồ, mới 2h30.

Anh quệt quệt mặt, lau mồ hôi, không thể ngủ được nữa.

Tay phải vô thức xoa phía ngoài bắp đùi. Chỗ này có sẹo, sâu tới mức chướng mắt, là vụ tai nạn 3 năm trước để lại.

Nghĩ tới đây, anh nhắm mắt, cảm giác đau đớn trần trụi lại tuôn ra lần nữa, không phải đến từ cơ thể, mà từ trái tim trong lồng ngực.

Hôn mê gần 1 tháng, sau khi tỉnh lại, anh nằm viện, anh không đuổi kịp cô, thậm chí bị thương tới nỗi không thể động dậy, không đi đâu được.

Cuối cùng anh cũng rõ, đây là số mệnh của họ, từ giây phút họ sinh ra đã định sẵn, họ không có quyền phản đối, chỉ có thể thuận theo.

Sự kháng cự của anh, chỉ đối lấy vết thương toàn thân.

Thậm chí, đến lần gặp mặt cha cuối cùng, và việc lo ma chay cho người thân cũng đều không kịp.

Bài học này, rất đau, đau tới nỗi anh không thể không thấy rõ, đồng thời tiếp nhận sự thật anh, không có quyền tùy ý.

Anh hiểu rồi, cũng thỏa hiệp rồi, ngày hôm đó, trên giường bệnh, anh không quan tâm vết thương toàn thân, cười to, cười tới nỗi nước mắt chảy, toàn bộ nhân viên điều dưỡng cho rằng anh chịu sự kinh hoàng quá lớn trong vụ tai nạn xe, tìm bác sỹ tâm lý cùng hội chẩn.

Anh không điên, chỉ có bản thân anh biết, anh không điên, chỉ là tỉnh rồi, lại như thế mà thôi.

Sau khi khỏi, anh chăm chỉ hơn bất cứ người nào, toàn bộ suy nghĩ đều đặt vào việc học hành, ngoài điều đó ra, thì làm thêm, kiếm tiền, mọi thứ của quê nhà Bích Đông, vị cỏ xanh xen lẫn gió nhẹ trong ký ức những ngày hè, tiếng gà trống buổi sáng sớm, cảm giác chân trần giẫm trong nước suối trong veo, cùng với gương mặt cô bé thích cười, thích ồn ào đó ... đều bị chôn giấu ở một nơi rất sâu, rất sâu trong trái tim, thời gian càng lâu, cuối cùng sẽ quên lãng.

Năm cuối, anh làm bác sỹ thực tập, vì phải luân phiên, sớm đã không làm việc và nghỉ ngơi bình thường; tình trạng đột phát của bệnh nhân, không thể thuận theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi của bạn.

Tháng thứ 4, anh bị điều tới khoa nhi. Đừng coi thường trẻ con, cho rằng rất dễ đối phó, trên thực tế, chúng khóc âm ỉ nhưng lại không biết sai trái như người lớn -.

Một bác sỹ thực tập khác cùng thời kỳ trực tiếp nói thẳng là ăn không tiêu, còn hỏi anh sao có thể đối phó với [phần từ khung bố] còn đáng sợ hơn sa tăng.

Anh chỉ bĩu bĩu môi, ứng phó một câu: [Nhấn nạt đi!]

Có vài người còn chêu chọc sau lưng, anh không chỉ được ưa thích trong đám con gái, đến đối với đứa trẻ cũng có cách, quả thực lớn nhỏ đều đạt được. Họ sao biết, em gái anh chính là một tay anh chăm tới lớn.

Anh rất có kinh nghiệm võ về trẻ con,.

Hôm nay, một khu tiểu học bùng nổ sự việc nhiễm độc trong bữa trưa dinh dưỡng, các bác sỹ tập trung chặt như nêm, một đám tiểu ma đầu cùng khóc âm ỉ, dường như khiến người khác sắp kiệt quệ tinh thần, không dễ dàng gì mà hoàn thành tất cả các việc, trở về chỗ ở, anh mệt tới mức nằm vật, không muốn động đậy.

[Hàn Vũ, anh ăn cơm chưa?] Một đôi tay nhỏ đẩy đẩy anh.

Anh mệt mỗi rên lên một tiếng, không mở mí mắt.

Lưu Tâm Bình thấy anh mệt tới nỗi không nói ra câu, thở khè một cái. [Vậy được rồi, anh nghỉ đi, em làm ít đồ đặt trong lò vi sóng, anh tỉnh dậy hâm nóng rồi ăn. Em giúp anh cầm thư trong thùng thư vào rồi, đặt trên bàn, anh có thời gian thì nhớ xem.]

Anh không đáp lời, e rằng không biết đã lên chín tầng mây từ lâu rồi.

Lưu Tâm Bình vuốt nhẹ gương mặt anh tuần ngủ say của anh cùng với tình yêu và sự đau lòng không nói thành lời

[Vậy em về đây.] Giọng nói nhẹ tới mức gần như tự nói, cô luyến tiếc rút tay về, giúp anh đóng cửa.

Sau đó, Thẩm Hàn Vũ mở mắt, nhìn cửa phòng đã đóng.

3 năm trước, khi anh bị tai nạn, Lưu Tâm Bình ở trong viện chăm sóc anh cả ngày, sau khi ra viện, lại hỏi han ân cần, xử lý sinh hoạt thường ngày của anh tỉ mỉ chu đáo, cô luôn như vậy, ở bên anh không oán trách không hối hận.

Cho dù ngày đó, anh bất ngờ hôn cô, sau sự việc ấy lại trở nên xa lạ, không đưa ra lời giải thích hợp lý, chỉ nói một câu làm tổn thương người: [Xin lỗi]

Hành vi của anh rất khó hiểu, cô lại chưa từng trách anh.

Tình cảm của cô đối với anh sâu nặng bao nhiêu, không ai có thể rõ hơn anh, thực ra cô chưa từng nghĩ phải đạt được cái gì khi bên anh, chỉ cần có thể thấy anh, làm chút gì cho anh, biết anh sống tốt, cô đã rất vui vẻ yên tâm rồi.

Tề Quang Ngạn nói, anh giẫm đúng phân chó may mắn mới có thể gặp được một người con gái tốt như vậy, quyết một lòng yêu anh, nếu không biết trân trọng, thế thật ngu hết thuốc chữa!

Điểm này không cần bất kỳ ai nói anh cũng biết. Vì cô quá tốt, anh mới không thể làm theo ý muốn, thà qua lại với bất kỳ người con gái nào, chính là không thể dừng lại bên cạnh cô.

Anh không muốn làm cô tổn thương.

Nghĩ tới thư cô nói, anh chống người rời khỏi giường, cầm chồng thư xem một lượt, trừ hóa đơn thanh toán điện nước, thư quảng cáo, mắt anh dừng lại trên bức thư có địa chỉ quen thuộc, không hề động đậy

Bao lâu rồi? Địa danh xa xôi này dường như đã quên hẳn, Bình Đông.....

Anh nhắm mắt, nặng nề thở ra một hơi.

Đáng cười quá? Nói phải quên nhưng đến việc nhìn thấy địa chỉ cũng hít thở khó khăn, còn nói sớm đã không quan trọng, rốt cuộc anh đang lừa ai?

Cố gắng không chế đôi tay run rẩy bóc thư

Hàn Vũ:

Mẹ bệnh khó qua khỏi, tự biết thời gian không nhiều, đầu óc mơ hồ hỗn độn mấy năm rồi, trước khi đi đến điểm cuối cùng của đời người thì lại tỉnh táo lạ thường, rất nhiều việc cố chấp câu nệ trước kia trong phút chốc đều trở nên rất mơ hồ, bé nhỏ, có vài lời nếu bây giờ không nói, sợ rằng không còn cơ hội.

Gần đây, thường nghĩ tới rất nhiều việc trước kia, trong đầu hay hiện ra dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Tinh hồi bé, gương mặt nhỏ thích cười, giống như trên thế giới này không có gì phiền não có thể quấy rầy con bé, cho tới tận bây giờ, mẹ đều vẫn nhớ nó nói chưa sôi, gọi tiếng mẹ, vẻ nũng nịu giơ tay muốn ôm mẹ, không phải là con gái ruột thì làm sao chứ? Mẹ chẳng phải cũng thương yêu nó bao năm, nó cũng gọi mẹ là mẹ, vì sao phải để huyết thống thay đổi tất cả, quên rằng nó từng là đứa con gái mẹ yêu thương nhất? Tất cả từ trước đến nay không phải nó có thể quyết định, nhưng mẹ lại tàn nhẫn đẩy nghiêng những việc nó không thể làm chủ, trút oán hận của mẹ lên người con bé, có lúc thấy nó rút nước mắt, gương mặt tràn ngập sự vô tội gọi mẹ, mẹ cảm thấy ... bản thân thật đáng sợ, con bé căn bản không biết nó làm sai cái gì

Sau khi sinh bệnh, Tiểu Tinh không hề trách mẹ đối xử tệ với nó, chăm sóc mẹ không một lời oán hận, một vai gánh vác mọi việc, mặc kệ mẹ đánh mắng chế giễu, vẫn cố chấp ở bên mẹ, mẹ mới đột nhiên tỉnh ra, bản thân rốt cuộc làm sai cái gì! Nhìn con bé ban ngày kiên cường đối diện với mọi thứ, xử lý tất cả mọi việc, tới tối liền trốn trong phòng trước đây của con, nhìn ảnh bọn con chụp chung nói: [Anh, em rất dũng cảm, rất dũng cảm, anh không cần lo, em sẽ chăm sóc mẹ, sẽ xử lý việc nhà, sẽ làm tốt tất cả mọi việc.....]

Mẹ tự hào biết bao, có một đứa con gái như vậy. Hàn Vũ, mẹ làm sai rất nhiều việc, nhưng, mẹ đã không bù đắp kịp cho con bé rồi, ngày hôm đó, mẹ ôm nó, hối hận khóc nức nở, sau khi mẹ đi, người mẹ không yên tâm nhất là nó, nó luôn khóc: [Mẹ, đừng đi, con chỉ còn mẹ, đừng để con lại một mình] Nhưng mẹ biết, con bé sẽ không một mình, vì nó còn có con.

Hàn Vũ, nếu con đọc được bức thư này thì nhanh trở về nhé, thay mẹ ở bên nó, bây giờ nó vô cùng cần con, mẹ biết, yêu cầu này gây khó khăn cho con nhưng mẹ thà coi như con đã không còn vướng bận, so với nỗi khổ mà Tiểu Tinh chịu đựng, chúng ta đã là gì? Đây là mẹ nợ con bé, cũng là con nợ nó, Hàn Vũ, con có thể đồng ý với mẹ không?

Mẹ

Đọc thư xong, anh không thể động đậy nổi, cứng người, sững sờ rất lâu, xem lại lá thư lần nữa, khẳng định không đọc nhầm từng chữ, anh nắm chặt thư, bất lực rơi xuống ghế, suy nghĩ mơ hồ, vừa rõ vừa loạn

^^^

Đọc thư xong, anh không thể động đậy nổi, cứng người, sững sờ rất lâu, xem lại lá thư lần nữa, khẳng định không đọc nhầm từng chữ, anh nắm chặt thư, bất lực rơi xuống ghế, suy nghĩ mơ hồ, vừa rõ vừa loạn

Chương 6.2

Rời sân ga, tâm tình Thẩm Hàn Vũ phức tạp không nói ra được.

Sau khi rời đi năm đó, trong 6 năm, anh chưa từng bước chân lại nơi này, nơi này thay đổi nhiều quá, từ nhỏ tới lớn con đường nhỏ ngoài đồng đi qua vô số lần, mỗi một cây Tình trèo qua, con rạch nhỏ anh tóm được con cá bụng to đối lấy là nụ cười rạng rỡ của Tình ... đều khác rồi, đến thím hàng xóm từng sống cạnh anh, cũng không còn nhận ra anh nữa.

Một mạch hướng về nhà, hai chữ rõ ràng trước cửa đập vào mắt kỳ trung * (nhà có tang)

Anh sợ hãi, chạy như bay.

Trong phòng yên tĩnh lặng lẽ, linh đường bày biện trước sảnh, khiến đôi chân anh dường như mất đi sức lực, không thể lấy nổi can đảm bước lên trước, anh vẫn chậm một bước!

Cắn răng nén đau thương, anh thấp 3 nén nhang, quỳ trước linh đường, sám hối trước mẹ.

Có con như anh thật uổng, 6 năm nay, chưa tận hiếu đạo, đến lần gặp cha mẹ cuối cùng cũng không được.....

Lại bái 3 lạy, một tay thấp lên bát hương, anh lau nước mắt bên má, nhìn xung quanh, tìm bóng dáng Tình.

Cửa lớn mở ra, cô nên ở nhà mới phải. Thẩm Hàn Vũ đi tới bếp không thấy người, đột nhiên nghĩ ra, đi thẳng tới phòng anh, mở cửa, trước mắt là bóng hình muốn gặp, khiến anh không nén được cay cay sống mũi.

Hoàng hôn chiều muộn soi căn phòng không đủ sáng, cô thu lu trong góc tối, ôm khung ảnh trong lòng, ánh mắt trống rỗng tìm không thấy tiêu cự.

Anh bước nhẹ, ngồi trước mặt cô, gọi khẽ: [Tình?]

Cô ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt khô khốc, chậm rãi ngừng lại nơi hình bóng. [... Anh?]

[Đúng, là anh. Anh về rồi]

Cô hít hơi, lẩm bẩm nói: [Em... không khóc, anh, em rất ngoan...]

Thẩm Hàn Vũ không thể chịu hơn được nữa, khoang mắt ươn đẫm, nghẹn ngào nói: [Không sao, anh trai đã về rồi, em có thể khóc trong lòng anh.]

[Anh] Tiếng nghẹn ngào thoát ra khỏi bờ môi, Thẩm Thiên Tình nhào vào anh, khóc nức nở không thành tiếng. [Mẹ chết rồi.....]

[Anh biết!] Thẩm Hàn Vũ hít hơi, chớp đi ánh lệ.

[Anh không biết! Em cứ gọi mẹ, nhưng mẹ không để ý tới em, cha chết, mẹ chết, anh cũng đi, còn lại mình em, không ai cần, căn phòng này chỉ còn lại em, tối tối, vừa tối vừa yên tĩnh, trống rỗng một cách đáng sợ, em muốn tìm người nói chuyện, nhưng... nhưng...]

Trái tim Thẩm Hàn Vũ bị nhéo tới nổi không còn cảm giác, ôm chặt cô, lặng lẽ khóc cùng cô.

Thời gian trôi đi rất lâu, anh không để ý, mí mắt vừa cay vừa chát, ngực ươn đẫm một khoảng, cảm thấy cô thở chậm chậm, anh cúi đầu, phát hiện cô khóc mệt quá ngủ mất rồi.

Rất lâu cô chưa có giấc ngủ ngon thì phải? Quảng đen nhàn nhạt dưới mắt khiến anh thấy đau lòng.

Anh cẩn thận ôm cô, đặt lên giường, kéo chăn. Anh đoán, mỗi tối chắc cô đều ngủ ở phòng anh, chăn, giường, gối đều đủ cả, giống như anh chưa từng rời căn phòng này.....

Cô ngủ rất say, anh không quấy rầy cô, lặng lẽ rời khỏi phòng. Gió nhẹ trước mặt thổi tới không giống sự chen chúc người xe trong thành phố lớn, hương thơm của đất và cỏ xanh xen lẫn nhau trong không khí, trước cửa nhà vài cây quanh năm đều xanh lá, mùi thơm ngào ngạt của cây húng quế sức nức mũi, anh thuận tay hái vài lá khô, cắm cái chổi ở góc quét sạch hết những lá rụng.

Một quả xanh chạm vào đỉnh đầu, anh ngẩng mặt thấy cây khế.

Cây khế này, là một trong những ký ức tươi sáng hồi nhỏ, mỗi lần quả sai trĩu, Tình muốn ăn, thường cỡi giầy vút lên, đập khế rớt xuống; sau này, tuổi tác lớn hơn, kỹ năng trèo cây càng ngày càng lợi hại, sẽ trực tiếp trèo lên cây hái, muốn anh ở dưới giúp cô hứng quả, còn không cho phép hứng trọt.

Mỗi lần đi qua nơi này, thường đặc biệt lưu ý không để khế rơi xuống bị chấn động não, cha từng nói phải chặt nó, nhưng anh và Tình đều không đồng ý, chỉ vì đây là hồi ức ngọt ngào nhất của bọn họ thời niên thiếu, mùa hè anh quen ngồi dưới cây đọc sách, còn Tình ngủ giấc trưa trong lòng anh....

Anh nghĩ, đây chắc cũng là nguyên nhân Tình thích trèo cây khế, anh thường có thể tìm thấy cô ở dưới mỗi cây khế, mười lần chẳng sai.

Quyết lá gọn vào một góc, người phụ nữ bên cạnh mua nước tương về, trước khi vào phòng nhìn anh nhiều lần, cuối cùng quyết định dừng bước, đi về phía anh hỏi không dám chắc chắn: [Cháu – là Vũ?]

Anh ngược mắt, nhẹ gật đầu. [Cô]

[Ôi! Cái thằng này, nghe nói tới Đài Bắc học, đúng không? Bao năm không gặp, sắp không nhận ra rồi!] Thím làm hàng xóm với cha mẹ anh mấy chục năm, có thể thấy anh trưởng thành, coi anh như con cháu trong nhà, vỗ vỗ ngực anh, đánh giá trên dưới. [Không tệ, ngực dầy, vai rộng, ra dáng đàn ông, có thể gánh vác trách nhiệm rồi, lần này cháu về, phải chăm sóc tốt em gái nhé, đừng bỏ nó lại, đứa con gái này rất đáng thương, cô nhìn cũng đau lòng.....]

Thẩm Hàn Vũ im lặng, cụp mắt không nói.

Thím thấy anh trầm mặc cũng không thể hiện gì, không nén được lên tiếng trách mắng: [Cháu ấy, chẳng phải cô muốn nói cháu, tiền đồ quan trọng vẫn quan trọng, cũng không thể bỏ mặc không chăm lo gia đình, đến cha mẹ bệnh nặng cũng không về thăm, để gánh nặng đều đưa Tiểu Tình gánh vác, nó là một đứa trẻ, sao mà ứng phó được nhiều đến vậy, xảy ra việc nó phải tìm ai bàn bạc chứ! Trước đây cháu không như thế, cháu luôn là đứa bé rất có trách nhiệm]

Thẩm Hàn Vũ lặng lẽ nghe thím trách mắng, không cãi lại. [Cô à, Tình – cô ấy vẫn ổn chứ?]

[Ổn sao được! Sau khi cháu đi, mẹ cháu cũng không biết phát bệnh gì, tâm lý và tính tình trở nên không ổn định, chỉ cần không vừa ý liền đánh Tiểu Tình trút giận, ban đầu cha cháu còn có thể bảo vệ nó, sau này cha cháu chết, đến chỗ dựa cuối cùng nó cũng không còn. Đại khái là cái chết của cha cháu mang đến cho bà cú đánh quá lớn, mẹ cháu như phát điên, đầu óc mơ mơ hồ hồ, có lúc còn gọi Tiểu Tình là hồ ly tinh gì đó, nắm tóc nó vừa đánh vừa chửi, nói những câu người khác không hiểu, có một lần còn nói: [Đầu tiên mày cướp chồng tao, rồi còn ép con tao đi, rồi cuộc tao nợ mày cái gì, mày phải đối với tao như vậy ...] Cháu không nhìn thấy, mẹ cháu rất hung dữ, ánh mắt nhìn Tiểu Tình oán hận biết bao, nhìn tới nỗi chúng tôi nổi da gà, không biết bà ấy bị trúng tà gì, chẳng trách Tiểu Tình cảm thấy cha chết, anh trai đi đều là lỗi của nó, ngơ ngẩn mặc kệ mẹ cháu trút giận, cũng không biết phải trốn đi, nếu không phải hàng xóm bọn cô bên cạnh đến giúp, Tiểu Tình bị đánh chết từ lâu rồi!]

[Còn nữa, 2,3 năm trước, chẳng phải nó lên Đài Bắc tìm cháu ư? Mẹ cháu giận chết đi, nói với nó, nếu nó dám đi thì đừng quay về, trở về bà tuyệt đối đánh gãy chân nó! Nhưng nó khóc nói rất nhớ anh trai, cô cho rằng cháu sẽ giải quyết được việc này, không ngờ cháu lại vút nó một mình lẻ loi trở về, Vũ à, tìm cháu khi nào đã trở nên tàn nhẫn vậy, một chút cũng không quan tâm đến sự sống chết của em gái, lần đó Tiểu Tình rất thê thảm, cháu có biết không? Đến cô nhìn thấy cũng không đành lòng, sao cháu có thể làm được? Thực sự là, thực sự là không biết phải nói thế nào với cháu!]

Hóa ra... sau khi anh đi, Tình sống những ngày tháng như vậy? Nhưng gặp mặt rồi, vì sao cô không nói? Nếu anh biết sớm...

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt tay, đột nhiên đau đớn nhớ ra, khi đó anh không cho cô cơ hội, hay không phải anh không biết mà là trong tiềm thức không dám biết, như vậy anh sẽ không bị khó xử, sẽ không đau lòng ... Anh thực sự ích kỷ một cách đáng chết!

Cô cho rằng anh trai sẽ bảo vệ cô vì vậy không màng tất cả chạy đến, nhưng anh lại làm gì rồi?

Anh không dám tưởng tượng trước khi lên tàu Tình không thấy anh sẽ oán hận anh biết bao –

Thím hàng xóm vỗ vỗ vai anh. [Tự cháu nghĩ kỹ một chút đi nhé, Tiểu Tình dù sao cũng là em gái cháu yêu thương từ nhỏ tới lớn, nên làm thế nào, tự cháu biết.]

Thẩm Hàn Vũ không lên tiếng, ngơ ngẩn đứng nguyên chỗ cũ.

Thời gian qua đi bao lâu, anh không để ý, cuối cùng ánh tà dương hòa vào đường chân trời, bốn phía vắng lặng, chỉ còn tiếng thở của anh, nhẹ tới mức không còn nhẹ hơn được nữa —

[Anh?] Tiếng gọi nhỏ pha lẫn sự bất an vang lên đằng sau, anh quay người, một thân hình nhỏ nhắn lao vào, anh chưa đứng vững, lùi lại mấy bước, chóng lên thân cây mới có lực trụ vững.

Anh ôm cô, nghi hoặc cúi đầu nhìn xuống gương mặt đầy sợ hãi của cô [Tình, sao thế? Không phải em đang ngủ à? Ra đây làm gì?] Đến giày cũng không mang, mắt cá chân trắng như tuyết giẫm lên đám lá.

[Em ... tỉnh dậy không thấy anh ... tưởng... không gặp... anh nữa...] Thân hình nhỏ nhắn run rẩy, ôm chặt anh, ngăn không nổi nỗi sợ hãi.

Thẩm Hàn Vũ đau lòng một hồi.

Cô tưởng rằng anh lại im hơi lặng tiếng biến mất giống như 6 năm trước? Vì vậy mới sợ tới nỗi đến giày cũng chưa đi, tìm anh khắp nhà?

Lúc đầu ... cô cũng tìm anh như vậy ư?

Anh dùng hết sức ôm chặt, khàn khàn hứa: [Đừng sợ, Tình, nếu anh muốn đi, sẽ cho em biết.]

[Lần trước anh cũng nói như vậy ...] cô vùi mặt vào ngực anh, buồn rầu nói.

Nói người đầu tiên cô nhìn thấy khi trở về là anh, nhưng anh lại để cô tìm kiếm tròn 6 năm.

[Lần này sẽ không, anh thề!]

Thẩm Thiên Tình ngẩng đầu, nhìn anh không chắc chắn.

Thẩm Hàn Vũ yêu thương vuốt vuốt tóc cô [Đói không? Có muốn ăn chút gì không?]

Cô nghĩ một chút. [Anh muốn ăn gì?]

[Anh nhớ ra ngoài đầu ngõ, góc rẽ có một quán bán thịt vịt, trước đây chúng ta thường ăn, lâu rồi không đi, không biết bây giờ còn mở không?]

Cô gật đầu [Vẫn còn mở.]

[Vậy chúng ta đi ăn. Em vào mang giấy, anh đợi em ở đây.]

Cô do dự một lúc, hai tay lần nữa không muốn buông anh ra, không dám chắc có phải anh lại mượn cớ rời bỏ cô không?

Thẩm Hàn Vũ nhìn thấu suy nghĩ của cô, dứt khoát vào nhà cùng, mang giấy, lấy áo khoác mỏng ngoài đưa cô, đóng cửa, quay đầu nắm tay cô rồi đi bộ.

Ăn xong bữa tối, trên đường tản bộ về tới trước cửa nhà, cô nhìn tường vôi cao chưa tới một người, đột nhiên nói: [Lúc trước ra ngoài, quên không mang chìa khóa, anh có thể vượt tường vào, sau đó lại mở cửa giúp em.]

Thẩm Hàn Vũ liếc xéo cô một cái. [Em quên mang chìa khóa?]

Cô không trả lời, Thẩm Hàn Vũ xắn tay áo, lấy một hơi, dựa vào lực cánh tay nhảy lên đỉnh tường, một mắt gọng gàng nhảy qua tường, rồi mở cửa sắt bên trong cho cô vào.

Anh đứng trong sân, đang nghĩ cửa phía nào không khóa, có thể để anh dễ dàng vào trong phòng, ai biết cô ung dung lấy chìa khóa ra, mở cửa... anh trợn tròn mắt. Con bé này –

Tắm xong, anh muốn cô đi ngủ, anh đi túc trực bên linh cữu, nhưng chưa được bao lâu, anh lại thấy cô mặc bộ đồ ngủ đi ra.

[Anh, em không thể ngủ được.] Lúc nào cũng lo lắng, vừa nhắm mắt anh liền đi mất, một đồng giấc mơ kỳ quái cứ quấy rầy, cô vô cùng sợ hãi, liên tục khóc trong mơ, anh lại không thềm quay đầu, dứt khoát ra đi...

Thẩm Hàn Vũ ngồi dựa bên tường, nghĩ một chút nói: [Vào trong lấy cái chăn mỏng, tới chỗ anh, anh ôm em ngủ.]

[Được ạ] Rất nhanh cô lấy chăn, cuộn tròn cạnh anh, Thẩm Hàn Vũ giúp cô đắp chăn, ôm cô vỗ về. [Ngủ đi, có anh ở đây, cái gì em cũng không cần lo lắng nữa.]

Tuy nền nhà lạnh giá không thoải mái bằng giường, nhưng vì có anh bên cạnh, cơ thể ấm áp của anh khiến cô yên tâm, xung quanh tĩnh lặng, cô chìm trong giấc ngủ –

[Tình, em ngủ rồi à?] Một lúc lâu anh lên tiếng gọi cô.

[Vẫn chưa.] Cô trả lời khẽ.

[Vậy em nghe anh nói, anh không thể ở đây quá lâu–] Cảm thấy cơ thể cô nhanh chóng cứng đờ, bàn tay anh vỗ về xoa lưng cô.

[Giải quyết xong việc hậu sự của mẹ, em và anh cùng đi Đài Bắc]

Thẩm Thiên Tình ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh chăm chú. [Anh—anh nói gì?] Anh muốn cô đi cùng anh? Cô có nghe nhầm không?

[Bây giờ em chỉ còn anh là người thân, anh đương nhiên phải chăm sóc em.]

[Nhưng –] Cô hoài nghi không chắc, rủ mất sợ hãi: [Anh bây giờ có gánh nỗi gánh nặng là em không?]

Thẩm Hàn Vũ sững người, lập tức đau lòng tới mức không thốt lên được.

Anh không ngờ, cô luôn ghi tạc những lời anh nói trong tim, coi bản thân là một sự phiền toái, một gánh nặng!

Anh thật sự muốn một dao chém chết mình!

[Tình không phải là gánh nặng! Em đối với anh mà nói rất quan trọng!]

[Nhưng, như vậy anh sẽ rất mệt...] Tuy cô rất muốn ở cùng anh, nghĩ tới tim rất đau rất đau, nhưng anh gánh vác nỗi không?

Cô cần gì phải hiểu anh mệt hay không? Điều này vốn dĩ là anh nên làm mà!

[Bây giờ anh ở một mình, sẽ không bất tiện như trước đây, hơn nữa cũng đang là bác sỹ thực tập, tuy thu nhập không cao, nhưng cũng không khó khăn để duy trì cuộc sống, em không cần phiền não cái gì cả, chỉ cần qua ở cùng anh là được rồi, những thứ khác anh sẽ sắp xếp.]

[Thật không... Có thể như vậy ư?] Điều này hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, cô còn tưởng, phải đợi lâu hơn...

[Ừ. Nhưng phải thiệt thòi cho em, không thể sống tốt hơn được, có điều qua 1 năm nữa, đợi anh cầm bằng bác sỹ, tình hình chắc sẽ khá hơn.]

[Không sao] Chỉ cần ở cùng anh trai, cái gì cô cũng không sợ.

Cô yên tâm cuộn trong lòng anh, Thẩm Hàn Vũ kéo cao chăn, phủ quần hai người một cách thân mật, cảm dựa lên đỉnh đầu cô. [Tình, em hận anh không?]

[Hận anh? Vì sao?] Cô kê mặt lên cổ anh, ấm áp tới nỗi muốn ngủ.

[Anh biết, mẹ đối với em không tốt, nhưng, anh lại vứt bỏ em khi đó, không bảo vệ em kịp thời...]

[Không sao, em biết anh không cố ý, anh trai cũng rất khó xử, nếu có cách, anh sẽ không thể không quan tâm tới em, từ nhỏ, anh trai đã rất thông minh, mỗi lần người làm sai đều là em, vì vậy em tin mỗi một quyết định anh đưa ra nhất định đều đúng.]

Đúng ư? Trời biết!

Cô luôn tràn đầy lòng tin với anh, chưa từng nghi ngờ qua, nhưng trên thực tế, anh sai một cách vô cùng không hợp thói thường!

Nếu cô biết, khi cô thuyết phục bản thân phải hiểu chuyện, phải thông cảm cho anh, nhưng anh chỉ vì suy nghĩ đê hèn, vì bản khoán khó hiểu mà khoanh tay đứng nhìn, để mặc cô chịu khổ, sợ hãi, cô sẽ hận chết anh chứ?

7. Chương 07

Chương 7.1

Giải quyết xong hậu sự của mẹ, Thẩm Hàn Vũ đưa em gái cùng đi Đài Bắc, khi trở về chỗ ở đã lúc chiều tối.

[Em đi tắm trước, đợi chút anh đưa em đi ăn tối, tiện thể mua thêm ít đồ dùng hàng ngày] Anh lấy khăn lông, bàn chải mới, chỉ chỉ vào góc. [Phòng tắm ở kia, có vấn đề thì gọi anh.]

Cô mới vừa quay người vào nhà tắm, điện thoại liền reo lên.

[Thẩm Hàn Vũ, cuối cùng cậu cũng ở nhà rồi! mấy ngày nay cậu chết ở đâu? Đều không nghe điện thoại!] Vừa nhận điện thoại, đầu kia giọng Tề Quang Ngạn liền âm âm tới.

Anh đặt ống nghe cách ra một chút, tránh bị điếc tai.

[Này? Này? Thẩm Hàn Vũ, cậu còn sống không?]

[Cảm ơn miệng quạ của cậu!] Anh khó chịu. [Nhà có chút việc, tôi về Bình Đông một chuyến, cậu tìm tôi có việc gì?]

[Chính là muốn hỏi cậu, đi đâu cũng không nhắn lại một tiếng, Tâm Bình người ta tìm không được cậu, lo lắng sắp chết rồi, chạy tới hỏi tôi, muốn tôi hỏi thăm một chút.]

Thẩm Hàn Vũ nhìn chăm chú xuống nền nhà, nói khẽ: [Tôi và cô ấy chẳng có gì, sao phải nhắn cho cô ấy?]

[Thẩm Hàn Vũ! Cậu nói đây là lời người à? Tâm Bình đối với cậu tốt biết bao, chỉ cần không phải tên ngốc cũng nhìn ra.]

[Tôi không cần cô ấy tốt với tôi.]

[Cậu –] Tề Quang Ngạn hết sức hít vài hơi. [Tâm Bình cần khuôn mặt có khuôn mặt, cần thân hình có thân hình, cần tính cách có tính cách, cái khó kiếm nhất là mấy năm nay cô ấy trước sau đều đối với cậu một lòng, chỉ cần là đàn ông đều nên cảm động mà đập đầu tạ ơn, rốt cuộc cậu có cái gì không vừa lòng?]

[Mình không phải không vừa lòng, chỉ là ...] Anh thở dài. [Cậu không hiểu đâu.]

Bỏ đi! Chẳng buồn nhiều lời với cậu ta. Tề Quang Ngạn đổi chủ đề: [Hôm nay là sinh nhật Tâm Bình, hẹn Hoa, Thái, Phổ Tường, Bội Như, Tư Doanh, Uyển Huyền đi Tiền Cự chúc mừng sinh nhật cô ấy, có muốn đi cùng không?]

[Không, dù sao mọi người đông rồi, chẳng qua chỉ thiếu mình tôi thôi mà.]

[Người đông không quan trọng, cậu mới là người mà cô ấy muốn gặp nhất.]

Thẩm Hàn Vũ lại không nói gì...

[Một câu, rốt cuộc đến hay không?] Thái độ nói rõ này cậu ta dám nói không, sẽ có người đích thân tới nhà cậu ta áp tải ra khỏi cửa.

[Thực sự không được, em gái tôi ở đây, tôi không thể để cô ấy lại]

[Oa, hóa ra tiểu mỹ nhân tới rồi!] tính Trư Bát Giới* (háo sắc)Tề Quang Ngạn lập tức lộ ra.

[Vậy có vấn đề gì, đưa cô ấy tới! Lâu lắm rồi tôi chưa gặp cô ấy, nhất định còn xinh đẹp hơn 3 năm trước nhỉ?]

[Không được, Tình không quen mấy người đó, cô ấy sẽ không tự nhiên.] Anh lắc đầu. [Còn nữa, em gái tôi xinh hay không xinh không liên quan tới cậu, thu lại nước miếng của cậu đi.]

Tề Quang Ngạn lẩm bẩm khê, còn hy vọng vào anh ta [Thực sự không đến à?]

[Việc tôi quyết định đã khi nào sai lời chưa?] Cúp máy, quay đầu phát hiện Thẩm Thiên Tình đứng đằng sau. [Sao thế? Còn thiếu gì à?]

Cô lắc đầu. [Anh có việc thì đi đi, em không sao đâu.]

[Không có gì, em nghĩ nhiều quá rồi.] Cầm máy sấy tóc, ngoắc đầu ngón tay hướng về phía cô. [Qua đây, anh trai giúp em sấy tóc.]

Cô chậm rì bước lên phía trước, nói khê: [Em có thể tự sấy...]

[Được, vậy em tự làm, anh đi tắm, đúng 10 phút sau ra ngoài.]

[Anh...]

Anh quay đầu ở trước cửa phòng tắm, thấy cô định nói gì rồi thôi. [Sao vậy?]

[Em tới đây ... có quấy rầy cuộc sống ban đầu của anh không?]

Thẩm Hàn Vũ dừng lại một chút, nhìn thấu nỗi sợ hãi trong sâu thẳm trái tim cô, sửa lại sắc mặt, nói với cô: [Tình, anh hy vọng em nhớ một điều, trên thế giới này, em chỉ còn lại anh, người thân duy nhất có thể dựa dẫm, với anh mà nói, chẳng phải cũng như vậy ư? Chúng ta là anh em, là hai người thân thiết nhất trên thế giới này, không có bất cứ người nào có thể thay đổi sự thật, anh đã đồng ý với cha, chỉ cần anh còn một hơi thở thì sẽ chăm sóc em, cho tới khi em không cần anh nữa, em hiểu không?]

[Vâng.] Cô cười, ra sức gạt đầu.

Thẩm Hàn Vũ lập tức dọn dẹp tổng thể thư phòng một lượt, lục ra một cái chăn để cô dùng tạm, sau này rảnh thì bố trí lại, nhờ Tề Quang Ngạn luôn luôn mặt dày mày dạn tới quấy rầy nên cái cần đều không thiếu.

Sau 12h, Thẩm Hàn Vũ vẫn chưa buồn ngủ chút nào, trở mình, nhìn chăm chú lên đồng hồ báo thức sáng như đom đóm trên bàn.

[Anh -] Tiếng gọi khe khê vang lên.

Thẩm Hàn Vũ ngồi dậy. [Sao vẫn chưa ngủ, lại lạ giường à?] Tình từ nhỏ đã như vậy, lần đầu tới nơi lạ sẽ có cảm giác không an toàn.

Cửa hé mở, Thẩm Thiên Tình ôm chăn đứng ở cửa. [Anh, em có thể qua đây ngủ với anh không?]

Anh không đáp lời, trực tiếp giơ tay ra với cô, cô thở phào một cái, bay nhanh lên giường, hai tay ôm chặt anh, náu vào trong lòng anh, yên tâm nhắm mắt.

[Em đấy, lớn thế này rồi, còn không sửa được tật đó đi, thế phải thay đổi môi trường, chẳng phải cả đêm em không ngủ được à?]

[Có vấn đề gì? Trước đây anh đều sẽ ôm em ngủ...]

[Vấn đề là bây giờ em lớn rồi!]

[Lớn hơn cũng vẫn là em gái anh mà!] Cô nói một cách đương nhiên.

Anh cười, [Đúng, lớn hơn nữa cũng vẫn là em gái của anh.] Anh em bọn họ luôn giúp đỡ lẫn nhau, không rời xa, đây là lời anh đã đồng ý với cha.

Thẩm Hàn Vũ ôm cô vỗ về, che chở cô vào giấc ngủ.

Đợi bao năm rồi, cuối cùng cô lại được trở về bên anh một lần nữa – Thẩm Thiên Tình mãn nguyện thở dài trong lòng.

Cho dù chỉ làm anh em cũng được, ít nhất cô nhìn thấy anh, chạm vào anh, không cần mỗi đêm mơ về anh mà không thể đến gần, sau khi tỉnh giấc chỉ còn tràn ngập cảm giác sợ hãi, không yên...

Trước khi đi vào giấc ngủ, cô vô thức hỏi khẽ: [Anh, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa, đúng không?]

[Ừ, không bao giờ xa nhau nữa...] Anh thở dài, nhìn chăm chú gương mặt buồn ngủ ngọt ngào ngây thơ khẽ cười, trong ngực vừa chua vừa ngọt, gần như cảm giác hạnh phúc của nỗi đau...

Anh sẽ dùng toàn bộ sức lực bảo vệ cô, không bao giờ để cô chịu một chút khổ nào, chỉ có điều, cả đời này anh sẽ mãi mãi chỉ có thể ở bên cạnh với thân phận người anh trai.

Mãi mãi.

Thẩm Hàn Vũ đánh chùn chìa khóa khác cho cô, nói qua những chỗ gần nhà, sau khi thu xếp ổn thỏa, dặn cô có việc đợi anh tan làm rồi nói.

Cô biết, trước khi đi làm anh sẽ không đi nổi vì lo lắng cô sống không quen...

Thực ra anh quá lo rồi, mấy năm nay không có anh ở bên, cô trưởng thành rất nhiều, cũng hiểu chuyện hơn rất nhiều, việc anh bận rộn với công việc đã rất vất vả, cô sẽ cho anh thấy sự trưởng thành của cô, không cần anh phân tâm lo lắng.

Vì vậy, cô dùng thời gian anh không ở nhà, không chỉ giặt quần áo, quét nhà, lau cửa sổ, sắp xếp căn phòng, còn tìm được chợ, mua đồ ăn về nhà, chuẩn bị làm cho anh một bữa tối thơm phức, coi như đền đáp một ngày lao động vất vả của anh.

Trưa, anh không yên tâm về cô, vội tranh thủ thời gian gọi điện về hỏi cô ăn cơm chưa? Có gặp vấn đề gì không?

Còn cho cô biết, muộn chút sẽ về đưa cô ra ngoài ăn tối, muốn cô nghĩ trước sẽ ăn gì...

Cô nhìn thức ăn nóng hổi trên bàn, mỉm cười mãn nguyện.

Tuy chỉ có 2, 3 món ăn gia đình thường ngày, một chút cũng không hấp dẫn, nhưng anh nhìn thấy, nhất định sẽ rất vui, vì đó là bữa cơm đầu tiên cô làm cho anh.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, cô nhảy lên, vui vẻ chạy ra cửa đón.

[Anh, hoan nghênh về nhà] Cô cười ngọt ngào, chào đón anh trở về.

Thẩm Hàn Vũ đón nhận nghi thức ôm nồng nhiệt hoan nghênh anh, cười nói: [Hôm nay vẫn ổn chứ?]

[Rất tốt ạ! Em giặt quần áo, lau bàn, quét nhà, sắp xếp phòng khách, còn giúp anh khâu cúc áo!] Cô ngẩng đầu, giơ ngón tay ra – đếm tỉ mỉ.

[Giải thế cơ à?] về mặt anh tò mò. [Vậy mùi thơm anh đang ngửi thấy?]

[Đó là cơm tối em làm, anh đi rửa tay rồi có thể ăn!]

[Chẳng trách người ta đói bụng rồi, đến đây, để anh xem em nấu những món gì.] Thẩm Hàn Vũ ôm vai cô bước vào bếp.

[Chỉ vài món đơn giản thường ngày, không có gì đặc biệt cả, hai chúng ta thôi mà, tha hồ ăn.] cô thêm cơm đưa anh.

Thẩm Hàn Vũ nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

Chẳng qua vài động tác cực kỳ đơn giản, vài món ăn cực kỳ bình thường, nhưng lại khiến anh có cảm giác khó nói lên lời...

Vì có cô, lại một lần nữa khiến anh cảm nhận được cảm giác có gia đình, và ấm áp vì có người chờ đợi, trái tim tĩnh lặng từ lâu sống lại trong lồng ngực, ấm áp.

Bưng bát lên định ăn, chuông cửa reo, bọn họ nhìn nhau.

[Em ăn trước đi, anh đi xem là ai.]

Anh buông bát đĩa đứng dậy, cửa vừa mở, Tề Quang Ngạn lập tức nhảy ra [Ông già Noel mang quà tới nè!]

Thẩm Hàn Vũ trợn mắt nhìn anh. [Thần kinh] Còn lâu mới tới Noel.

Lưu Tâm Bình đằng sau giờ hộp thức ăn trong tay, dụi dằm giải thích: [Hôm qua nghe Tề Quang Ngạn nói em gái anh đến rồi, bình thường anh không chú trọng ba bữa, chắc cũng bắt Thiên Tình ăn linh tinh với anh, vì vậy cùng Quang Ngạn mua chút đồ quà.]

[Không cần, Tình nấu rồi.] Anh lạnh nhạt nói, quay đầu tiếp tục ăn cơm.

Lưu Tâm Bình lúng túng cứng người tại chỗ, nhất thời không biết làm thế nào, Thẩm Thiên Tình nghe thấy, vội vàng ra mặt hóa giải sự lúng túng này, cầm vài cái đĩa: [Vừa may thêm thức ăn cho bọn em, nếu không lưu tâm, cùng ăn nhé!]

[Vẫn là tiểu mỹ nhân của chúng ta khá hiểu đạo lý đối nhân xử thế, không giống người nào đó –] Tề Quang Ngạn dừng lại đúng lúc, liếc sáng hướng nào đó, ý rất rõ ràng.

Thẩm Hàn Vũ vui đầu ăn cơm, hoàn toàn làm lơ.

Cả một buổi tối, anh dường như chỉ ăn thức ăn Thẩm Thiên Tình làm, nếu không phải Thiên Tình chủ động gắp vào bát anh, chỉ sợ thức ăn khác, đến đụng anh cũng không đụng vào.

Sau bữa cơm, Thẩm Thiên Tình rửa bát trong bếp, Tề Quang Ngạn buột miệng hỏi: [Lần này, cậu định giữ cô ấy bao lâu?]

[Không biết.]

[Không biết?] Lưu Tâm Bình không hiểu.

[Chính là không có thời hạn nhất định.] Thẩm Hàn Vũ đáp một cách đương nhiên, thuận tay lật đồng báo chí xếp gọn gàng bên cạnh.

[Thật hay giả?] Phân vân ký ức lần trước, đối với các biểu hiện tình cảm của hai anh em này khiến người khác khó lý giải, Tề Quang Ngạn chẳng nằm ngoài hy vọng.

[Cô ấy muốn đi cũng không có chỗ đi.] Thẩm Hàn Vũ nói rõ hơn.

[Hóa ra như vậy, chẳng trách cậu sẽ giữ cô ấy lại.]

Thẩm Hàn Vũ nhú mày. [Tôi không phải không đuổi được cô ấy mới giữ lại, cậu đừng nói những lời thừa thãi với Tình]

Ôi, bây giờ lại là cục cưng rồi? Sao bọn họ nhìn thấy lại không phải như vậy?

Tề Quang Ngạn nhướn mày. [Vậy lần trước là ai không quan tâm, đóng gói cô ấy vút lên tàu?]

[Tôi –] Đang định nói gì, ánh mắt liếc thấy gạch bút trên tờ báo, thay đổi sự chú ý của anh, nhìn chăm chú nội dung tìm việc.

Lưu Tâm Bình tò mò sát lên trước. [Ồ, Thiên Tình muốn tìm việc à? Việc gì phải phiền phức đi đọc báo, xem cô ấy muốn tìm công việc gì, em quen rất nhiều người, giúp cô ấy thu xếp cũng không thành vấn đề?]

[Ô ô! Không bằng phòng hành chính chỗ chúng tôi có thể sắp xếp vị trí cho cô ấy, bây giờ cậu bận tìm việc nhiều đến thế, một cô bé xinh đẹp non nớt như Tình, chưa bao giờ sống ở thành phố, rất dễ bị lừa, cậu làm anh phải lưu ý hơn một chút...]

Lời vẫn chưa nói xong, Thẩm Hàn Vũ một tay rút báo, bước vào bếp.

[Tình, cái gì đây?]

Thẩm Thiên Tình ngạc nhiên nhìn thứ anh giơ lên một cái. [Báo ạ!]

[Anh muốn nói nội dung trong đó! Chuyện em muốn tìm công việc, vì sao không bàn bạc với anh trước?]

[Cần không? Em muốn nói, nếu em ra ngoài làm việc, có thể giảm nhẹ gánh nặng cho anh..] Đây là điều đương nhiên, cô không hiểu vì sao anh phải tức giận.

[Ai cần em giảm nhẹ gánh nặng của anh? Anh đã nói, em chỉ cần yên tâm ở đây là được, những thứ khác anh sẽ giải quyết, sao em không tin anh?]

[Thiên Tình cũng là ý tốt, anh đừng gắt cô ấy, bình tĩnh trước đã]

Thấy tình cảnh căng thẳng, Lưu Tâm Bình vội vàng lên trước xoa dịu tinh thần anh.

[Em không phải không tin anh, em chỉ không muốn anh quá mệt, hơn nữa cả ngày ở nhà em cũng không có việc gì làm...]

[Ai nói em không có việc gì làm? Anh đã lên kế hoạch ổn cả rồi, em chăm chỉ học cho anh, năm sau tham dự kỳ thi, tiếp tục học cao lên.]

[Em không muốn! Anh biết em từ nhỏ đã không thích học, học nhiều vậy đối với em cũng vô dụng mà!]

[Em không thích học? Thực là như vậy không? Thẩm Thiên Tình, em lừa ai cũng được, nhưng đừng nghĩ lừa được anh, em tưởng anh sẽ không biết, thực ra em chỉ vì hoàn cảnh gia đình mới muốn bố mẹ toàn tâm vun trồng cho anh, vì thế không bao giờ để tâm vào việc học hành?]

[Không phải như vậy—] Cô lên tiếng thanh minh.

[Có phải hay không trong lòng anh biết rõ! Tình, em gọi anh tiếng anh trai bao nhiêu năm rồi? Đây không hề phí sức gọi, anh hiểu em, hiểu bản thân em hơn cả em rất nhiều, sự thông minh của em không thua kém anh, anh có thể học tới đại học, vì sao em không thể? Cho dù em không thích học, vậy hội họa? Từ nhỏ em thích viết nguệch ngoạc, khi anh tức giận còn có thể vẽ tranh chọc anh cười, đây lẽ nào không phải khát vọng của em ư? Nghe lời anh, thi khoa mỹ thuật, có thể để em vẽ thỏa thuê]

[Em không muốn! Đó là anh cho rằng như vậy, em lại chưa từng đồng ý, em ngốc như thế, nhất định thi không đỗ, anh đừng lãng phí tâm trí, em ghét học!] Muốn nghe lời anh đi học, vậy học phí làm thế nào? Tuy anh trai nói rất nhẹ nhàng, nhưng cô sẽ không thể vô tri đến mức không biết đây là gánh vác rất nặng nề, cô không muốn anh vì cô mà mệt mỏi.

[Em ép anh nặng lời có phải không? Thẩm Thiên Tình, em có biết có một đứa em gái học cao đẳng rất mất mặt không? Nếu em thi không đỗ, ra ngoài đừng nói anh là anh trai em, rất mất thể diện!]

[Hàn Vũ!]

[Thẩm Hàn Vũ!!] Hai giọng cùng lúc lên tiếng can ngăn, lời này thực sự làm người khác tổn thương đến mức đánh đòn.

Thẩm Thiên Tình cắn môi, trong lòng đau đớn, nhưng không dám khóc thành tiếng.

Anh trai nói ... ghét bỏ cô...

Không khí ngưng đọng 3 phút, hai anh em trừng mắt nhìn nhau, không ai thỏa hiệp –

Như vậy có thể thuyết phục được cô ấy không? Con bé cố chấp này—

Thẩm Hàn Vũ thở dài, đầu hàng.

Anh bước lên trước, ôm cô vào lòng, cuối cùng nói ra những lời thật lòng. [Xin lỗi, anh không phải cố ý nói những lời tệ hại đó, làm tổn thương tới em, anh xin lỗi. Anh biết em đang nghĩ cho anh, nhưng Tình à, em có từng nghĩ tới tâm trạng anh chưa? Vì không thể kịp thời phát hiện ra cảnh ngộ của em, khiến em 6 năm sống vất vả, anh đã rất tức giận với bản thân, vì vậy anh hy vọng cố hết sức có thể khiến em vui vẻ, làm

những việc bản thân em muốn làm, nếu đến ở bên cạnh anh cũng khiến em thiệt thòi, anh sẽ không thể nào tha thứ ình, em hiểu không? Nếu em thực sự vì anh, thì nghe lời anh, được không?]

[Nhưng-] Cô lưỡng lự. Đồng ý, sẽ khiến anh vui hơn ư?

Cô ngược mắt lên nhìn anh. [Vây không bằng chúng ta mỗi người lùi một bước, nếu em thi đỗ, không ảnh hưởng tới tình hình học hành, anh cho em đi làm thêm -]

Anh vừa định mở miệng, cô lập tức tiếp tục: [Coi như là kinh nghiệm cuộc sống học tập, như vậy cũng không có gì không tốt.]

Lưu Tâm Bình nắm đúng thời cơ giảng hòa. [Được rồi, Hàn Vũ, em thấy quyết định như vậy đi, chuyện công việc không có gì to tát ấy để em thu xếp, em sẽ giúp anh trông em gái, một cọng lông cũng không thiếu, như vậy anh có thể yên tâm rồi chứ?]

Thẩm Hàn Vũ nhíu mày nhìn cô chăm chú, trầm giọng nói: [Vây em phải bảo đảm, có vấn đề gì nhất định phải nói cho anh ngay lập tức, không được giấu diếm.]

[Em bảo đảm!] Thẩm Thiên Tình gơ ba ngón tay ra thề.

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt tay cô. [Anh tin em.]

[Vây tốt rồi, nếu cần học, vấn đề sách vở phải nghĩ cách. Em nhớ em có một người bạn, em gái cô ấy năm ngoái thi xong, sách cấp 3 chắc vẫn chưa vứt đi, em đi hỏi xem có thể lấy vài quyển về không.]

Lưu Tâm Bình nghiêng đầu bắt đầu suy nghĩ.

[Như vậy sẽ không làm phiền chị Lưu chứ?]

[Không đâu!] Lưu Tâm Bình cười cười xoa tay. [Em là em gái của Hàn Vũ, chị cũng coi như em gái mình, em có vấn đề gì cứ việc đến tìm chị, đừng khách sáo.]

Thẩm Thiên Tình ngược mắt nhìn anh, Thẩm Hàn Vũ thanh lọc cổ họng, không nhìn. [Tình, em đi tắm trước đi, những thứ khác sau khi bọn anh thảo luận xong sẽ cho em biết.]

Cô gạt đầu, ngoan ngoãn vào bếp. Lưu Tâm Bình theo sau cũng muốn đi ra, anh đột nhiên gọi cô—

[Tâm Bình, cảm ơn em.]

Không đợi cô hỏi đáp, anh đi lên trước, còn người được cảm ơn phía sau vẫn sững sờ chưa hoàn hồn lại.

Tình cảm sâu nặng cô dành cho anh, bao việc cô làm cho anh, anh chưa từng nói qua lời cảm ơn, nhưng bây giờ, cô chỉ giúp em gái anh có chút việc mà thôi, anh lại dễ dàng mở miệng thể hiện sự cảm ơn?

Lẽ nào nói – Em gái đối với anh mà nói, còn quan trọng hơn cả bản thân anh rất nhiều?

Tề Quang Ngạn vỗ vỗ vai cô. [Quen thì tốt] sức ảnh hưởng của Thiên Tình đối với Thẩm Hàn Vũ rất lớn, 3 năm trước anh từng thấy qua.

Thẩm Thiên Tình tắm xong, ngồi cạnh Thẩm Hàn Vũ, tham gia cuộc thảo luận của bọn họ, anh nhìn cô một cái. [Mặc thêm quần áo, tránh bị cảm.]

[Không sao] Cô ngại đứng lên, trực tiếp dựa vào anh, Thẩm Hàn Vũ một tay ôm cô để truyền hơi ấm, đưa bằng tiến độ vừa dự tính ra trước mặt cô. [Anh nghĩ rồi, em tốt nghiệp cũng được một thời gian, muốn tự mình ôn lại cũng khá vất vả, anh bận việc, không thể bao đồng tất, Tiểu Tề và Tâm Bình đồng ý nhiệm vụ gia sư, Tiểu Tề tuy nhìn có vẻ lưu manh, nhưng lĩnh vực sử địa khá mạnh, văn thì đi hỏi Tâm Bình, anh phụ trách lĩnh vực toán lý.]

Thẩm Thiên Tình cẩn thận cầm bằng tiến độ. [Cảm ơn mọi người]

[Khách khí gì chứ! Anh đang nghĩ, em đã muốn ở lâu dài, hôm nào anh đưa em đi dạo, thuận tiện giới thiệu vài người bạn cho em làm quen, anh trai em bận việc của mình, cũng không thể việc gì cũng dựa vào cậu ấy, em cũng có cuộc sống của mình.] Tề Quang Ngạn cướp lời.

Thẩm Thiên Tình ngẩng đầu nhìn anh trai, trưng cầu ý kiến anh.

Thẩm Hàn Vũ nghĩ một chút, gật đầu. [Quen thêm vài người bạn, mở mang tầm nhìn cũng tốt.] Con người sống trong môi trường xa lạ, ngoài anh ra, không có ai có thể nói chuyện với cô ấy, khó trách cô đơn, để Tề Quang Ngạn giải quyết vấn đề này là được rồi. Tuy hình tượng con người này rất cảm thú, nhưng về cơ bản, anh tin tưởng nhân cách phẩm hạnh, nếu không cũng sẽ không trở thành bạn thân với cậu ta. Giao Tình cho cậu ta, anh không lo lắng gì.

[Những người bạn đó, anh cũng quen à?] Cô tò mò hỏi.

[Quen, bạn thời đại học chiếm đa số, có người còn từng qua lại với anh trai em, đến bây giờ vẫn còn khó quên tình cũ với cậu ta nữa đấy!]

[Thật ư?] Cô nghiêng đầu tìm chứng thực, Thẩm Hàn Vũ nhắm mắt không tự nhiên.

[Em nghe cậu ta đang nói xằng.]

[Tôi nói xằng? Cậu mới nên dựa vào lương tâm mà nói, Gia Nghi chẳng phải từng qua lại với cậu ư? Vận Như là bạn gái cũ thứ mấy của cậu? Còn nữa, lần trước gặp Uyển Huyền, cô ấy nói bây giờ nghĩ tới cậu vẫn đau lòng, từng yêu đương với cậu thì rất khó rung động với người đàn ông khác? Đối người yêu so với ai cũng nhanh hơn cả, hơn nữa mỗi một người con gái cậu từng qua lại, mãi mãi chỉ có nhớ nhưng mà không có oán hận với cậu?]

Thẩm Hàn Vũ ho sặc. [Cậu nhất định phải nói những lời này trước mặt em gái mình hả?]

Kỳ thật, vì sao mỗi lần chỉ cần nhắc tới tình sử phong lưu của cậu ta trước mặt Thiên Tình, cậu ta liền có dáng vẻ đứng ngồi không yên? Nói biểu hiện không tự nhiên bao nhiêu thì có bấy nhiêu không tự nhiên...

[Đi không ngay thẳng, ngồi không đoan chính còn sợ người khác nói? Thiên Tình, anh nói cho em biết, tuy nhìn anh có bộ dạng rất ăn chơi, thực ra trong tình cảm thuần khiết tận xương tủy, nào giống anh trai em, bề ngoài chính nhân quân tử, nhưng sâu thẳm chơi còn dữ hơn bất kỳ ai, đây gọi là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!]

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tề Quang Ngạn đã tử trận rồi!

Không bịt được cái miệng này, anh thay đổi chủ đề: [Thời gian không còn sớm nữa, Tình, chẳng phải em nên ngủ rồi ư?]

[Em muốn nghe thêm chút chuyện của anh, vẫn chưa muốn ngủ.]

[Những lời phát ra từ miệng tên này chẳng có gì bổ béo, không nghe cũng được]

[Vậy em nghe chị Lưu nói—]

[Tình! Nghe lời!]

Thẩm Thiên Tình cam chịu ngậm miệng, đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu nhìn anh.

[Muốn ngủ phòng anh không?] Anh hỏi.

Cô gật đầu. [Có được không?]

[Ngủ phía trong, nếu không em sẽ rút xuống giường.]

[Cảm ơn anh]

Đợi cô biến mất sau cánh cửa, Thẩm Hàn Vũ quay đầu, bắt gặp hai gương mặt kính ngạc.

[Hai người—không phải ngủ chung đây chứ?] Tề Quang Ngạn lấp ba lấp bắp, nói lấp nghiêm trọng.

[Bọn tôi ngủ chung từ nhỏ, tôi còn giúp cô ấy tắm, thay bím.]

[Nhưng đó là hồi nhỏ mà, bây giờ cô ấy lớn như vậy ...] Lưu Tâm Bình định nói nhưng thôi.

Thẩm Hàn Vũ liếc bọn họ một cái, lạnh nhạt nói: [Lớn hơn cũng vẫn là em gái tôi, cô ấy vừa tới một nơi xa lạ, tôi ở bên cô ấy có gì không đúng?]

[Nhưng...] Tình cảm anh em dù có tốt hơn nữa cũng có giới hạn, bọn họ như vậy chẳng phải ... thân mật quá mức ư?

Tề Quang Ngạn nuốt nước bọt. [Điều đó ... các người ... có thật là anh em ruột không?]

Nhìn thấu sắc xuân ngập đầu óc cậu ta, Thẩm Hàn Vũ cuộn tròn tờ báo, trực tiếp đập.

Lưu Tâm Bình trầm mặc không nói, nhìn anh chăm chú như có điều suy nghĩ, đồng thời không bỏ qua khóe miệng mím chặt của anh, vẻ đau khổ không dễ gì nhận biết...

Tiền khách, Thẩm Hàn Vũ vào phòng xem xét, thấy vẻ mặt ngủ say của cô, đắp chăn cho cô, bước ra bên cửa sổ châm điều thuốc, từ từ nuốt vào nhả ra.

Lâu lắm không hút thuốc, trước đây khi áp lực học hành và áp lực cuộc sống quá lớn, đều ít khi đụng tới, anh không biết những người khác vì sao hút thuốc, nhưng đối với anh mà nói, hút thuốc có thể khiến anh cảm thấy tê liệt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng—

[Anh—]

[Mùi thuốc làm em tỉnh à?] Anh vội vàng dập ánh lửa yếu ớt duy nhất trong bóng tối, mở cửa sổ hết cỡ, để gió đêm thổi bay mùi thuốc lá còn lại trong phòng.

Cô lắc đầu. [Anh, sao anh muốn hút thuốc?]

[Thấy bạn bè bên cạnh hút, tự nhiên biết, đó chỉ là một cách giải tỏa tâm lý, em yên tâm, anh hiếm khi hút.]

[Bây giờ tâm trạng anh không tốt à?]

[Không có, em ngủ đi!] Thẩm Hàn Vũ vứt đầu thuốc lá đi, cầm bộ đồ vào phòng tắm.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng nước trong phòng tắm ngừng hẳn, vị trí cạnh cô trên giường hơi lún xuống, mùi thơm nam tính sau khi tắm xong vẫn vút bên mũi.

Sau khi im lặng một hồi, cô nhẹ nhàng nói: [Anh thực sự – qua lại với rất nhiều bạn gái như?]

[Ừ.]

[Vì sao?]

[Vì cô đơn, vì muốn có người ở bên.] Vì sợ – cảm giác bị thế giới vứt bỏ.

[Vậy tình yêu? Anh từng yêu bọn họ không?]

Yêu? Anh bị hỏi đến nỗi ngớ ra.

[Anh không biết.] Anh thực sự không biết đó có phải là yêu không, anh chỉ cần có người có thể ôm anh, lấy nhiệt độ cơ thể của loài người nguyên thủy an ủi lẫn nhau, xua đuổi cả một khoảng lớn lạnh lẽo cô độc tới phát hoảng trong nội tâm –

Cô không nói gì nữa.

Thẩm Hàn Vũ nhắm mắt, lồng ngực đau thắt. [Tình có cảm thấy anh rất thối rửa không?] Đừng nói cô, đến anh cũng phải nhỏ hành vi lăng nhăng của mình!

Cô đột nhiên quay người sang, ôm chặt anh. [Em cứ tưởng người bị vứt bỏ là em, bây giờ mới biết, hóa ra anh trai cũng bị vứt bỏ.–]

Không ngờ cô sẽ nói như vậy, Thẩm Hàn Vũ sững người, lập tức đau lòng ôm chặt cô.

Cô hiểu... vậy mà cô hiểu.

6 năm vứt bỏ cô, đồng thời anh cũng vứt bỏ bản thân, lưu đầy trái tim trong sự cô đơn và giày vò ác độc, đây là trừng phạt, anh chưa hề sống tốt hơn cô.

[Chị Tâm Bình – khác – à?] Một câu nói không ngờ, làm anh sững sờ.

Anh lơi tay. [Sao có thể nói vậy?]

[Em cảm thấy được, anh đối với chị Tâm Bình không phải hoàn toàn không quan tâm, vậy tại sao anh có thể qua lại với nhiều cô gái thế, đối với chị Tâm Bình lại không thể tùy ý ham muốn? Với cá tính của anh, càng là người hay việc anh quan tâm, càng giấu trong lòng, suy tính quá nhiều, ngược lại không dám dễ dàng đi giành lấy, em đoán đúng không?] Tim nhâm nhảm đau. Sáu năm, có thể thay đổi bao nhiêu? Có phải anh trai sớm đã không còn là của cô nữa?

Anh nín lặng, một câu cũng không đáp nổi.

Rất lâu, rất lâu sau, cô khẽ giọng nói – [Anh, trong lòng anh rốt cuộc yêu ai?]

Trong lòng anh rốt cuộc yêu ai?

Câu hỏi yếu ớt nhợt nhạt đưa ra trong màn đêm, lay động nội tâm bị chấn động, quanh quẩn nhiều lần.

8. Chương 08

Tề Quang Ngạn trở thành khách thường xuyên của Thẩm gia, không ngày nào không siêng năng giẫm lên bậc thềm, Thiên Tình tự nhiên cũng dần quen thuộc với anh, thân phận bạn đầu [bạn của anh trai], thăng tiến tới cấp độ người quen có thể tán gẫu.

Tề Quang Ngạn là nhân vật tiêu biểu của phái hành động, nói muốn giúp Thiên Tình làm quen môi trường, liền đưa ra một bảng kế hoạch, làm theo bảng biểu, tiếp xúc lâu, cô cũng dần dần biết Tề Quang Ngạn sau một năm tốt nghiệp, tiết kiệm chút tiền, cũng tạo chút danh hiệu, liền tích cực cùng bạn bè hợp tác mở một văn phòng luật sư, kinh doanh cũng rất tốt, chẳng trách anh có thể nói giúp cô sắp xếp công việc chẳng phải việc khó.

Xét từ tiêu chuẩn đời thường, điều kiện của anh đã là lựa chọn nhất thời, tiền đồ tương lai sẽ không có điểm dừng, có một lần còn nửa đùa với cô rằng: [Bây giờ phát hiện anh trai Tề em là mẫu đàn ông tốt, phóng khoáng, tình cảm thuần khiết, chất lượng tốt của thể kỷ vẫn chưa muộn, xem ra em là em gái của bạn thân anh, lại xinh đẹp ngọt ngào rung động lòng người, cho em được hưởng quyền ưu tiên, cần không? cần không? Đàn ông đỉnh như thế này, không quyết định sớm là tổn hại của em, muốn hẹn sẵn thì mời sớm!]

Cô chỉ cười, bị động tác anh trêu chọc khiến cô thoải mái.

Ngoài chị Tâm Bình, sau này cô còn quen vài người nữa, bao gồm cả Uyển Huyền- bạn gái cũ của anh trai.

Đó là loại phụ nữ có trực giác đặc biệt, nhìn thấu trong tim chị Uyển Huyền vẫn chưa thể buông anh, hỏi chị vì sao đồng ý chia tay, chị nói – [Chia tay là chị nói ra.]

[Cái gì?]

[Chị không phủ nhận, đến giờ chị vẫn rất yêu anh ấy, nhưng nếu lại một lần nữa, chị vẫn sẽ làm như vậy.]

[Anh em làm gì rồi? Khiến chị...]

[Không có, cái gì anh ấy cũng không làm. Tất cả mọi người đều nói anh ấy đào hoa, sau khi kết thúc một cuộc tình, thường rất nhanh chóng bắt đầu cuộc tình khác, nhưng trong khi qua lại, anh chưa bao giờ đặt hai chân lên hai con thuyền* (bắt cá hai tay), hơn nữa đối với bạn gái tuyệt đối dịu dàng chu đáo, tốt tới nỗi không thể soi mói.]

[Em không hiểu...] Nếu anh đã tốt như thế, chị ấy lại yêu sâu đậm, vì sao còn muốn rời xa?

Lâm Uyển Huyền cười. [Cho dù có yêu anh ấy nữa cũng chỉ có sự tôn nghiêm cơ bản, sâu thẳm trái tim anh ấy cất giấu một người, có lẽ đến bản thân anh ấy cũng chưa phát hiện ra, vì anh ấy giấu rất kín, rất tốt, nhưng một người con gái dùng trái tim để cảm nhận anh ấy, sẽ nhìn thấy hết tất cả, chị không rõ người con gái này là ai, càng không hiểu anh đã yêu sâu đậm đến thế, vì sao không dám đi tìm cô ấy, ngược lại còn qua lại với hết người con gái này tới người con gái khác mà anh ấy thực sự không hề thật lòng, chị chỉ biết rõ, thể xác anh ấy bên mình, nhưng linh hồn thì ở mãi nơi xa, thậm chí chị cảm thấy anh ấy đang nhìn qua chị để nhớ nhưng ai đó, chị không muốn thể thân.]

[Em tin không? Khi nói chia tay, chị rơi nước mắt không phải vì thương tiếc cho bản thân mình mà là đau lòng vì anh ấy, trong lòng anh ấy rất đau khổ, thậm chí chị lo lắng, sau khi chị đi, đến một nơi để ký gửi tâm tình anh ấy cũng không có thì làm thế nào? Có lúc nhìn đôi mắt hoang vắng mênh mang của anh ấy, cảm thấy anh ấy giống như người rơi xuống biển lớn, nhìn thấy cọc gỗ có thể vịn vào, cho dù đó có phải là anh ấy cần hay không ... anh ấy trước giờ đều vô tâm làm tổn thương người khác, nhưng không được giúp đỡ, trái tim hoảng loạn chỉ có thể tóm chặt bất cứ một người con gái nào có thể cho anh ấy sự ấm áp, không để bản thân bị chìm ngập trong sự cô đơn lạnh giá hoang vắng...]

[Vậy ư?] Tim cô đập nhanh, nghĩ tới đối thoại của họ tới đó... [Nếu là em, tuyệt đối sẽ không rời xa anh ấy.] Cô không nữ.

Lâm Uyển Huyền lắc đầu cười đau khổ. [Em tuổi còn nhỏ, sẽ không hiểu, yêu một người mãi mãi không thể yêu bản thân mình, là một việc rất đau khổ.]

[Em hiểu! Vì có thể ở bên cạnh người mình yêu thương, là một việc rất khó, có vài người đến lập trường chờ đợi cũng không có, nhưng nhớ trở thành một loại ước mơ xa vời, thực ra chỉ cần có thể thấy anh ấy, biết anh ấy sống như thế nào, chẳng phải là một loại hạnh phúc ư?]

Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Lâm Uyển Huyền nghe xong sững người, bắt đầu dùng con mắt mới nhìn cô chăm chú.

[Trong lòng – em có người rồi à?] Về mặt kiên nghị, ánh mắt cố chấp đó ... đây không phải là lời của một thiếu nữ không hiểu phải trái có thể nói ra.

Cô mím môi, trả lời: [Từ nhỏ tới lớn, bên cạnh em chỉ có anh trai, chưa từng quen người khác giới nào tới mức thân tình.]

Thực sự như vậy ư? Nhưng, một thiếu nữ không biết mùi vị của tình yêu, sao có thể phát ra ánh sáng rực rỡ như vậy? Đó là một loại cố chấp đến bùng cháy...

Đã là em gái của Thẩm Hàn Vũ, quả nhiên không thua kém chỗ nào, Thẩm Thiên Tình – cô ấy là một người con gái đặc biệt, tế nhị.

Ngoài Lâm Uyển Huyền ra, cô còn quen rất nhiều bạn mới, nam có, nữ có, đại đa số là người Thẩm Hàn Vũ quen, mọi người cũng đều coi cô ấy là em gái yêu quý của mình, trừ nhân tố Thẩm Hàn Vũ ra, đương nhiên cũng vì cô thông minh nhanh nhẹn, tự nhiên có thể thu hút người khác tới gần.

Cô thích gần gũi bọn họ, vì họ đại diện cho cuộc sống 6 năm của anh trai, bên họ, cô có thể hiểu từng chút những năm đó của anh, cảm giác như tiến gần thêm một bước lớn, bù cho khoảng không 6 năm.

Cô sẽ từng chút từng ít từ từ tìm lại những ngày tháng bọn họ đã mất, cô tin chỉ cần cô đủ cố gắng, có thể tìm lại được thời gian trước đây, bao gồm người anh trai cô thương nhớ nhất trong ký ức, cùng với – sự qua lại của hai trái tim hiểu nhau.

Năm đó, Thẩm Hàn Vũ tốt nghiệp, đồng thời suôn sẻ thi lấy bằng bác sỹ, còn cô cũng không phụ hy vọng của mọi người, thi đỗ đại học như ý nguyện, đỗ khoa mỹ thuật như cô hằng mong.

Anh nói không sai. Từ nhỏ cô đã hứng thú với hội họa, khi chưa hiểu chuyện, không an phận viết nguệch ngoạc linh tinh lên vở bài tập của anh, hại anh phải viết lại mấy lần, lại giờ nụ cười vô tội đầy nước miếng ra vẻ không chịu, sau này hiểu chuyện rồi, người khác dùng chữ viết nhật ký, cô lại dùng tranh ghi lại tâm tình.

Sự kiên trì của anh làm tròn ước mơ của cô.

Nhưng cô cũng có sự kiên trì của mình, khi trở thành sinh viên đại học, cô cũng tuyên bố một cách hào hùng: Cô muốn tự mình làm thêm kiếm tiền trả học phí!

Cuộc sống như vậy rất phong phú, tĩnh lặng, cô thậm chí còn hy vọng, có thể cùng anh nương tựa lẫn nhau cả đời, không có sóng to gió lớn, bình thường, thành thật, như vậy chẳng phải cũng là một loại hạnh phúc?

Buổi tối gần 11h trước khi ngủ, cô vào bếp rót nước, thấy cửa phòng vẫn sáng đèn, cô gõ hai cái, thò đầu vào [Anh, còn bận à?]

Thẩm Hàn Vũ vùi đầu vào trước bàn máy tính, mười ngón đang bận gõ trên bàn phím, liếc cô nửa giây, mắt lại dán vào màn hình. [Vào đi!]

Cô bước vào, ngồi xếp bằng trên giường, nghiêng đầu thưởng thức khuôn mặt nghiêng nghiêng đang chú tâm làm việc của anh, nhưng vẫn không quên hỏi: [Em ở đây có quấy rầy đến anh không?]

[Không.] Vừa trả lời, ngón tay vừa gõ ra một chuỗi tiếng Anh cô hoàn toàn không hiểu.

Hôm nay tham dự một ca phẫu thuật thay tim, do ba vị bác sỹ hợp tác cầm dao, hai vị kia đều là bác sỹ uy tín của bệnh viện, nhưng không ngờ ca phẫu thuật lớn, quan trọng như vậy, lý lịch còn mờ nhạt như anh cũng là một trong số đó, cơ hội hiếm có để tiếp thu kinh nghiệm chiến đấu thực tế, đến anh cũng được ưu ái mà lo sợ.

Ý bồi dưỡng trong đó quá rõ ràng, các bác sỹ cùng thời kỳ thẩm ngưỡng mộ lại ghen tị, nói tiền đồ của anh rất tốt.

Thể xác rất mệt, nhưng tâm hồn lại rất sung sức, anh phụ trách viết báo cáo hoàn chỉnh quá trình phẫu thuật và nhận xét, anh tự tin giao ra một bản báo cáo xuất sắc hết mức.

[Anh, em có việc nói với anh, được không?]

[Em nói đi.]

[Anh Tề?] Anh dừng tay, nghiêng nửa người lại, [Hai người khi nào thân đến vậy rồi?]

Thẩm Thiên Tình mím môi cười nhẹ. [Anh ấy nói [Ca ngô ca dĩ cập nhân chi ca]* (Bắt nguồn từ câu nói của Mạnh Tử mà thay đổi thành: Khi kính yêu anh trai mình thì cũng đừng quên kính yêu người ngoài), tình cảm anh và anh ấy tốt như vậy, lại chăm sóc em thế, nếu em có chút lương tâm thì nên kính yêu anh ấy bằng một nửa anh.]

Thẩm Hàn Vũ ho nhẹ: [Thằng cha này!] Đến điều này cũng định lợi dụng để được lợi.

[Anh ấy nói đang mùa hoa trên núi Dương Minh, hẹn em đi chơi, em có thể đi không?]

Thẩm Hàn Vũ suy nghĩ một chút. [Nhớ mang thêm áo khoác, trên núi sẽ lạnh.]

[Vậy anh có muốn đi cùng không?]

Anh quay đầu nhìn báo cáo viết được một nửa, tiếp tục vùi đầu chăm chỉ. [Chắc không còn cách nào, thứ hai này phải làm xong báo cáo, em đi đi, bản thân cẩn thận an toàn.]

Không thể tranh thủ thêm chút thời gian đưa cô ra ngoài chơi, khiến anh càng cảm thấy day dứt, có người đưa cô ấy đi, không phải ở nhà buồn chán cả ngày, anh thực sự tán thành, con người Tề Quang Ngạn chỉ thích đòi quyền lợi bằng miệng thôi, nhân cách vẫn còn, nhờ anh ta chăm sóc Tình, anh cũng rất yên tâm.

Bọn họ chắc có thể coi là cùng loại người, khi đối diện với tình cảm, tâm hồn bất an, nhưng chưa bao giờ dồn hết tâm sức để chơi đùa với phụ nữ, coi nhẹ tình yêu, bọn họ chỉ là không dừng lại được mà thôi.

Thẩm Thiên Tình nằm bò lên giường anh, nhìn anh, trằm lằm nhìn không chán.

[Tối nay em có thể ngủ ở đây không?] Cô thích nhìn dáng vẻ làm việc của anh, biểu hiện nghiêm túc rất đẹp.

[Đèn sáng quá, em sẽ khó ngủ.]

[Không đâu!] Cô trề môi phản đối.

Anh suy nghĩ một chút. [Cho chân vào trong, đắp chăn lên, cảm anh không quan tâm đến em đâu.]

Cô không thu đôi chân đong đưa, mà nhảy xuống giường, ôm chặt cổ anh ra sức hôn một cái. [Cám ơn anh trai!] Sau đó vui vẻ nhảy vào trong chăn, mãn nguyện nhắm mắt, không chú ý Thẩm Hàn Vũ đực mặt tại chỗ.

Tay trái xoa nhẹ lên dấu ấn bên má, nụ hôn bất ngờ chấn động tê liệt tất cả suy nghĩ trong đầu anh—

^^^^

Chương 8.2

Cô của bây giờ có phải không có anh cũng được?

Anh lo sợ, đột nhiên hoảng hốt.

Chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ không còn được cần tới, từ trước đến nay, cô coi anh quan trọng hơn bất cứ cái gì, tới khi một người quan trọng hơn xuất hiện, chiếm giữ nhân vật mà cả đời anh không thể đóng vai ... đến tư cách người bảo vệ cuối cùng cũng bị mất đi, vậy thì, bên cạnh cô còn chỗ cho anh không? Anh có cảm giác ... bị vứt bỏ.

Chương 8.2

Tề Quang Ngạn và Thiên Tình càng ngày càng gần gũi, gần tới mức cuối cùng cô hoàn toàn đối xử với cậu ấy như người nhà, những điều này hoàn toàn là bộc phát.

Nhận ra điều đó vào 1 tháng trước khi Thẩm Hàn Vũ sắp kết thúc cuộc đời thực tập.

Hôm đó, anh nhận được điện thoại của Tề Quang Ngạn—

[Hàn Vũ, ngày mai tôi muốn hẹn Tiểu Tình ra ngoài.]

[Đi hỏi Tình có muốn đi không chứ, cậu nói cho tôi biết làm gì?] Anh trả lời, thấy khó hiểu, thằng cha này có nhằm đối tượng không?

[Tôi cũng biết phải hỏi cô ấy, nhưng mỗi lần hẹn cô ấy, mười lần thì có chín lần rưỡi cô ấy trả lời: [Em phải về hỏi anh trai em.] Cậu không gật đầu, cô ấy nào dám nói được? Tiểu Tình coi lời cậu còn quan trọng hơn cả pháp luật Trung Hoa dân quốc, không bằng trực tiếp hỏi cậu cho nhanh.]

Trực một ngày, tinh thần có chút mệt mỏi, Thẩm Hàn Vũ thả lỏng xương cốt, dựa nửa người lên thành ghế, tiện mồm hỏi: [cậu dự định đưa cô ấy đi đâu?]

[Miêu Không uống trà, nhân tiện đi xem cảnh đêm tâm sự.]

(Miêu Không*: Người Đài Bắc quen gọi khu trà Mộc San là Miêu Không)

[Uống trà?] Anh ho khẽ. [Tề thiếu gia, bốn nhân quen cậu sắp 7 năm rồi, đến cốc nước trắng cậu còn chưa từng mời tôi uống qua, còn xem cảnh đêm tâm sự nữa! Sao tôi biết cậu có tâm sự tới mức thú tính đại phát không? Cậu nói tôi yên tâm giao em gái vào mồm sói không?]

[Bị cậu phát hiện rồi?] Tề Quang Ngạn cười lưu manh: [Thực ra tôi thèm thường Tiểu Tình rất lâu rồi, con gái xinh đẹp ngọt ngào rung động lòng người vậy không rung động được sao? Cùng là đàn ông, cậu chắc rất rõ —]

Thẩm Hàn Vũ đột nhiên thu lại nụ cười. [Tề Quang Ngạn! Tốt nhất cậu nên nói với tôi, cậu chỉ đang nói đùa?]

[Ai đùa với cậu? Tôi thực sự muốn theo đuổi Tiểu Tình.] Nếu không ai nhàn rỗi đến thế, sớm tối hỏi han ân cần; nhận được điện thoại của cô ấy, xa mấy cũng đều không từ vất vả; có cơ hội thì liệu mình hẹn người đẹp, chỉ thiếu chút chưa moi tìm móc gan ra đưa cô ấy, chăm sóc em gái của bạn cũng có giới hạn chứ?

Vì vậy câu nói của Tiểu Tình: [Em phải về hỏi anh trai em.] mới có thể khiến anh buồn rầu tới mức muốn về nhà ôm chăn khóc lóc, anh thực rất sợ có ngày tổ tình với cô, cô còn ngốc nghếch trả lời anh:

[Em phải hỏi anh trai em có thể cho phép anh làm bạn trai em không.]

Có nhầm không! Cô chẳng phải thiếu nữ vị thành niên, đâu cần phải việc gì cũng trưng cầu người nhà đồng ý chứ?

Cả đời này anh chưa từng tận tâm với người con gái nào như vậy! Thế mà nhân vật tiểu nữ cứ như người đứng ngoài cuộc, một chút cũng không cảm nhận được thành ý theo đuổi mãnh liệt của anh, toàn nói ra những lời giết chết phong cảnh.

Sau này tốt rồi, ban đầu vì muốn gần gũi cô ấy, lấy danh nghĩa [anh trai], không ngờ ngược lại tự chui vào rọ, cho dù anh tốt với cô hơn nữa, cô đều cho rằng đó là sự yêu thương [kiểu anh cả], ước tới nỗi anh chỉ muốn đâm đầu vào tường, chết cho cô xem cho xong!

Chính lúc dường như uất ức thành nội thương, cuối cùng anh rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định chiều theo cô. Trong lòng cô, lời anh trai chiếm phần hết sức quan trọng, thế không bằng anh trực tiếp bắt tay vào thực hiện với phía Thẩm Hàn Vũ, chỉ cần Thẩm Hàn Vũ đồng ý, sẽ có hiệu quả hơn việc anh mặc áo màu làm vui lòng người thân *(điển cố: Có một cụ già, hơn 70 tuổi nhưng vẫn mặc áo màu mè, hóa trang như trẻ con để bố mẹ vui mà cười.), giờ hơn 100 trò bịp bợm theo đuổi ngu ngốc.

Tuy cách này hơi mất nhân cách, nhưng ông trời có thể thấy, anh thực không nghĩ ra cách nào hay hơn, anh là luật sư, chỉ biết sử dụng cách nào có lợi cho bản thân để thắng tố tụng, trong tình yêu cũng như vậy.

Nhưng, anh không ngờ, cái bàn tính như ý của anh càng gõ càng sai!

[Tề Quang Ngạn! Tôi giao Tình cho cậu, là muốn cậu chăm sóc tốt cho cô ấy, không phải muốn cậu cả ngày nghĩ làm thế nào để chấm dứt xì xẻo cô ấy, đến em gái của bạn cậu cũng không tha, loại cảm thú như cậu còn có nhân tính không hả?]

Tề Quang Ngạn suýt chút bị tiếng thét làm thủng màng nhĩ, vài giây sau mới đặt điện thoại về bên tai. [Cái gì gọi là chấm dứt xì xẻo? Tôi thực sự nghiêm túc theo đuổi Tiểu Tình, cậu phản đối có quá kích động không?]

[Nghiêm túc? Bạn gái thay mấy lần rồi, cậu còn mặt mũi mà tự ngắm mình không? Tôi cảnh cáo cậu, tránh Tình xa ra một chút, cô ấy không phải đối tượng cậu có thể vui đùa!] Thẩm Hàn Vũ nổi điên, không ngờ ngay từ đầu cậu đã tiếp cận Tình là đã có mưu đồ bất lương!

[Vậy thì làm sao? Số bạn gái cậu từng thay chỉ có thể nhiều hơn, không thể ít hơn tôi, có tư cách gì mà nói với tôi những lời đó?] Tề Quang Ngạn bị làm cho tức điên, bật lại.

[Tôi chưa bao giờ nói bản thân sạch sẽ, chính vì như vậy, tôi rất tự biết mình, tôi muốn cũng chẳng có nỗi phụ nữ tốt, như loại người chúng ta, chỉ có thể làm tổn thương phụ nữ.] Cho dù khát vọng tới mức tim đau biết bao, anh mãi mãi chỉ có thể đứng xa nhìn, không dám, cũng không thể giơ tay đi giành.....

[Đó là cậu, tôi khác. Chính vì cậu tự ti một cách khó hiểu, không có dũng cảm đi giành lấy tình yêu, khiến Tâm Bình tổn thương bao lần? Nhưng tôi thì khác, yêu rồi tôi sẽ dũng cảm đối mặt với trái tim mình, chỉ cần tôi muốn, thì tuyệt đối tự tin mang lại hạnh phúc cho cô ấy, bản thân cậu xấu xa, cũng đừng có coi tôi như thế!]

[Yêu?] Anh cười nhẹ, nghe Tề Quang Ngạn nói, lại cảm thấy tiếng cười đó lạnh lẽo tới mức sống mũi cay. [Đừng nói về tình yêu với tôi, cậu không hiểu nó nhiều hơn tôi đâu, ít nhất cậu chưa từng biết cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục, một trái tim nhất định phải tàn ác mổ xẻ ra, khoét rỗng mọi thứ bên trong rồi khâu lại, giả vờ như những thứ đó chưa từng tồn tại bao giờ, cảm giác để những ngày tê liệt qua đi—]

Khoét rỗng trái tim? Trong đó còn lại những gì?

Ý của cậu ta là, trái tim cậu ta đã chết từ lâu rồi ư?

[Đã cắt bỏ đến mức đau tới vậy, vì sao không mạnh dạn đòi lấy? Tôi không hiểu rốt cuộc cậu do dự cái gì.]

[Tôi -] Thẩm Hàn Vũ mở miệng nhưng không nói gì.

[Tôi không quan tâm cậu nói thế nào, dù sao tôi vẫn theo đuổi Tiểu Tình, cậu tin cũng được, không tin cũng được, cô ấy là người con gái đáng để tôi trân trọng, tôi không chỉ vui đùa mà thôi.]

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt lòng bàn tay. [Nếu tôi kiên quyết phản đối đến cùng?]

[Tôi vẫn dốc toàn lực đi giành lấy, tuyệt không từ bỏ.]

[Cậu cho rằng Tình sẽ nghe lời cậu hay nghe lời tôi?]

[Vậy thì mỗi người tự dựa vào bản lĩnh vậy, nhưng, cho phép tôi không khách khí mà nói một câu: Thẩm Hàn Vũ, cậu thực ích kỷ XX! Lợi dụng sự coi trọng của em gái với người thân, trói chặt bước chân đi tìm hạnh phúc của cô ấy, như vậy là làm khó cô ấy, cậu được coi là thứ anh gì vậy? Nói thẳng một điều, cậu [chỉ là] anh trai, không phải chồng cô ấy, dựa vào cái gì mà độc chiếm cô ấy, không cho phép cô ấy đi tìm tình yêu thực sự?]

Từng lời từng câu, đánh mạnh vào chỗ sâu nhất trong trái tim anh, đánh nặng nề, tàn nhẫn, đau tới mức anh không thốt lên lời—

Anh không nhớ bọn họ cuối cùng kết thúc cuộc điện thoại như thế nào, anh thất thần ngơ ngẩn ngồi, tới khi Thẩm Thiên Tình từ ngoài trở về.

[Oái? Anh, chẳng phải anh nói muộn mới về à? Em vẫn chưa nấu cơm!]

Anh ngơ ngàng ngược mắt, nụ cười nhẹ trong trẻo ánh lên trên gương mặt cô, anh không thể nào nổi cho dù chỉ là nụ cười yếu ớt.

[Em đi đâu?]

[Em đi tới chỗ anh Tề lấy ảnh.] Cô giơ giơ tập ảnh trong tay. [Khi về Cửu Phân chụp, vốn dĩ anh Tề nói muốn mang qua cho em, nhưng em nghĩ cũng không phải không quen đường, nên không phiền anh ấy nữa, anh có muốn xem chụp đẹp hay không không?]

Không để ý thấy thần sắc anh không thoải mái, cô tràn đầy hào hứng dựa sát người anh, lật qua từng tấm, cùng xem với anh.

[Tấm này là thế nào?] Anh chỉ một trong những tấm cô để Tề Quang Ngạn ôm, cử chỉ này thân mật biết bao, dường như có thể hiểu nhầm thành tình nhân, cô không biết ư?

Thẩm Thiên Tình lè lưỡi. [Anh ấy đang chọc em! Biết em nhột, mỗi lần đều như vậy, đến chụp ảnh cũng nhân cơ hội bắt nạt em, em liền trốn, kết quả bị anh ấy tóm được, không cẩn thận bị chụp lại.]

Anh hít thật sâu, lật qua vài tấm. [Cái này?]

Anh phải cố gắng kiềm chế, mới có thể không ra sức hét cô – rốt cuộc em đang làm cái quái gì?

Một người con gái để con trai hôn bị chụp vào ảnh lưu lại, còn có thể không có gì ư?

Cô lặng lẽ liếc anh một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: [Là anh ấy nói muốn cá với em bậc thang này là số đơn hay số lẻ, nếu em thua thì em để anh ấy hôn một cái, em chưa đồng ý, là anh ấy hôn lên em.] Cô không ngốc, đáy lòng lảng máng nhận ra ý đồ của Tề Quang Ngạn, nhưng anh không nói rõ, cô cũng không thể tỏ rõ cái gì, dấu sao anh ấy cũng là bạn của anh trai, không thể để anh trai khó làm người.

Em không thích thú vì bị tập kích chứ!

Thẩm Hàn Vũ nhìn dáng vẻ làm nũng dẫu môi oán giận trẻ con của cô, nén không nói ra.

Cuối cùng nhận thấy sự trầm mặc khác thường của anh, cô nghiêng đầu hỏi: [Anh, anh sao thế?]

[Không sao.]

[Anh Tề nói thứ bảy –]

[Không được đi!] Chưa suy nghĩ đã buột miệng nói ra, âm lượng cao đến nỗi anh cũng bị làm cho khiếp sợ.

[...Anh?]

[Con gái từ sáng tới tối chạy ra ngoài, giống cái gì hả?]

Anh hạ thấp âm lượng, chính là tự bào chữa.

[Nhưng, trước đây cũng là anh nói –]

[Anh không nói em suốt ngày dính vào cậu ta không buông! Bản thân em để ý được không? Bây giờ từ sáng tới tối mở miệng đều là anh Tề, em còn học hay không? Còn có đặt anh trong mắt mình không? Trong đầu em chỉ còn chứa cậu ta thôi à?]

Cô của bây giờ có phải không có anh cũng được?

Anh lo sợ, đột nhiên hoảng hốt.

Chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ không còn được cần tới, từ trước đến nay, cô coi anh quan trọng hơn bất cứ cái gì, tới khi một người quan trọng hơn xuất hiện, chiếm giữ nhân vật mà cả đời anh không thể đóng vai ... đến tư cách người bảo vệ cuối cùng cũng bị mất đi, vậy thì, bên cạnh cô còn chỗ cho anh không? Anh có cảm giác ... bị vứt bỏ.

[Anh – không thích em và anh ấy gần gũi quá à?] cô suy nghĩ hồi lâu, hỏi khẽ.

[Anh...] Chỉ có anh mới biết, đây không phải chia mũi nhọn vào Tề Quang Ngạn, mà là bất cứ người đàn ông nào có ý đồ với cô, loại ích kỷ muốn độc chiếm cô đến anh còn cảm thấy chán ghét bản thân.

[Em biết — cậu ấy muốn theo đuổi em không?] Anh khó khăn nói.

[Theo đuổi em?] Cô tròn to mắt. [Ai nói vậy?]

[Không cần bất cứ ai nói, anh không phải tên ngốc, anh nhìn thấy được.]

Là như vậy ư? Anh trai cũng nhận ra rồi, vì vậy hôm nay mới thể hiện khác thường thế, anh — đang ghen?

Cô cười nhẹ, dựa vào lòng anh, dịu dàng ôm anh. [Cho dù anh ấy thích em hay không, đều không quan trọng, em chỉ cần ở cùng anh, như vậy là đủ rồi.]

Thực sự có thể như vậy không? Cả đời bên nhau với thân phận anh em?

Cô dịu dàng tình cảm dựa vào ngực anh, nhưng không nhìn thấy khoảng trống của hai bên đầu lông mày nhíu sít lại, rất, rất lo.

9. Chương 09

Năm thứ nhất đại học kết thúc, Thẩm Thiên Tình giành được học bổng với thành tích chói lọi, đồng thời cầm bằng thành tích lác lư trước mặt anh, nhường mày khoe khoang: [Em không làm mất mặt anh nè!]

Thẩm Hàn Vũ cũng đưa ra quyết định phòng nhân sự, cười nói: [Anh cũng không khiến em mất mặt.]

Cái này là cái gì? Cô tò mò mở ra. [Anh phải đi Anh huấn luyện?]

[Em không cần căng thẳng, có 3 tháng thôi mà. Viện trưởng từng ngầm nói, đợt huấn luyện trở về, chức vụ và lương bổng của anh sẽ có sự thay đổi.]

[Oa] Nhưng – 3 tháng đấy! Vừa vặn đến sinh nhật cô, năm nay anh lại không thể ở bên cô rồi.

Cô hơi thất vọng, có điều nghĩ tới tiền đồ của anh trai, cô ép bản thân nở nụ cười, không muốn vướng chân anh.

Để chúc mừng thành tích xuất sắc của Thẩm Thiên Tình, đồng thời cũng mở tiệc tiễn đưa Thẩm Hàn Vũ, cả đám người hào hứng hẹn ra Tiền Cự hát cả đêm.

Suy cho cùng toàn là thanh niên, điên lên cũng hoàn toàn không cần hình tượng, lưu ý gì hết, mọi người đều có chút hơi men, bắt đầu giành ly rượu giành bia, giành microphone ra sức hát tới mức vỡ họng.

[Bài hát của tôi, bài hát của tôi, cậu đừng giành-] Một chân đá văng học đệ, Lâm Uyển Hyên tranh cướp được, đắc ý căng cổ họng, hát, giọng bắt đầu khàn khàn, biểu hiện cố ra vẻ vô nghĩa ban đầu tan vỡ-

[Anh bước tới dang hai tay vòng quanh em thật chặt giống trước đây, sự dịu dàng của anh thực ra như con dao, muốn em trả lại anh bằng nụ cười thế nào, rõ ràng em biết đây là cái ôm cuối cùng, anh cho em một cái bẫy, em không thể nhảy, không thể né tránh. Em lấy gì mà so đo với anh. Em muốn giữ, anh muốn quên, từng hạnh phúc, từng đau khổ, em, anh nên xóa sạch từ đây...]

Đôi mắt mơ màng, giao với Thảm Hàn Vũ trong không trung, nước mắt dâng trào.

Lô hát hỗn độn chìm ngập trong nước mắt không lời của cô, chỉ có Thảm Thiên Tình – Cô nhìn thấy.

[Anh biết bài hát đó là hát cho anh nghe.]

[Ừ.]

Phía ngoài lô hát huyền ảo, cuối hành lang vọng tới đối thoại khẽ của đôi nam nữ.

[Em thật vô dụng, đến việc muốn cố gắng hát cho anh cũng không làm được.] Cô tự chế giễu.

[Tiểu Huyền -]

Cơ thể lâng lâng hư ảo, Lâm Uyển Hyên mềm mại gối đầu dựa lên vai anh, cứ như thời còn yêu nhau.

[Tối nay về chỗ anh, được không?] Cô giơ tay, vòng quanh cổ anh.

[Em say rồi.] Thảm Hàn Vũ đỡ nhẹ lưng cô.

Cô tùy ý dựa lên tường, tay dựa trên người anh không buông. [Em không say, anh biết từ lượng của em, cái này chưa đủ khiến em say. Em chỉ lại muốn ôm anh lần nữa, cảm nhận cơ thể ấm áp của anh, như vậy mà thôi-]

Thảm Hàn Vũ cúi đầu nhìn chăm chú khoảng cách giữa anh và bức tường, gương mặt say ửng đỏ của cô.

[Chúng ta chia tay rồi.] Anh nói khẽ nhắc nhở cô.

[Em biết. Nhưng anh muốn có người ở bên, đúng không?]

[Không thể là em.] Đã thử qua, rõ ràng biết không đưa được cho cô thứ cô cần, lại tùy tiện lợi dụng tình cảm sâu nặng của cô, bù vào sự trống rỗng của bản thân, hành vi này quá bỉ ổi.

Đúng, đây chính là Thảm Hàn Vũ, anh có nhân cách của anh, nguyên tắc của anh, cũng vì anh như vậy khiến cô giảm sâu vào bùn, yêu tới nỗi mất hết lý trí.

[Từ khi chia tay đến nay, anh nói thật cho em, anh có từng nhớ em, có một chút cảm giác đau khổ không? Cứ coi chỉ có một chút chút?]

[...]

[Anh biết không? Có lúc thực sự rất hận anh, hận anh quá thành thật, đến nỗi lừa dối em cũng không muốn.] anh chưa bao giờ lừa dối cô, là cô quá ngốc, tưởng rằng chỉ cần anh và cô cố gắng, cuối cùng sẽ thấy tình yêu mong đợi. Nhưng, rốt cuộc cô vẫn thất bại, cái giá phải trả là vết thương toàn thân, điều này chưa bao giờ có thể trách anh.

[Tuy chia tay là em nói, em cũng chưa từng hối hận đưa ra quyết định như vậy, vì em biết anh không thể cho em tình yêu em cần, nhưng anh biết không? Cho dù trải qua bao lâu, nhìn gương mặt khô ngô này, tìm vẫn thấy đau, đau tới nỗi không thể giả vờ tự nhiên hơn nữa...]

Thảm Hàn Vũ chỉ trầm mặc, im lặng, nhẫn nại nghe cô nói.

Cô cay đắng ho nhẹ. [Đáng cười biết bao, tưởng rằng bản thân có thể lý trí đủ, mới phát hiện hóa ra em vẫn còn muốn yêu anh hơn cả trong tưởng tượng, nếu bây giờ anh muốn tái hợp, em nghĩ em nhất định sẽ đồng ý với anh...]

Anh không nói, nhưng cô cũng không hy vọng anh thể hiện gì, tiếp tục: [Nhưng em cũng biết, đây là điều không thể nào, anh không thể yêu em như em yêu anh, em cũng không thể nhân nhượng thứ tình cảm không

trộn vụn. Biết vì sao em muốn nói chia tay không? Vì anh không có linh hồn! Em hiểu anh rất cố gắng để yêu em, nhưng đôi mắt không lừa được người, anh không có trái tim, không có linh hồn, chỉ cần một ngày anh không tìm lại được thì anh mãi mãi không thể yêu bất cứ người con gái nào!

Cô gơ tay, nhẹ nhàng vuốt gương mặt tuần tú vẫn làm tim cô đau nhói. [Nguyên nhân mỗi một người con gái anh qua lại đều không thể hận nổi anh chính là vì anh rất nghiêm túc với mỗi một đoạn tình cảm, anh chưa bao giờ chơi đùa với tình yêu, không thể yêu được bọn em, trong lòng anh khổ hơn ai hết, vì vậy bọn em không cách nào hận, thậm chí còn đau lòng thấy anh như vậy. Hàn Vũ, em có thể hỏi không? Vậy người con gái khiến anh mất đi trái tim, là ai?]

[... Không thể.] Anh nhẹ nhàng nói ra hai từ.

Biết sẽ có đáp án này. [Đây là điều cấm kị sâu thẳm trong trái tim anh mà không một ai có thể chạm vào, nhưng chỉ ít em có quyền biết, nguyên nhân anh có thể cùng em qua lại, là vì [cô ấy] ư? Có lúc em cảm thấy, anh nhìn xuyên qua em để tìm kiếm cái gì đó...]

Anh nhắm mắt, ngón cái men theo viền môi đẹp đẽ của cô nhẹ nhàng vuốt ve. [Khi em mỉm cười, hai má có lúm đồng tiền ...]

Chẳng trách, anh có thể thất thần khi nhìn cô mỉm cười.

Hạ đầu anh xuống, cô chủ động hôn lên đôi môi hơi lạnh của anh, đây là lần cuối cùng, để cô nhớ mãi cảm giác dây dưa cùng anh.

Thắm Hàn Vũ không từ chối, ôm nhẹ cô, lướt qua hình dáng đôi môi đẹp đẽ anh yêu nhất, đồng thời cũng ném bờ môi, giọt lệ trái tim tan vỡ của cô.

[Cho dù thế nào, anh đã từng cho em hồi ức đẹp đẽ nhất, tự đáy lòng em cảm ơn anh, cho dù người đó là Tâm Bình hay bất cứ người nào, em cũng hy vọng anh có thể sớm tìm lại được trái tim đánh mất đó.] Cô buông tay, rời vòng tay anh. [Em về trước, giúp em nói một tiếng với mọi người.]

[Anh tiễn em về-]

Cô lắc đầu, mỉm cười dịu dàng, [Anh là nhân vật chính hôm nay, sao có thể đi trước?]

[Nhưng em uống rượu -] Anh sao yên tâm để cô về một mình?

[Vẫn chưa say tới nỗi không về nổi nhà. Con người anh, rõ ràng không yêu, nhưng lại đối với em tốt thế, anh biết không? Sự dịu dàng như vậy đối với con gái mà nói, thực ra càng tàn nhẫn, có lúc lạnh lùng một chút, ngược lại mới là sự giải thoát.]

Anh không nói, lặng lẽ nhìn cô...

[Tạm biệt, người đàn ông em yêu nhất, chúc anh hạnh phúc.]

Lưu luyến hôn lên khóe môi anh, vượt qua anh, lẻ loi cuộc sống không anh. Anh không giữ lại, dựa lên tường, mắt tiễn cô đi xa, cho tới khi không còn nhìn thấy nữa, anh thu lại ánh mắt, quay người định về lô hát, thành linh đối diện với đôi mắt trong -

Một gương mặt dịu dàng, lặng lẽ, không nói lời nào nhìn thẳng anh ...

Tim gan anh siết chặt một hồ.

10. Chương 10

Một tuần cuối cùng trước khi đi Anh huấn luyện, quan hệ giữa Thắm Hàn Vũ và Thắm Thiên Tình trở nên xa cách như cố ý lại như vô tình.

Anh bận, cô cũng bận, ít có cơ hội ngồi xuống tâm sự, khi ở cùng, cũng thường rơi vào cục diện bế tắc lạnh lẽo không lời, khi cô dùng ánh mắt có điều suy nghĩ, không nói mà nhìn anh kỹ lưỡng, anh sẽ theo bản năng lẩn trốn.

Không nhớ bắt đầu từ khi nào, cô không còn ngủ cùng giường với anh, hoặc có lẽ là phát hiện một người khác ngủ bên anh, cũng không còn chỗ chứa cho cô nữa.

Không còn nhớ bắt đầu từ khi nào, nụ cười của cô ít đi, hoặc có lẽ là từ đêm đó, cô hỏi anh – [Trong lòng anh rốt cuộc yêu ai?] Cùng với sự im lặng của anh, nụ cười của cô cũng vắng lặng theo.

Cô không còn gọi anh là anh trai, từ hôm phát hiện Lưu Tâm Bình đứng cạnh anh, rất ngọt ngào, rất hạnh phúc gọi anh, cũng không còn gọi nữa.

Tiếng gọi dịu dàng [Hàn Vũ] của chị Tâm Bình có lẽ đã chạm được vào trái tim anh, nhưng làm làm đau linh hồn cô.

Thế là, cô cũng thử âm luật vướng vít đó để gọi, nhưng đổi lại anh gõ nhẹ lên trán cô, nghiêm túc uốn nắn: [Anh là anh trai em, không biết lớn bé!]

Không giống nhau, bắt luận gọi thế nào, cũng đều không thể như nhau, người khác dốc hết tiếng gọi dịu dàng có thể đổi lại cái ôm yêu thương thân mật, còn cô, cái được chỉ là quở mắng.

Không phải cô không muốn gần gũi anh, mà là anh từng bước đóng cửa trái tim, không cho cô lại gần.

Một tuần trước khi chia xa, lẽ ra nên biết trân trọng, nhưng quăng đi trong cứng lạnh, ngưng đọng không lời. Khi anh đi, cô xin nghỉ nửa ngày đưa anh ra phi trường, trước khi anh lên máy bay, cô lặng lẽ nói với anh đủ chỉ mình anh có thể nghe thấy: [Cho dù thế nào, em đợi anh.]

Anh không quay đầu, nhưng nước mắt của cô rớt lại phía sau không muốn thương yêu của anh.

Ba tháng sau, anh trở về đúng thời gian, chị Tâm Bình nói muốn ở nhà chuẩn bị vài món ăn ngon để anh mời khách, ngữ khí ngọt ngào như đánh vào trái tim cô, hỏi Hàn Vũ của cô thích ăn gì...

Cô tưởng rằng có thể đọc được dấu vết thương nhớ trong mắt anh, nhưng anh trở về rồi, người đầu tiên anh ôm là chị Tâm Bình, dấu vết thương nhớ giữ lại cho người phụ nữ trong vòng tay anh.

Cô, cái gì cũng đều không có.

Nhìn bọn họ tình thâm ngọt ngào, ánh mắt đùng đùng đưa giao chuyển nhau trong sự hiểu ý vô tận, trái tim cô — rất đau! Đau tới mức vượt quá sự chịu đựng, nỗi đau đặc sệt dường như tràn ra khỏi cổ họng, cô bắt buộc phải cầm thứ gì đó, ép xuống, thế là chai rượu vang chuẩn bị cho anh, một nửa đã xuống bụng cô.

Nỗi nhớ của cô, không ai có thể nói; sự dịu dàng của cô, không ai có thể thu nhận; đến trái tim đau cũng không có chỗ để diễn tả –

Tiền khách, Thẩm Hàn Vũ dìu Thẩm Thiên Tình say bí tỉ vào phòng nghỉ ngơi, vắt khăn nóng giúp cô lau mặt.

[Em nhất định phải khiến anh bận tâm ư? Không biết uống còn uống nhiều thế...] Anh thở dài, vén tóc ẩm ướt của cô.

Sự khác thường của cô đêm nay, sợ đến Tề Quang Ngạn và Tâm Bình cũng đều nhận ra.

Tề Quang Ngạn còn xắn áo lên, khê hỏi: [Cậu khẳng định đây là lần đầu tiên Tiểu Tình uống rượu ư?] Trong chốc lát, nửa chai rượu cô ấy giải quyết hết, mọi người đều bị cô ấy dọa cho sợ hãi.

[Nghe nói thế.] Anh đáp lời với vẻ mặt vô cảm, trút sạch cốc, không cho Thẩm Thiên Tình uống thêm một ngụm.

Chia xa đã ba tháng, việc anh nên làm là ở bên bạn gái, bộc lộ nhớ nhung, nhưng anh lại tiễn bạn gái, giữ con bé uống tới mức say bí tỉ bên cạnh –

Thẩm Hàn Vũ, mày đang làm gì?

Thẩm Thiên Tình, em lại đang làm gì?

Anh nhắm mắt, trái tim mâu thuẫn đã không thể cho bản thân đáp án.

Đứng lên định đổi khăn lạnh, cô giơ tay ra ngăn, không cho anh đi. [Vũ-]

Anh cứng lại, không thể di chuyển.

Cô quần lấy anh, vùi mặt lên vai anh. [Em không muốn gọi tiếng anh trai, vốn dĩ anh không phải anh trai em, vì sao phải ép em chấp nhận thân phận anh em? Anh có biết hay không ... em đau khổ biết bao? Em không cam tâm, nếu em không phải em gái anh, thì có lập trường cạnh tranh công bằng với bọn họ không?]

[Tình ...] Hiểu rõ là một việc, chính miệng nghe cô nói ra lại là việc khác, anh chần động, không thể nói lên lời.

[Em không muốn làm anh em, em chỉ muốn yêu anh, dùng tình cảm một người con gái đối với một người con trai, em rõ ràng còn yêu anh hơn bất kỳ người con gái nào anh từng qua lại, từ nhỏ đã yêu, bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi ... Vì sao anh không thấy, thà ôm họ cũng không nhìn em một cái ... Không, thực ra anh thấy, anh rõ hơn ai hết, nhưng anh không cần em ... Anh không cần em... năm 15 tuổi đó vứt bỏ em, năm 23 tuổi lại một lần nữa vứt bỏ em...]

[Không phải như vậy!] Thực sự không phải ... Là tình yêu ruồng bỏ bọn họ.....

Cảm giác ấm áp dần lên khoang mắt, rót xuống trong đôi mắt mịt mờ ánh nước, hòa trộn nước mắt của anh và cô, rơi ra khỏi khóe mắt, anh ôm chặt cô, tim đau đớn hôn lên môi cô.

Nước mắt thấm lạnh từng giọt từng giọt rơi xuống, giữa môi răng giao nhau của bọn họ, mặn chát, đắng ngọt, dệt thành sự đau khổ bám vào gan ruột đục khoét con tim... đó là dư vị của tình yêu, đối với họ mà nói là dư vị tình yêu xa xỉ tận cùng...

Nhìn gương mặt ngủ lặng lẽ cả đêm của cô, trước khi trời sáng, anh ra khỏi phòng, đồng thời, tất cả đau khổ, tình yêu sâu đậm, ngọt ngào đó đều giữ lại đêm qua, những tâm sự, vướng mắc không thể nói ra đó lại một lần nữa được ép trở về nơi sâu thẳm không nhìn thấy đáy của linh hồn, mãi mãi không mở ra.

Anh đi tới chỗ Tề Quang Ngạn một chuyến, sáng sớm đã bị quấy rầy, Quang Ngạn vẻ mặt mệt mỏi, không rõ tình hình nhìn anh ngoài cửa.

[Tôi chỉ hỏi cậu một câu -Cậu đối với Tình là nghiêm túc chứ?]

[Hà?] 6 giờ sáng bấm chuông cửa nhà anh, chỉ để hỏi câu này? Anh cần rằng, khó chịu trả lời: [Rất nghiêm túc! Nghiêm túc tới mức cho dù 3 giờ đêm cậu đến ấn chuông cửa tôi cũng không dám vung nắm đấm đánh anh vợ tương lai!]

[Được, vậy thì hãy theo đuổi đi, nếu theo đuổi được, cô ấy sẽ là của cậu.] Vẻ mặt anh trống vắng, giọng nói nghe không ra tâm tình bất ổn.

Tề Quang Ngạn sưng sờ, cơn buồn ngủ còn lại bị dọa chạy sạch. [Cậu nói thật hay giả đấy?] Trước khi còn thể sống chết phản đối, chỉ thiếu chút chưa trở mặt với anh?

[Nghiêm túc hết mức]

[Vậy có kèm thêm điều kiện không?] Đột nhiên tốt với anh thế, anh hơi sợ!

[Yêu cầu duy nhất của tôi chính là đem lại hạnh phúc cho Tình, mãi mãi mãi mãi không để cô ấy đau khổ.]

[Thế có vấn đề gì, anh vợ-] Tề Quang Ngạn mặt mày hớn hở gọi.

[Đừng gọi sớm thế, đợi đạt được tới tay gọi cũng chưa muộn.]

[Được rồi, được rồi, cậu đợi đấy mà xem!]

Thẩm Hàn Vũ gật đầu, đã thành công một nửa, còn có vấn đề gì!

[Còn nữa, trước khi kết hôn, cậu ngoan ngoãn chút cho tôi, không được linh tinh với cô ấy, nếu không da cậu sẽ bị lột từng chút, dao phẫu thuật của tôi vẫn chưa giải phẫu người sống] Lạnh lùng nói xong, anh quay người rời đi.

Này, loại uy hiếp này rất biến thái nhé!

Tề Quang Ngạn còn muốn kháng án, sự bất mãn làm ngực anh ngột ngạt.

Sương mờ sáng sớm chưa tan, anh một mình đi về phía làn sương đó, cái lạnh ngấm vào da thịt nhưng anh không cảm thấy lạnh, vì linh hồn đã lạnh thấu từ lâu.

Anh đánh giá quá cao bản thân, tưởng có thể lý trí đủ để khống chế, nhưng đau thương phát hiện ra, đối diện với cô ấy, anh hoàn toàn yếu đuối tới mức không chịu nổi một đòn, anh có thể để linh hồn chìm trong vực thẳm tội ác, từ đó không thấy ban ngày, nhưng còn cô? Cô trẻ như vậy, còn cả một tương lai dài đẹp để, sao có thể kéo cô xuống địa ngục, cùng anh muôn kiếp không trở lại?

Anh nên buông tay từ lâu, để người có thể mang lại cho cô hứa hẹn một cuộc đời đầy hy vọng khác, nhưng anh tin, Tề Quang Ngạn có thể.

Anh trai đang tránh cô!

Rất nhanh, Thẩm Thiên Tình liền phát hiện ra điểm này.

Anh dường như giảm bớt hết sức thời gian hai người ở một mình xuống mức ít nhất, trước đây còn có thể vô tình cùng ăn cơm, đi dạo, bây giờ không phải thêm Lưu Tâm Bình thì mời Tề Quang Ngạn làm khách, có một lần còn vút vé xem phim cho Tề Quang Ngạn, để anh ta đi xem cùng cô.

Anh rốt cuộc đang làm gì? Anh nghĩ đây cô cho Tề Quang Ngạn, là như vậy ư?

Lẽ nào anh không hiểu, ngoài anh, trong lòng cô không thể chứa thêm người đàn ông thứ hai? Anh nên biết, làm vậy sẽ khiến cô đau lòng biết bao?

Nhưng nếu như không phải, vì sao gần đây thời gian anh và cô bên nhau ít đi, cơ hội ở cùng Tề Quang Ngạn càng ngày càng nhiều? Điều này lẽ nào là anh ra sức thúc đẩy?

Cách làm của anh, hết lần này lại tới lần khác làm tổn thương trái tim cô.

Có một lần, 4 người hẹn nhau cùng đi chơi, nhưng khi dùng cơm anh lại nói muốn đi xem phim.

Được, cô không có ý kiến nhưng anh lại từ chối đi cùng cô.

[Vì sao?] Cô nhìn anh bằng ánh mắt tổn thương.

[Tiểu Tình Tình, em phải thông cảm cho người đàn ông đang yêu, em như vậy giữ bước không dời, làm đèn Philips, sẽ cướp đi [hạnh phúc và lợi ích] của anh trai em!] Tề Quang Ngạn cười rất mờ ám, vẻ mặt thể hiện thấu hiểu, khiến Lưu Tâm Bình bị trêu chọc xấu hổ đỏ cả mặt.

[Là như vậy ư?] Cô nhìn thẳng Thẩm Hàn Vũ không chớp mắt, bắt buộc chính miệng anh nói ra.

Thẩm Hàn Vũ lẩn tránh ánh mắt của cô, cười khan nói: [Vẫn là đàn ông hiểu đàn ông hơn, chúng ta lên tầng 18 xem phim.]

Cười giả tạo đến thế, rốt cuộc anh đang lừa ai?

[Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, mọi người yêu tâm [phát huy tự do] đi, tôi và Tiểu Tình sẽ tự mình tiêu phí thời gian.] Tề Quang Ngạn cười ngoác mồm, thuận tay khoác vai Thẩm Thiên Tình.

Điều này là cái gì? Cô không phải búp bê bằng tượng đất, tùy ý bọn họ vê tròn nặn dẹt!

[Em không cần, các người muốn đi thì đi, em có thể tự mình về nhà.] Thấy tay trên vai ra, cô lạnh mặt quay người, chạy ra khỏi nhà hàng.

[Này, Tiểu Tình -] Tề Quang Ngạn kinh ngạc, vội đuổi theo.

[Như thế được không?] Lưu Tâm Bình lo lắng hỏi. Như vậy sẽ khiến Tiểu Tình không thông cảm với cô không? Cho dù muốn làm mối cô ấy và Tề Quang Ngạn cũng có cách hay hơn, đâu cần thiết phải dẫn đến sự hiểu lầm của cô ấy, cho rằng anh thấy sắc quên em gái, hoàn toàn không quan tâm cảm nhận của cô ấy.

Nhưng, hình như anh cố tình làm vậy...

Cô nhú nhẹ mày, nhìn bóng dáng đi xa, lại nhìn Thẩm Hàn Vũ bên cạnh vô thức nắm chặt tay vịn ghế, tự ép mạnh bản thân kiềm chế.

Thực ra, anh mới là người muốn đuổi theo nhất?

Khi phát hiện ra người đuổi theo là Tề Quang Ngạn, trái tim cô lạnh đi.

Người nên đến không đến, người không nên đến lại đuổi theo thì có tác dụng gì?

Tình hình như vậy lại xảy ra lần nữa, Tề Quang Ngạn nhắm mắt theo đuổi, cố chấp chờ đợi, nhưng hình ảnh Thẩm Hàn Vũ và Lưu Tâm Bình thân mật cứ luôn xuất hiện trước mắt, chưa từng quan tâm cảm nhận của cô, cô có chậm hiểu nữa cũng nhìn ra quyết tâm của anh, không có ý nghĩa nữa, dù sao trái tim tê liệt đã không thể đau hơn nữa.

Cho tới một ngày –

Dự báo thời tiết nói hình thành bão, khoảng chiều tối đổ bộ, Thẩm Hàn Vũ hôm đó không trực, liền về nhà sớm, định chuẩn bị chống bão trước.

Sau khi ăn cơm xong, người nào về phòng người đó. Tình hình này đã duy trì một khoảng thời gian rồi, trước đây còn có thể ngồi xuống nói chuyện sau bữa cơm, bây giờ ở cùng dưới mái nhà, nhưng mỗi người một nơi.

Đến khi muộn hơn, gió chuyển mạnh, vài cây yếu bị thổi gãy, rơi trên cửa sổ sắt, hơi khiến anh sợ. Không lâu sau, đến điện cũng bị cắt, bốn bề một màu đen kịt.

Chắc gió mạnh không biết làm hỏng hệ thống điện ở chỗ nào rồi!

Đó là vấn đề đau đầu của điện lực Đài Bắc, dù sao bọn họ cũng đã chuẩn bị nến và flashlight.

Trước khi đi ngủ, anh cẩn thận nhìn khắp phòng một lần nữa, chắc chắn cửa đã khóa, đang định về phòng, khi đi qua phòng tắm, ở trong vọng ra tiếng gọi khẽ: [Anh...]

Anh dừng bước. [Có việc gì?]

[Cái đó... em đang tắm, trong này tối quá, quần áo em không cẩn thận bị rút xuống đất, ướt hết rồi...] Giọng nói lúng túng. [Anh có thể ...]

Anh nói tiếp giùm cô: [Muốn lấy quần áo hả? ở đâu?]

[Trong tủ, ngăn đầu tiên.]

Anh gật đầu, tới phòng cô mở tủ quần áo, thuận tay lấy bộ quần áo ở nhà cô thường mặc trên ngăn đầu tiên, nhìn chòng chọc y gọn gàng bên cạnh, do dự vài giây mới hỏi: [quần áo lót có cần không?]

[... không cần ạ.] Kêu anh làm việc này, xấu hổ muốn chết.

Thẩm Hàn Vũ lấy quần áo xong, gõ nhẹ cửa, quay lưng đi, đưa quần áo ra.

Cửa phòng tắm mở ra khe nhỏ, cô không dám thò đầu nhìn anh, giơ tay dựa vào cảm giác dò dẫm tìm vị trí chính xác, vừa chạm vào, chưa cầm chắc, quần áo rơi xuống đất, hai người như hẹn ngầm, một người mở cửa, một người quay lưng, đồng thời khom người xuống nhặt –

Đoạn phim dừng hình ảnh!

Đây 5 giây, ai cũng không thể có phản ứng tiến thêm một bước, sau đó, anh như lỡ tay giết người, hoảng hốt bối rối quay người trốn chạy, trở về phòng đóng chặt cửa, nhắm mắt thở nặng nề.

Cho dù chỉ liếc một cái nhưng cũng đủ khiến anh thấy hết cơ thể yêu kiều trần trụi, hiện lại trong đầu!

Chưa từng nghĩ qua, cô bé anh từng tắm cho, thay bím, chảy nước mũi chạy theo anh đã lớn rồi, có vóc dáng của một người con gái trưởng thành nên có, cảm dỗ người khác, đủ khiến bất cứ đàn ông thân thể và tinh thần bình thường đều phát điên –

Đừng! Thẩm Hàn Vũ, mày đang nghĩ gì, đây là suy nghĩ dâm dăng! Mày sao có thể có suy nghĩ hạ lưu như vậy?

Một tay anh ấn vào lồng ngực đang đập điên cuồng, nhúu mày, tự thấy ghét bản thân!

Tiếng gõ cửa vang lên đằng sau anh, suýt chút anh thất thanh hét to nhảy lên.

[Có .. việc gì?] Bộ dạng như nhìn thấy nước lũ và thú dữ, anh lùi lại phía xa, nhìn chăm chú cửa phòng, âm thanh trầm thấp hoảng loạn đến anh cũng không nhận ra.

Thẩm Thiên Tình chủ động xoay cửa chưa khóa.

[Em ...em... rất muộn rồi ... việc đó...] Anh nói năng lộn xộn, đầu óc hoảng tới mức tê liệt, lúc này anh tuyệt đối không thích hợp để ở một mình với cô.

[Anh đang căng thẳng cái gì?] So ra, cô bình tĩnh hơn nhiều, nhìn anh chăm chú.

[Anh – không có !]

[Không có không? Em là người thân, quen thuộc đến vậy, anh chăm từ nhỏ tới lớn, cho dù vô tình thấy cơ thể em, ghé ghóm lăm cũng chỉ lúng túng mà thôi, nếu chỉ là em gái, anh căn bản không cần phản ứng quá như thế-]

[Anh nói anh không có!]

Thẩm Thiên Tình không để tâm sự phủ nhận mạnh mẽ của anh, tiếp tục nói: [Anh đang lừa em ư? Hay là đến bản thân cũng lừa? Nếu thật sự không để ý, thì sẽ không biểu hiện thất thường như vậy. Thực ra không phải anh không quan tâm em như vẻ ngoài thể hiện, đúng không? Em không hiểu vì sao anh không thẳng thắn đối diện, những thứ đã tồn tại cho dù anh cực lực phủ nhận, nó vẫn tồn tại-]

[Giữa chúng ta cái gì cũng đều không có!]

[Hàn Vũ!]

[Gọi anh trai! Tên của anh không phải cho em gọi thế!]

[Đừng lấy anh em ra làm có! Em không phải em gái anh, cũng không muốn làm em gái anh!]

[Nếu không làm anh em, giữa chúng ta cái gì cũng không phải, em muốn như vậy không? Đây là điều em hy vọng ư?]

[Anh -] Anh cố chấp đến mức khiến cô tức giận!

Bị ép quá, cô không quan tâm thứ gì, kích động kéo đầu anh, ghé lên hôn.

Suy nghĩ, một vùng tê liệt.

Đầu óc trở thành máy móc, mất đi năng lực vận động, anh chỉ có thể dựa vào bản năng, ôm lấy người con gái bám vào anh bằng cả trái tim, khiến anh không thể thở nổi—

Khoang miệng ẩm áp mềm mại đem đến cho anh vị ngọt ngào mất hồn nhất, mấy năm nay tìm kiếm, chẳng qua chính là thứ này, có thể đủ khiến anh tinh thần chấn động, không màng tất cả chìm vào trong cảm giác, nhưng đi một vòng lớn, mới đau lòng phát hiện anh vẫn ở chỗ cũ, vẫn chỉ có người con gái ban đầu đó mới có thể cho anh tìm đập loạn nhịp chân thực nhất...

Anh thu chặt khuỷu tay, mất đi khả năng tự kiểm chế dây dưa cùng cô, hai tay di chuyển theo đường cong mềm mại, tham lam khát vọng muốn cảm nhận nhiều hơn nữa, bù lại sự chờ đợi đau khổ những năm qua, bàn tay lấn vào trong áo, chạm vào thứ tròn trĩnh mềm mại, cô không mặc nội y...

Anh tỉnh lại trong phút chốc, ra sức đẩy cô, hô hấp lộn xộn nặng nề, hỗn hển.

[Thế này còn nói cái gì cũng đều không có ư? Anh có thể hôn một người con gái mà cái gì cũng đều không có như vậy không?]

[Anh có thể!] Anh thực sự có thể! Anh thậm chí còn có thể tê liệt mà làm tình với người con gái anh không yêu!

[Đã như vậy, thì anh đang do dự cái gì? Dù sao em cũng không phải người đầu tiên —]

[Thẩm Thiên Tình!] Anh hét lớn, lùi lại một bước, không để cô tới gần. [Em coi bản thân là cái gì? Một người con gái tốt không nên tùy tiện nhảy lên giường của đàn ông!]

[Vì sao chị Tâm Bình có thể, em lại không được? Anh không công bằng!]

[Vì cô ấy là bạn gái của anh.]

[Vậy anh yêu chị ấy không?]

Anh ngớ ra, cứng đờ.

[Anh không yêu chị ấy, đúng không? Vậy vì sao phải lên giường cùng chị ấy, để chị ấy làm bạn gái anh?]

[Đây không phải là vấn đề em nên hỏi, học tốt việc học của em, việc của anh không cần em bận lòng.]

[Đó không phải chỉ là việc của anh, cũng là của em!] Cô ra sức hét.

Anh sững sờ, không nói gì.

[Nếu anh thực sự không yêu em, thì đêm đó sao phải rơi nước mắt, đau lòng hôn em? Những người con gái đó anh rõ ràng không yêu một ai, nhưng anh thà ở cùng họ, cũng không quay đầu nhìn em, chấp nhận em khó đến thế ư?] Cô ai oán hỏi anh, nước mắt cũng chảy dài trên má.

[Chính vì danh nghĩa em gái anh, nên mới không thể yêu em ư? Điều này không công bằng biết bao! Anh biết hay không em ngưỡng mộ họ vô cùng, nếu có thể, em thực sự muốn đổi cho họ, cho dù chỉ có thể đi cùng anh một đoạn cũng được, còn hơn bây giờ, mắt trừng trừng nhìn anh và người phụ nữ khác, đến lập trường đau khổ cũng không có, em mới là người yêu tới mức đau khổ nhất...]

[Đủ rồi, Tình, đừng nói nữa!] Anh cau mày, kiềm chế rít lên.

[Anh sẽ đau lòng ư? Anh có từng để ý qua những tình cảm bị anh vứt bỏ như giẻ rách?] Ngón tay xoa lên vùng lông mày nhăn lại đau khổ, cô cười thống khổ, nước mắt cũng rớt theo.

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt bàn tay nhỏ chạm nhẹ đầy tình cảm sâu sắc trên mặt anh, nhắm mắt, ép nước mắt vào trong, khi mở ra, nơi sâu thẳm kiềm nén vùng vẫy, anh lùi một bước, tạo ra khoảng cách.

[Đừng ép anh! Tình, anh thực sự từng thử qua, nhưng ... xin lỗi, anh không có cách nào ... em chỉ có thể là em gái...]

[Anh lừa em!] Cô tuyệt đối không tin anh không yêu cô một chút nào!

[Cho dù em tin hay không, đây là sự thật.] Không dám nhìn gương mặt đau khổ tuyệt vọng của cô lần nữa, anh rời bỏ cô, quay người bước đi, bước chân đoạn tuyệt]

Quen với việc anh đến lúc khuya, khi nhìn thấy anh toàn thân ướt đẫm ngoài cửa, Lưu Tâm Bình đón nhận không chút nghi ngờ.

Anh mãnh liệt ôm cô, dây dưa, hôn say sưa, dùng cách thức dường như đốt đến tận cùng sự nồng nhiệt cả đời, điên cuồng dây dưa cùng cô, nóng bỏng, mãnh liệt, gần như khiến cô không thể chống đỡ.

Ngoài phòng gió cuồng mưa lớn ngừng chảy, còn trong phòng cảm xúc mạnh mẽ như phong ba bão táp cũng từ từ ngừng lại, Lưu Tâm Bình ngồi dậy, mặc thêm áo xuống giường tìm tủ thuốc, ngồi bên giường bôi thuốc cho anh.

Vừa mở cửa, nhìn thấy trán chảy máu, nước mưa thấm ướt cả người, giật mình kinh hãi.

[Sao thế này?] Cô vừa hỏi, kéo băng nhựa thoáng khí cố định vải xô.

[Khi đến, không cẩn thận ngã vào cành cây bị thương.]

Xử lý xong vết thương, cô quan tâm hỏi han: [Xảy ra chuyện gì à?]

Nếu không anh sẽ không tìm cô trong đêm bão, cô cảm nhận được sự tuyệt vọng bất lực của anh.

Anh ôm cô, khi mặc sức trong cơ thể cô, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

[Không có.] Anh quay người lại, đầu óc mơ màng muốn ngủ.

[Đừng giấu em!] Cô không cho phép anh trốn chạy, gờ tay lật anh lại, đúng lúc thấy hai dòng lệ bên trào ra từ khóe mắt anh. [Hàn Vũ, anh như vậy khiến em rất lo.]

[Anh chỉ ... muốn mất đi cảm giác thôi.] Dùng mức độ cao nhất của giác quan làm tê liệt sự tuyệt vọng của linh hồn, anh biết anh rất thối nát, nhưng không còn ý nghĩa gì, chỉ cần có thể đủ quên đi đau khổ, không nghĩ tới gương mặt đau khổ đầy nước mắt đó, anh không quan tâm bản thân mình thối nát thế nào!

[Là vì Tiểu Tình à?] Cô nói ra kinh ngạc, đổi lại là cái nhìn chăm chú sững sờ.

[Không cần ngạc nhiên thế, em sớm đã thấy sự bất thường rồi, tình cảm giữa hai người quá không bình thường, không phải là thứ anh em nên có.]

[...] Anh cười khẽ, dùng vẻ mặt trống rỗng không có linh hồn [Em muốn anh nói gì? Thừa nhận bản thân rất biến thái ư?]

Cô lắc đầu, nói khẽ: [Bắt đầu từ khi quen anh, bên anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, rất nhiều bạn bè nói anh không tốt, khuyên em đừng nghiêm túc với anh. Nhưng em thường cố chấp tưởng rằng, anh không phải loại người đùa giỡn tình cảm và cơ thể phụ nữ, tuy tình yêu của anh bắt đầu rất nhanh, kết thúc cũng rất nhanh, hết đoạn này lại tiếp tục đoạn nữa, chưa bao giờ thấy anh ngã lòng, nhưng – em vẫn không tin, người đàn ông dịu dàng như vậy có thể hư hại tới mức nào, thế rồi, rốt cuộc vì sao? Anh không yêu bọn họ, nhưng động cơ qua lại với bọn họ ở đâu?]

[Từ lần lần từng lần quan sát, cho tới sau này, em mới hiểu, bọn họ đều có chung một điểm, cực giống một người ở một điểm, cũng có thể là đôi mắt, cũng có thể là cái mũi, khuôn miệng, lông mày, vẻ say mê hấp dẫn, thậm chí là núm đồng tiền hai bên má, anh chỉ dùng cách này gom góp hình dáng người con gái anh nhớ nhưng sâu sắc trong ký ức, ký gửi tình cảm không thể thổ lộ tận nơi sâu thẳm trái tim.

Nhiều lần anh biết mẫu thuẫn, cho dù có giống nữa, bọn họ vẫn không phải cô ấy, cũng không thể thay thế cô ấy, thế là anh hết lần này đến lần khác phạm phải lỗi tương tự, cũng từng lần từng lần thất vọng.

Tình cảm trôi nổi không thể dừng lại. Thực ra, bọn họ chưa bao giờ cho rằng anh lãng nhãng, ngược lại, chính vì tình cảm anh quá sâu đậm mới đem bản thân rơi vào vùng nước xoáy đầy tuyệt vọng, không quay đầu lại được.]

[Em ghen tị với người con gái may mắn đó, cũng rất giận cô ấy vì sao không giữ lấy anh, để anh đau thấu con tim, không thể không ở bên người con gái khác chữa trị vết thương. Cho tới khi nhìn thấy Tiểu Tình, mới dần dần gom góp hình dáng những người con gái anh từng qua lại, em đã hiểu tất cả, cho dù em không ngoại lệ, anh từng nói, em có một đôi mắt rất đẹp, rất có hồn, vì vậy anh thường vô tình vượt lông mày em một cách thất thần. Cũng có lẽ đến anh cũng không phát hiện ra, chỉ lúc ấy, em mới có thể tìm được chút dấu vết của tình yêu khi bên anh, không phải nhằm vào em, mà là thông qua em, để nhìn người con gái anh yêu sâu đậm nhưng cả đời không thể chạm tới. Em không ghen tị với cô ấy, thậm chí thông cảm cho cô ấy, tuy cô ấy có trái tim anh, nhưng khoảng cách của cô ấy và anh còn xa hơn em rất nhiều-]

[Đủ rồi!] anh tức giận ngắt lời cô. Chưa từng có một người phân tích thấu đáo như vậy, thậm chí đến tâm sự khó hiểu đó anh cũng không dám đối mặt, đều vạch ra trần trụi, không nơi lánh thân...

Thà nói phần nộ còn hơn nói sợ hãi, sợ hãi nhìn thấu qua đôi mắt sáng bừng của cô khiến anh càng nhìn rõ bản thân...

[Em nói những điều này, không phải mở ra vết thương lòng của anh, chỉ muốn nói cho anh biết, em hiểu sự bất lực của anh, vì vậy bất cứ khi nào, em đều sẽ ở bên cạnh, cho anh sức lực chống đỡ tiếp.] Sự dịu dàng như nước, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt anh, đi vào sâu trái tim, bao dung anh để anh không cách nào nhìn thấy tâm hồn đen tối của nhân thế.

Một màn nước mờ dâng lên trong khoang mắt, anh sợ hãi đau đớn ôm chặt cô, run rẩy khàn khàn: [Vì sao không phải là em...]

Vì sao ... Vì sao người anh yêu không phải là cô?

Lưu Tâm Bình mở rộng hai cánh tay, đón nhận sự yếu đuối của anh, anh như đứa trẻ, vùi trong mùi thơm nhẹ nơi ngực cô bất lực rơi lệ.

11. Chương 11

[Chúng ta kết hôn đi!] Đêm đó, khóc cạn nước mắt trong vòng tay cô, câu nói của anh khiến người khác ngạc nhiên.

Khi đó, cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nghi ngờ mức độ tỉnh táo của anh được bao nhiêu. [Anh – chắc chắn?]

[Anh chắc chắn.] Anh kiên quyết gật đầu khác thường.

Sau đó, cô ôm chặt anh, rơi lệ trong lòng anh.

Cô biết đồng ý với anh như vậy rất không lý trí, cũng rất rõ anh chỉ đang lợi dụng cô để kiềm chế tình cảm trật đường ray mất đi cân bằng, nhưng cô vẫn đồng ý lấy anh, dùng cả đời cá cược.

Vì cô hiểu, anh đã đi tới bước đường cùng, nửa người lơ lửng bên sườn dốc, anh giơ tay cho cô, cô không có lý do để không nắm chặt, mắt trừng trừng nhìn anh ngã xuống thịt nát xương tan, cho dù – cuối cùng cô sẽ rơi xuống vực thẳm cùng anh.

Tình yêu, vốn dĩ không có đạo lý, anh vì yêu, cho nên lấy cô, còn cô cũng vì yêu anh đồng thời cũng tác thành anh yêu người con gái khác, vì vậy lấy anh.

Khi Thẩm Thiên Tình biết tin vui, phản ứng lại bình tĩnh nằm ngoài dự liệu, bình tĩnh tới mức dường như vô cảm.

[Em – không có gì muốn nói?] Chính vì chấp nhận quá hồ hững, Thẩm Hàn Vũ ngược lại thấy bất an.

[Anh muốn em nói gì? Chúc mừng? Được thôi, anh muốn nghe, em sẽ nói. Chúc mừng anh, [Anh trai] thân mến!] Nụ cười ảm áp, trầm lặng, anh chỉ cảm thấy tim hoảng loạn...

Dường như dồn hết sức tâm trí, anh ba lần bẫy lượt để Lưu Tâm Bình qua đêm trong phòng anh,

Cho tới đêm một ngày nào đó, cô đột nhiên gõ cửa anh, hỏi anh một câu: [Anh nghiêm túc? Chắc chắn muốn cưới chị ấy?]

Ánh mắt anh đặt ở một nơi khác, không dám nhìn cô. [Anh tưởng rằng, anh đã nói rất rõ ràng rồi.]

[Được] Cô gật đầu, nâng tay chậm rãi mở từng cúc áo, Thẩm Hàn Vũ bị hành động của cô làm cho giật mình, cả người nảy lên, dụng vào đèn bàn phía sau, đồ linh tinh rơi xuống đất

[Thẩm Thiên Tình, em đang làm gì?]

[Em đã không còn yêu cầu nào hơn, ít nhất đêm nay, coi em là người phụ nữ bình thường là được, dù sao anh có thể lên giường cùng với người phụ nữ anh không yêu, chẳng phải ư?]

[Thẩm Thiên Tình! Em coi anh là cái gì? Nếu như đến em gái của mình còn dám linh tinh, anh còn là người không?]

[Em không phải em gái anh, anh muốn em nói mấy lần? Em không muốn làm em gái anh, anh có thể không yêu em, nhưng em cảm thù anh mượn cố anh em!]

[Em là em gái anh! Trong lòng anh, em mãi mãi là em gái anh, cho dù em thừa nhận hay không!] Anh thở nặng nề. [Mặc quần áo của em vào, lập tức rời khỏi phòng anh!]

[Hóa ra, em chủ động dâng tận cửa, anh cũng không thêm.]

Cô cười nhẹ, cười đau khổ, mặc lại quần áo, thất thần rời đi.

Thẩm Hàn Vũ dường như ép khô sức lực của bản thân, sụp đổ ngồi xuống đất, ôm đầu mâu thuẫn.

Anh đã đi tới bước này, vẫn chưa chém đứt sự dây dưa giữa bọn họ ư? Có phải anh thực sự vĩnh viễn trốn chạy, không gặp cô nữa mới có thể đoạn tuyệt hoàn toàn?

Sau hôm đó, cô như biến thành người khác, cuộc sống đơn thuần đột nhiên đa sắc nhiều vẻ, cô không còn từ chối hẹn hò với Tề Quang Ngạn, đồng thời cũng không từ chối hẹn hò với các bạn nam sinh khác, họ rất có cảm tình với cô, cô liền hào phóng đón nhận, sự tồn tại của những người này khiến cô cảm thấy bản thân vẫn có người quan tâm, có người để ý.

Chẳng mấy chốc đã nửa tháng, Thẩm Hàn Vũ mấy lần gặp đàn ông đưa cô về nhà, trước cửa còn hôn tạm biệt, hơn nữa đều không cùng một người!

Mới đầu còn thấy Tề Quang Ngạn, sau này hoàn toàn tan biến mất tích, còn quan hệ của cô lại càng xuất sắc vượt trội, cuối cùng khiến anh nhìn thấy tên con trai đưa cô về giờ tay thò vào trong áo cô...

Anh suýt chút nhảy ra giết người!

Ngày hôm đó, bọn họ xảy ra mâu thuẫn nghiêm trọng nhất từ trước đến nay, thậm chí anh còn nói năng tùy tiện: [Thẩm Thiên Tình, em nhất định phải làm cho bản thân dễ tiện thể à? Em biết hay không hành vi của em bây giờ cực giống kỹ nữ!]

[Anh dựa vào cái gì mà nói em? Bản thân anh cũng mất đi sự trong sạch! Vì sao anh có thể vui đùa, còn em thì không? Chính vì em là đàn bà à?]

Bang!

Một cái tát tai, là anh cho cô sự hồi đáp.

Anh hy vọng thức tỉnh cô, vì vậy mới nặng tay không nề tình.

Cô khóc, xoa bên má đau nóng rát, đau khổ nói với anh: [Cái tát này chính là hồi đáp của anh đối với tình cảm của tôi... Thẩm Hàn Vũ, tôi sẽ ghi nhớ! Uống công chúng ta biết nhau cả đời, anh quá không hiểu tôi rồi, anh tưởng rằng tôi thực sự quan tâm trinh tiết của con gái ư? Trinh tiết vì sao quan trọng, vì phải giữ lại cho người đàn ông quan trọng nhất, nếu người đàn ông này không thêm, vậy tôi còn câu nệ làm gì? Anh đã không yêu tôi, tôi chỉ muốn tìm kiếm chút cảm giác của tình yêu bên người đàn ông khác, anh không có quyền ngăn cản!]

Lời của cô đã kích anh mạnh mẽ, ngăn người nhìn cô chạy ra khỏi cửa, thậm chí anh không còn sức mà đuổi theo.

Từ nhỏ, mọi người lớn đều nói cô phản nghịch, nhưng cô chẳng quan tâm cảm giác của người khác, đúng sai rõ ràng chỉ cần người không phụ mình, mình sẽ không phụ người, giống hồi tiểu học, cô giáo hướng dẫn vu oan cho cô, cô liền cá với bạn học quần lót của cô giáo màu gì, để cô ấy cảnh xuân lộ ra. Đến trinh tiết của bản thân cũng chỉ vì người cô quan tâm quan tâm đến, vì vậy cô mới quan tâm.

Cô có logic suy nghĩ độc đáo, ai cũng không thể thay đổi được, có lúc, anh cảm thấy một tay anh bồi dưỡng cô yêu hận phân minh.

Nhưng bây giờ, cũng là anh tự tay hủy hoại tình yêu của cô, sự nhiệt tình đối với cuộc sống của cô, mỗi câu nói của cô nặng nề gõ vào trái tim anh, đóng dấu vào đầu anh.

Tổn thương mà anh tạo ra không thể bù đắp, nhưng Tề Quang Ngạn? Thằng cha này đang làm cái gì? Chẳng phải luôn miệng nói yêu Tình nhiều thế nào ư? Vì sao mặc kệ cô ấy sa vào, lại khoanh tay đứng nhìn?

Nghĩ tới đây, anh chạy đi ra ngoài.

[Làm gì?] Tề Quang Ngạn sắc mặt không tốt để anh vào phòng, đến nước cũng không rót.

[Tình có đến chỗ cậu không?]

[Lạ nhỉ, cô ấy là em gái của cậu, chẳng phải của tôi, sao tìm người lại tới chỗ tôi?] Tề Quang Ngạn chậm chọc đáp.

[Tôi và cô ấy xảy ra một vài chuyện không vui...] Nói tới đây, Thẩm Hàn Vũ dừng lại nhìn cậu ta. [Cậu và Tình rốt cuộc là có chuyện gì, gần đây hành vi của cô ấy cậu đều không quản?]

[Quản thế nào?] Cậu ta nhướn mày, vẻ mặt có phần giễu cợt. [Tôi nhiều quá cũng chỉ là [một trong] số rất nhiều bạn trai của cô ấy mà thôi. Thực ra, như vậy cũng chẳng có gì không tốt, trước khi kết hôn, mọi người đều có quyền kết bạn, thêm vài người, so sánh xem sao, cậu chẳng phải cũng vậy?]

Thẩm Hàn Vũ sa sầm nét mặt, chậm hiểu hơn nữa cũng cảm nhận được sự cố ý của cậu ta. [Tiểu Kỳ, tôi đang nói chuyện về Tình với cậu, cậu đừng từng từ từng câu đều nhằm vào tôi.]

[Có không?] Cậu ta cười. [Cậu thật là tiêu chuẩn hai tầng. Phụ nữ bản thân từng chơi qua đếm không hết, không ngờ sẽ có báo ứng, ngày nào em gái mình cũng bị người ta đùa chơi ư?]

Bình! Bàn trà bị đập đổ, Tề Quang Ngạn té xuống nền nhà, máu mũi chảy ra, nắm đấm của Thẩm Hàn Vũ dừng giữa không trung, tức giận nhìn cậu ta. [Những lời này đều có thể nói ra, cậu muốn tôi sao có thể tin cậu yêu cô ấy, cậu sẽ trân trọng cô ấy!]

Tề Quang Ngạn không thềm để ý đứng lên, lấy tay lau đi vệt máu trên mặt. [Đổi lại câu nói, cậu yêu, trân trọng cô ấy hơn tôi ư? Vậy, cậu đi mà làm! Vì sao còn giả vờ nhường cô ấy cho tôi, để tôi trở thành vai hề làm trò cười cho thiên hạ? Thẩm Hàn Vũ, cậu đạo đức giả khiến tôi buồn nôn!]

Thẩm Hàn Vũ biến sắc, tức giận trách mắng: [Cậu nói linh tinh gì vậy? Tình là em gái tôi!]

[Em gái? Có anh em nào biến thái như các người, động một tí là ôm nhau cùng ngủ, anh trai kết hôn em gái hôn bay phách lạc, đến nỗi khi tôi hôn cô ấy, làm tình cùng cô ấy, cô ấy cũng rút nước mắt, miệng gọi tên cậu!]

Bình! Thẩm Hàn Vũ lại ra một cú đấm. [Cậu muốn nói tôi thế nào cũng được, dù sao tôi đã là một đồng bần lầy rồi, nhưng tôi không cho phép cậu sỉ nhục cô ấy!]

[Nói chút cũng không được! Nếu thực sự quan tâm đến vậy, sao không giành lấy cô ấy, phải để cô ấy tìm kiếm sự an ủi bên người đàn ông khác!] Tề Quang Ngạn nổi điên, không chịu được cũng trả anh một cú bên má trái.

Thẩm Hàn Vũ lắc lư một chút, cắn răng chịu đau, quần thành một khối với cậu ta. [Tôi từng cảnh cáo cậu, không cho phép cậu linh tinh với cô ấy, nếu cậu thực sự yêu cô ấy, vì sao không thể kiên nhẫn chờ cô ấy, bao dung cho cô ấy –]

[Vì tôi còn có tôn nghiêm, cho dù tôi yêu cô ấy thế nào đều không cho phép một người con gái chà đạp tình cảm của tôi như thế! Tôi và cô ấy căn bản chẳng có gì, cậu tưởng rằng một người con gái lên giường với tôi, trái tim tan vỡ gọi tên một người con trai khác, tôi còn làm ra được chuyện gì nữa? Trên thực tế, hủy hoại con người cô ấy là cậu, không phải tôi!] Ra sức hét to câu cuối cùng, không còn nói ra lời nào nữa.

Là anh, hủy hoại cô?

Tề Quang Ngạn nhìn anh như vậy, lửa giận ngút trời. [Tôi đều đã nói như vậy rồi, cậu còn không thể nói thật với tôi! Thẩm Hàn Vũ, rốt cuộc cậu có coi tôi là bạn không!]

[Cậu muốn tôi – nói gì?] Anh, sớm đã không còn lời để nói.

[Nói gì? Nói cậu và Tiểu Tình căn bản không có quan hệ huyết thống! Cô ấy cái gì cũng đều nói với tôi, nếu cậu còn sống chết lấy thân phận ra làm cái cớ, ngu xuẩn buông rơi cô ấy, tôi sẽ đâm chết cậu!]

Anh ngẩng đầu, nhẹ nhàng lặp lại: [Cô ấy là em gái tôi!]

[Cậu, nói, lại, lần, nữa!] Tề Quang Ngạn nghiêng răng, chuẩn bị giết người.

[Cô ấy là em gái tôi!] Anh nói từng từ không sót, ngữ điệu tĩnh lặng lặp lại.

[Thẩm, Hàn, Vũ!] Năm đám định giờ lên rồi lại rút xuống —

[Cô ấy là em gái cùng cha khác mẹ của tôi.] Lần này, nói nhiều hơn vài từ.

Năm đám dừng lại giữa không trung, Tề Quang Ngạn nhìn anh như thấy ma. [Cậu, cậu nói gì?]

[Tình là do nhà tôi nhận nuôi dưỡng, điểm này tôi và cô ấy đều biết, điều duy nhất cô ấy không biết, vì sao cha tôi muốn nhận nuôi cô ấy? Cậu không cảm thấy rất kỳ lạ ư? Lúc đó, hoàn cảnh một gia đình không được coi là sung túc, sinh một đứa con đã rất miễn cưỡng rồi, có lý gì mà nhận thêm một đứa con gái nữa để tăng gánh nặng?]

Tề Quang Ngạn ngốc nghếch buông tay. [Cậu muốn nói —]

Thẩm Hàn Vũ lùi lại vài bước, ngồi lên ghế sofa, vùi mặt vào trong bàn tay. [Cậu tưởng rằng tôi chưa từng thử ư? Tôi yêu cô ấy hơn ai hết, nếu có thể, vì sao tôi phải buông tay? Cậu không phải tôi, sẽ không hiểu, tôi thấy cô ấy từ nhỏ tới lúc trưởng thành, tình cảm một chút một ít xếp chồng sâu nặng biết bao, cậu biết sinh nhật năm cô ấy 15 tuổi, tôi muốn tặng cô ấy cái gì không? Là tình yêu và hạnh phúc cả đời! Nhưng chính vào lúc tôi nói với cha quyết định này, một cái bặt tay, còn có chân tướng tàn nhẫn, là thứ duy nhất tôi đạt được!

[Tình chưa bao giờ là cô nhi không cha không mẹ, cha cô ấy và cha tôi là cùng một người! Không chỉ tôi, đến mẹ tôi cũng không hay biết gì. Cậu có thể tưởng tượng việc này một khi bùng nổ, đối với gia đình tôi chấn động lớn thế nào không? Mẹ tôi là người phụ nữ truyền thống, cả đời chỉ biết cống hiến vì chồng, vì con, sau khi bà bỏ nửa thời thanh xuân, mới phát hiện đối lại là người chồng không chung thủy, người chồng có lỗi với bà còn đặt chứng cứ phản bội trước mặt, ngày ngày nhìn thấy, còn yêu thương nữa! Sự không oán không hận của bà phút chốc trở thành điều châm biếm! Không ai có cách nào bình tĩnh chấp nhận sự thật này, vì vậy tôi ra đi, mẹ cũng sụp đổ.]

[Bây giờ, cậu còn muốn tôi nói gì? Thừa nhận tôi chắc chắn không bình thường về tâm lý và sinh lý, yêu em gái mình ư? Vâng, tôi yêu cô ấy! Yêu hơn cậu, bất kỳ người nào, tùy cậu nói tôi bản thủ cũng được, nhớ nhóp cũng được, tội loạn luân này tôi đã chịu đựng hơn 8 năm rồi, không thiếu lần này!]

Tề Quang Ngạn á khẩu không nói, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình [Tiểu Tình ... không biết ư?]

Anh lắc đầu, mệt mỏi nhắm mắt [Đừng nói, cả đời cũng đừng nói, tội này cứ để tôi gánh là được rồi, tội loạn luân rất khó để chịu đựng, dù sao cuộc đời của tôi đã hủy hoại rồi, tôi không muốn hủy hoại cô ấy nữa.]

Hóa ra... tất cả cử chỉ vô tình của anh là vì tình yêu quá sâu sắc, muốn bảo vệ cho người anh yêu nhất.

[Nhưng... như vậy cô ấy sẽ hận chết cậu.]

Anh cười đau khổ. [Không sao, cứ để cô ấy hận. Tôi chỉ nhờ cậu thay tôi bảo vệ tốt cho cô ấy, cho cô ấy những thứ tôi không thể, cho cô ấy có được toàn bộ, sẽ có một ngày, cô ấy sẽ biết cậu mới là sự lựa chọn tốt nhất của cô ấy.]

Cho dù, mãi mãi đều không thể lấy thân phận người đàn ông quang minh chính đại yêu cô, có cô, nhưng chỉ cần thấy nụ cười rạng rỡ vô lo của cô, là cũng đủ rồi.

Anh cam tâm trao cô vào tay người khác, tiếp tục nhiệm vụ thương cô, yêu cô, nhìn cô hạnh phúc, nhìn cô vui vẻ, tới chết cũng không để cô biết tình cảm anh dành cho cô như thế nào...

Cả đời này, anh chỉ có thể là anh trai cô, khi cô không có sự giúp đỡ, chỉ cần quay đầu, anh sẽ luôn ở bên cô, làm chỗ dựa vĩnh viễn của cô: nhà mẹ đẻ vĩnh viễn, anh trai vĩnh viễn ...

Anh, chỉ là anh trai.

Chỉ là ... anh trai...

Xoảng! Tiếng bồn cây bị rơi xuống đất thu hút sự chú ý của bọn họ, ngẩng gương mặt chưa kịp lau khô giọt lên nhìn, anh và Tề Quang Ngạn cùng hít vào một hơi, ai cũng không phản ứng lại được.

Tiểu Tình ... đứng ở cửa lúc nào? Đã nghe được bao nhiêu?

Chết tiệt! Bọn họ nên đóng cửa trước mới phải, chứ không phải chỉ lo đánh nhau!

Sắc mặt cô trắng bệch, quay người, chạy ra ngoài.

Phía sau, hai người đàn ông hoàn toàn ngăn người không kịp lấy lại tinh thần.

[Nhanh đuối theo đi! Cô ấy luôn chỉ nghe lời cậu, đến lúc này rồi, cậu còn cố sống chết giữ lấy lo lắng gì nữa? Nhờ may cô ấy nghĩ không thông thì làm thế nào!] Tề Quang Ngạn giơ tay đẩy anh, anh đột nhiên sợ hãi, co chân chạy.

Tình sẽ nghĩ không thông ư?

Sẽ, tuyệt đối có khả năng! Khi giấc mộng đẹp đẽ mà một người dùng hết tâm sức cả đời tạo thành bị hủy hoại, việc gì đều làm được, đặc biệt là người có cá tính mạnh như cô!

Đây là mơ! Đây tuyệt đối là một cơn ác mộng, ai đến nói cho cô ấy, là anh sai rồi? Hay cô nghe nhầm? Điều này sao có thể.....

Cô và Thẩm Hàn Vũ là anh em? Người đàn ông cô yêu cả đời lại là anh trai ruột của cô! Đây là điều nực cười tội tệ gì thế?

Cô co lại giữa trạc cây, ôm chặt thân thể run rẩy, cô cảm thấy ... rất lạnh, cơn lạnh buốt không thể kiềm chế tràn ra từ trong cơ thể, lạnh thấu tứ chi bách cốt, thậm chí cô yêu thương nhưng nhớ, luôn muốn trao bản thân mình cho anh...

Hóa ra, tình yêu đẹp đẽ mà cô tràn đầy hy vọng, chỉ là bọt nước không chịu nổi một đòn, cô bước tới ranh giới cấm kỵ hoàn toàn không có cảm giác, chỉ cần hụt chân một cái thì sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại, anh dùng lý trí còn lại chống đỡ sự cân bằng của cô, nhưng cô khước từ, thậm chí ...vô tri oán hận anh!

Cô thà không nghe thấy gì, thà tiếp tục vô tri, dễ dàng đối mặt với cú đánh hiện thực tàn nhẫn.....

Bây giờ mới biết, có thể vô tri là một việc hạnh phúc biết bao, vì anh ném qua giày vò như vậy nên không muốn cô cũng theo gót anh, anh dùng tình cảm để bảo vệ cô, nhưng cô lại cái gì cũng không biết, cô chỉ luôn dùng sự vô tri làm khó anh, khiến anh tổn thương ...

[Tình, em xuống đây!] Tìm một lượt các cây có thể treo gần đây, khi phát hiện dáng người cuộn tròn giữa chạc cây dày đặc, anh nặng nề thở phào một hơi.

Anh hoàn toàn không có bất cứ sự chắc chắn nào, chỉ dựa vào trực giác, nhớ ra thói quen hồi nhỏ tới lớn của cô, chỉ cần gặp việc gì buồn sẽ tìm cây nào đó để giấu mình đi...

Nghe tiếng anh, cô suyt chút rớt xuống.

[Em nắm chắc chút đi!] Thẩm Hàn Vũ thất kinh hét lên, tim gan xém bị cô dọa cho rơi ra khỏi lồng ngực.

[Anh ... anh đi đi... em không muốn thấy anh ...] Cô hung dữ quay lưng, giấu mình trong những lá cây, không muốn anh nhìn thấy.

Cô không có mặt mũi nào gặp anh!

[Anh biết em oán hận anh đã giấu diếm, cho dù thế nào, em xuống trước rồi nói.]

[Em không muốn, anh đi đi —] Cô có tư cách gì mà oán hận anh? Là sự tồn tại của cô tạo nên đổ vỡ gia đình anh, cuối cùng cô hiểu được những lời chửi rủa của mẹ. Là cô khăng khăng yêu anh, ép anh rời đi; cũng vì trái với tình cảm luân thường, cha bị cú sốc lớn, phát bệnh, không thể thuyên giảm; còn có sự oán hận và chửi rủa của mẹ

Bà nói, cô hủy hoại gia đình bà, cô sẽ không được chết dễ dàng....

Bây giờ mới biết, tội chướng của cô rất nặng, cô đáng phải chịu những nỗi khổ đó, cô chưa bao giờ có tư cách hét to rằng mình vô tội...

Nếu không có cô, anh căn bản có thể có cuộc đời đẹp đẽ, đây đều là lỗi của cô, là cô hủy hoại cuộc đời anh, người nên oán hận là anh ấy!

[Được, em không xuống chứ gì? Anh lên!] Thẩm Hàn Vũ nói chắc như đinh đóng cột, xắn tay áo trèo lên.

[Đừng!] Cô kinh hãi hét, không ngăn cản được anh, lại không biết nên làm thế nào, nhìn khoảng cách giữa hai người càng lúc càng rút ngắn, cô không có dũng cảm đối mặt với anh, tim hoảng tâm loạn lùi ra sau, không để ý, ngã khỏi cây, Thẩm Hàn Vũ đến suy nghĩ cũng không có, giây đầu tiên giờ tay ra kéo cô, bản thân lại không kịp đứng vững, té xuống cùng cô.

Trong tiềm thức, anh ôm chặt cô, dùng cả cơ thể bảo vệ cô, khoảnh khắc rơi xuống, va xuống đất đau đớn dường như khiến anh ngất đi.

[Tình, em có sao không?] Anh nghiêng răng hỏi.

Cô mở mắt sợ hãi, thấy cánh tay anh bị một vết thương trầy da lớn, sưng phồng, có một chỗ còn chảy máu...

Nước mắt cũng không ngừng tuôn, từng giọt từng giọt rơi xuống.[Vì sao anh không bảo vệ bản thân trước? Lần nào em cũng chỉ biết làm anh liên lụy, từ nhỏ đã như vậy...]

Hồi nhỏ hại anh gãy chân, lớn lên còn khiến anh bị thương, đến cuộc đời cũng bị cô làm cho liên lụy, thậm chí đến lần gặp mặt cha mẹ ruột cuối cùng cũng không có dịp... cô hại anh rất thảm, cô như vậy, đâu đáng để anh sống chết bảo vệ?

[Nếu không bảo vệ được em, anh không cần bảo vệ bản thân quá tốt nữa.] Nhìn đôi mắt đầy lệ của cô, anh nói khẽ.

Vì vậy, nếu hôm nay cô rơi xuống là vực sâu muôn trượng, anh cũng sẽ không chậm trễ chút nào nhảy xuống cùng cô?!

Cô cắn môi, khóc không thành tiếng.

Thẩm Hàn Vũ không nói gì mà ôm cô vào lòng, anh lặng lẽ ôm cô, cô lặng lẽ rơi nước mắt, không ai đứng lên, ánh trăng tàn chiếu lên thân hình họ, chảy xuống vượt ve an ủi nỗi đau khổ –

[Anh khiến em rất buồn à?] Cho dù anh che giấu chân tướng sự việc, hay quyết định anh kết hôn cùng Tâm Bình.

Cô vùi vào ngực anh, chỉ khóc. Cô không cần trả lời, vì ai cũng đều rõ đáp án.

[Anh hy vọng em hiểu, em đối với anh mà nói, còn quan trọng hơn cả bản thân anh, vì vậy anh không tiếc tất cả để bảo vệ em, cho dù anh làm gì, mục đích cũng chỉ là điều đó, em hiểu không?] Anh không còn giấu diếm nữa, bộc lộ tâm sự cho cô thấy.

Cô gật đầu, lại gật đầu lần nữa, khóc không ra tiếng.

[Nếu anh không kết hôn, em sẽ dễ chịu hơn một chút, phải không?] Anh vuốt tóc cô, khẽ hỏi.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu.

[Nếu đây là điều em hy vọng, anh có thể cả đời không kết hôn.] chỉ cần cô không bị tổn thương.

[Không được! Chị Tâm Bình là một người con gái tốt, anh đừng từ bỏ chị ấy!] Cô đã khiến anh nửa đời một mối rồi, cô không muốn đến cơ hội cuối cùng anh có thể nắm giữ hạnh phúc cũng bỏ qua.

[Nhưng em –]

[Anh không kết hôn, cũng không thể thay đổi được cái gì – Chúng ta là anh em! Chẳng phải ư? Đây là câu anh luôn nói với em, cũng thông cảm cho sự lựa chọn của anh, như vậy đối với mọi người đều tốt, vì vậy anh đi, em cũng sẽ không trách anh.]

[Tình] Nhìn cô cố ép nước mắt, gương mặt gương cười, anh đau lòng không thốt lên lời.

[Em không sao, thật đấy. Chỉ cần anh kết hôn, lòng em sẽ chết, đây chẳng phải là mục đích ban đầu anh làm vậy ư? Thế thì đừng thay đổi nó. Anh luôn rất lý trí, sao bây giờ lại do dự?]

Đúng vậy, vì còn phải bảo vệ cô anh luôn rất lý trí, không thể không tính tảo, bây giờ ngược lại vì cô diễn nhân vật này, anh rõ hơn ai hết, nhân vật này đau khổ, buồn sâu biết bao...

[Được, anh nghe em, nhưng Tình, có vài lời anh phải nhớ rõ trong lòng, bất luận lúc nào cũng không được quên.]

[Gì ạ?]

Anh lơ lửng tay, để cô dựa vào vai anh, cùng ngắm sao.

[Em còn nhớ hồi nhỏ dạy em nhìn thiên văn, em từng nói, anh giống như tên anh - vũ trụ bao la, nhưng em chỉ là bầu trời đẹp nhỏ bé dưới vũ trụ, có lúc em cảm thấy so với anh, em rất bé nhỏ, cả đời này chỉ có thể sống dưới đôi cánh anh, mãi mãi không thể rời xa. Thực ra em đã từng nghĩ, vũ trụ bao la dù rộng lớn hơn nữa, cũng chỉ có trái đất mới có thể cho sinh vật sống và tồn tại, chỉ ít trước mắt trí tuệ và năng lực loài người khám phá được tới đây thôi, tất cả sinh mệnh anh đều lưu lại ở bầu trời trong này, em là tất cả sự gửi gắm của anh, sao có thể nói rằng bé nhỏ? Cho dù anh dừng ở ngôi sao nào, đều hoang vắng, cho nên em phải vì anh bảo vệ cho tốt sinh mạng cuối cùng này, được không?]

Cô, là động lực và hy vọng sinh tồn của anh!

Hiểu ý anh, cô cười rưng rưng nước mắt. [Em đồng ý với anh]

12. Chương 12

Hôn lễ của anh và Lưu Tâm Bình vẫn cử hành đúng thời gian, chính thức trở thành vợ chồng trong lễ đường nhỏ, chỉ có số ít bạn bè thân hai bên tới dự.

Lưu Tâm Bình xuất thân trong một gia đình danh giá, cả nhà hy vọng có thể tổ chức hôn lễ to lớn náo nhiệt cho cô, nhưng Thẩm Hàn Vũ nói công việc bận rộn, bỏ lễ nghi rườm rà đi, tất cả làm đơn giản, mà Lưu Tâm Bình nghe theo anh hoàn toàn, khiến cha mẹ có phần giận cô, nhưng cô không quan tâm, phớt lờ không quan trọng, quan trọng là gả cho ai?

Tề Quang Ngạn và Thẩm Thiên Tình trở thành phù rể và phù dâu trong lễ kết hôn.

Nhìn anh đeo nhẫn cho Lưu Tâm Bình, lúc này, cô không rơi nước mắt.

Bởi vì, cô muốn mỉm cười nhìn anh đón nhận hạnh phúc.

Bởi vì, cô muốn một mình bước tiếp, thay anh bảo vệ bầu trời trong xanh cuối cùng.

Cô, sẽ giống như tên cô, bầu trời trong quang đãng.

Không ai để ý, chú rể cúi đầu hôn cô dâu, ánh mắt dừng trên người cô dâu, nước mắt lặng lẽ rơi, chỉ có cô, thấy một cách rõ ràng.

Trái tim của anh, cô hiểu, cho dù về hình thức bề ngoài, gặp gỡ hay phân ly, đều không quan trọng, bởi vì tâm hồn bọn họ chưa bao giờ xa cách, thế tục không chấp nhận tình yêu của họ, vì vậy họ gắn bó với nhau bằng linh hồn.

Mất rất nhiều thời gian, cuối cùng cô cũng hiểu được điều này, vì vậy hôm nay cô có thể mỉm cười chúc phúc.

Cô muốn anh sống thật tốt, người anh trai yêu quý nhất, yêu quý nhất của cô.

Đêm khuya, tối nay đêm tân hôn của anh trai, đồng nghiệp và bạn thân thời đại học muốn náo loạn động phòng, có người còn đề nghị mua hơn 10, 20 cái đồng hồ báo thức nhỏ, đặt thời gian khác nhau giấu ở các góc khác nhau trong phòng.

Cách nửa tiếng lại kêu một lần, khiến cô dâu chú rể mệt chết thì thôi.

Anh bây giờ, lẽ ra đang ôm vợ mới cưới, trải qua đêm tân hôn yên tĩnh ấm áp nhỉ?

Cô tin, chị Tâm Bình sẽ an ủi vỗ về thể xác và tâm hồn mệt mỏi qua cuộc bể dâu của anh bằng sự dịu dàng...

Chỉ là ... cô đơn quá, trong đêm như thế này, đặc biệt cảm thấy bất lực, dường như lại trở về năm 15 tuổi đó, trái tim hoảng loạn khi không tìm thấy anh ...

Cảm giác như vậy rất không nên, cô rõ ràng biết cô chưa bao giờ bị vứt bỏ, sự bất lực của cô và anh đều sâu đậm như nhau, sao cô có thể oán trách? Sao có thể muốn rơi nước mắt? Trái tim đau khổ nhẫn nhịn cả một ngày lúc này vỡ ào ra....

[Vũ.....] Vì biết anh sẽ không nghe thấy, cô mặc kệ bản thân, một lần lại một lần nữa, để âm luật vương vít nơi đầu lưỡi, hồi tưởng lại sự đau khổ và ngọt ngào khi yêu anh.

[Lần này, em muốn xuống hay anh lên?] Dưới cây, vọng lên giọng nói khàn khàn trầm thấp.

Cô kinh ngạc nhìn xuống, không dám tin anh sẽ xuất hiện ở nơi này.

[Anh đến làm gì?] Lúc này chẳng phải anh nên trải qua đêm tân hôn trong khách sạn, ngày mai đi trăng mật theo kế hoạch ư?

[Em gọi anh như vậy, anh có thể không tới không?]

[Anh về đi! Về bên chị Tâm Bình, em không cần anh -] Cô hoảng hốt đuổi anh, sợ do dự thêm một giây nữa, cô sẽ mặc kệ mà giữ anh, không cho anh đi.

[Em nói dối.] Anh đứng im, chăm chú nhìn cô. Không cần anh thì cô sẽ không dùng giọng nói khiến tim người ta tan vỡ, từng tiếng từng tiếng gọi anh.

[Em không xuống, anh lên.]

[Anh, anh đừng -] Không kịp rồi, anh đã hành động!

Cô không dám di chuyển, cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu anh, sợ anh phân tâm. Nếu so việc học thì cô không phải là đối thủ của anh, nhưng nếu so sánh việc trèo cây, anh tuyệt đối không nhanh nhẹn bằng cô, cả đời này anh đều vì cô trèo cây 2, cũng ngã cả hai lần.

Rất khó khăn mới thấy anh an toàn lên tới nơi, cô thở phào, nhào lên trước ôm lấy anh.

[Em thề, em thực sự sẽ không trèo cây nữa!] Cô rất sợ anh lại té xuống, cô không bao giờ muốn anh trèo cây tìm cô nữa!

Anh thở nhẹ, dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô. [Em biết, anh nhất định sẽ tới tìm em, cho dù em trốn ở nơi nào. Từ nhỏ tới lớn, chẳng phải đều như vậy ư?]

Đúng vậy, từ nhỏ tới lớn, đều như vậy, cho dù trốn ở góc nào, chỉ có anh mới có thể tìm thấy cô, mang cô tự do bên ngoài trở về nhà ăn cơm.

Trở về trong vòng tay anh, không bao giờ rời xa, vùi vào ngực anh, sống mũi cay cay, hai tay lưu luyến không rời, không buông. Cô buồn bã nói: [Lẽ ra anh nên ở cạnh chị Tâm Bình, chúng ta như vậy - không công bằng với chị ấy.]

[Anh không có cách nào, anh muốn gặp em.] Cả đêm, trong đầu anh tràn ngập ánh mắt trống rỗng cô đơn khi cô rời đi, anh cũng biết không nên nhưng anh không kiềm chế được xúc động mà chạy đến bên cô.

Cô hít hít mũi, kìm nén sự đau khổ. [Vậy chị Tâm Bình làm thế nào? Chị ấy đã là vợ của anh, anh không thể -]

[Anh biết! Vì vậy đêm nay là lần cuối cùng anh buông thả bản thân, qua đêm nay thì thực sự chỉ là anh em, tất cả mọi cảm giác đều thu lại một cách bền chặt, anh làm người chồng tốt của anh, em theo đuổi cuộc đời đẹp đẽ mới mẻ của em, tình cảm anh em lãnh đạm là thứ duy nhất lưu lại ... Em còn nhẫn tâm đuổi anh đi lúc này không?]

[Không muốn!] Cô buồn bã nói, gương mặt vẫn lưu luyến cọ vào ngực anh.

Cô hiểu ý anh, đêm nay, đối diện bản thân một cách chân thực nhất, không suy tính về thân phận, kiềm hãm một cách có đạo đức, đi ngược với tội lỗi luân thường, để lại đằng sau, lúc này, bọn họ là một người con trai và người con gái đơn thuần, gắn bó với nhau bằng trái tim.

Coi như cô ích kỷ cũng được, chị Tâm Bình có thời gian cả đời để ôm anh, còn cô, chỉ còn lại đêm nay.

[Có bị lạnh không?]

Cô lắc đầu. [Không ạ] Có anh ở bên, cô mãi mãi sẽ không lạnh.

Anh dựa lưng lên cây, ôm chặt cô trong lòng, đôi tay cô vòng quanh eo anh, lắng nghe tiếng con tim anh đập, dính sát, dựa vào nhau, giống như đôi tình nhân dây dưa cả đời cả kiếp.

[Vậy anh có thoải mái không?] Cô dựa lên người anh, được anh che chở.

[Không đâu.] Anh trả lời như vậy. Ở cùng cô, nơi đâu cũng đều là thiên đường.

[Tình, có thứ này cho em.]

[Cái gì vậy?] Da cổ lạnh, cô cúi đầu, một sợi dây bạc được đeo lên cổ, là trang sức có hình trái tim rộng chồng lên nhau, xinh xắn tinh xảo, phát ra ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt dưới ánh trăng.

[Dây đồng tâm. Vốn dĩ định tặng em năm sinh nhật thứ 15 đó, không đáng bao nhiêu tiền, biết rõ sẽ không có cơ hội tặng nhưng vẫn tiếc không nỡ vứt, luôn giữ tới ngày hôm nay. Bây giờ, anh đưa nó cho em, coi như là kỷ niệm.]

Dây đồng tâm, dây đồng tâm, vĩnh viễn kết nối một lòng.

Anh đối với cô trước nay đều không phải vẻ vô tình mà bề ngoài thể hiện, thời gian anh yêu cô còn sớm, lâu hơn cả cô tưởng tượng.

Cô dựa vào anh, dây đồng tâm sát trên ngực, anh và cô, trái tim cùng đập.

[Rất đáng tiếc, cây này không phải là cây khế, bây giờ em rất muốn ăn khế.] Cô khẽ lẩm bẩm, muốn nhớ lại tình cảm thuần khiết vô lo năm đó –

[Bây giờ chúng ta đi mua.] Anh đứng thẳng người, ngay sau đó định kéo cô.

[Không cần đâu!] Cô vội vàng kéo anh lại. [Em tùy tiện nói thôi, bây giờ chẳng phải mùa khế, hơn nữa cũng muộn thế này rồi, không đúng lúc.]

Thảm Hàn Vũ trầm mặc.

Một quả khế nhỏ khiến anh hiểu ra vị của tình yêu, nhưng cũng như cô nói, tình yêu của họ không đúng lúc. Thân phận không đúng, cách thức không đúng, địa điểm không đúng, thời điểm yêu cũng không đúng.

Vì vậy, họ mãi mãi chỉ có thể nếm được vị chua chua chát chát, khó mà nuốt xuống họng.

Cô nắm chặt dây chuyền bạc trước ngực. [Anh sẽ sống rất hạnh phúc chứ?]

Anh quay đầu nhìn, không thể trả lời cô.

[Chị Tâm Bình rất yêu anh, em tin có chị ấy bên cạnh, anh nhất định có thể sống rất tốt. Quá khứ, sai đã sai rồi, chúng ta hãy quên nó đi, mỗi người tự bắt đầu lại, được không?]

[... Em quên được không?]

[Uhm! Nhất định có thể.] Thực sự sợ không thể thuyết phục được anh, cô cố gắng gật đầu thật mạnh, lại gật đầu nữa.

[Đủ rồi!] Anh nâng mặt cô, hướng lên đôi mắt lấp lánh nước.

[Đồng ý với em, anh nhất định phải sống thật vui vẻ, rất hạnh phúc, cho cả phần của em, nhất định phải hạnh phúc, như vậy trái tim em mới có thể hoàn toàn chấm dứt hy vọng...]

[Cả phần của em? Vậy còn em?]

[Em cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc của em, anh đừng lo lắng cho em.] Cô cố gắng nén sự đau khổ xuống, nói những lời dối lòng.

[Là Quang Ngạn à?]

[Có thể. Em không thể phủ nhận, anh ấy hết lòng với em, trừ anh ra, chỉ có anh ấy đối với em là tốt nhất.]

[Em có thể yêu cậu ấy như yêu anh, trao cho cậu ấy tất cả tình cảm như đối với anh không?]

[Em sẽ! Anh cũng phải làm như vậy mới được, chị Tâm Bình xứng đáng.]

Anh nhắm mắt, tự ép gập đầu. Anh không có tư cách chống lại điều gì, đây là kết cục tốt nhất rồi.

[Vũ.....] Cô đau lòng, vuốt nhẹ gương mặt bị thương của anh, anh không muốn suy nghĩ, ôm chặt cô vào lòng, tuyệt vọng hôn cô.

Đây là lần cuối cùng anh buông thả tình cảm bản thân, ôm hôn trong sự giao hòa lẫn nhau của nước mắt, đồng thời ném được đôi môi nóng, giọt nước mắt mặn mặn của anh và cô. Sau này, trong cuộc sống không còn có cô, anh mãi mãi ghi nhớ đêm nay, có một người con gái, cùng anh có nụ hôn khắc cốt ghi tâm nhất cả đời này.

Không thể nói cho cô biết, cho dù cả đời này anh có bao nhiêu người con gái, tình yêu sâu sắc nhất trong tim anh là cô, đồng thời, cũng là người anh mãi mãi không thể có trong kiếp này.

Anh buông tay, không phải sợ hủy hoại cuộc đời mình mà vì muốn bảo vệ cuộc đời cô, cô vẫn còn có khả năng vô hạn, có rất nhiều đàn ông chờ đợi để yêu cô, cô sẽ tìm thấy người tốt hơn, thích hợp hơn, anh sẽ mãi mãi đặt cô trong tim, mãi không quên cả đời này, anh từng yêu sâu sắc một người con gái.

Như vậy đủ rồi, anh không hối tiếc, chỉ ít lúc này, cô vẫn yêu anh.

Cô không biết đêm tân hôn anh mất tích, cả đêm không về, sau này sẽ giải thích thế nào với chị Tâm Bình, hoặc chẳng giải thích gì, cho dù anh làm gì, chị Tâm Bình cũng luôn châm chước cho anh.

Nhưng, cô thấy trong mắt, cô là vật cản giữa họ, cho dù chị Tâm Bình không nói gì, lặng lẽ bao dung. Cô đều rõ hơn ai hết, chỉ cần còn ở đây một ngày, họ mãi mãi không thể có cuộc sống vợ chồng bình thường.

Thế là, khi bắt đầu học kỳ mới, cô nói với Thẩm Hàn Vũ, cô muốn ở trong ký túc xá của trường.

[Sống trong nhà tốt thế, vì sao phải chuyển vào ký túc xá của trường? Ra ngoài rất bất tiện.]

[Em ở nhà, anh càng không tiện đấy ư?] Cô chớp chớp mắt, cười nhẹ như có ý. [Hiệu quả cách âm trong nhà không tốt, sau khi em chuyển ra ngoài, thì không cần khiến chị dâu [tiêu âm] nữa.]

Thẩm Hàn Vũ đứng im, nhíu mày. [Đừng có trưng ra khuôn mặt tươi cười với anh, anh không phải không hiểu em.] Cười giả tạo thế kia, cô đang lừa ai chứ?

Cô bỏ nụ cười gượng ép, thở dài. [Nếu không anh muốn em thế nào? Ở đây, đối với em thực sự tốt hơn không? Đáp án anh rất rõ! Sớm muộn gì cũng phải buông tay để em đi, bây giờ anh còn cố chấp gì nữa?]

[Anh] Anh không trả lời được.

[Em sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt, nếu điều anh lo lắng là câu này.] Cô bổ sung thêm một câu.

[Nhất định phải như vậy ư?] Có thể cắt đứt thì cái gì cũng đều đã cắt đứt rồi, anh chỉ muốn thấy cô, biết cô sống tốt hay không mà thôi, đến như vậy cũng không thể ư?

[Nếu anh thực sự muốn tốt cho em thì để em đi, được không?]

Thấy anh ưu tư không nói, cô lại nói: [Hơn nữa em chẳng phải đi không về, nghỉ đông em vẫn quay lại đây mà, tới lúc đó có thể lại bắt anh “kiêng khem”, em muốn một giấc ngủ ngon.]

Cô đã nói tới mức này rồi, anh nếu không muốn, cũng chỉ có thể buông tay.

Sự việc kết thúc như vậy, nhưng điều kiện trao đổi là muốn cô bỏ chỗ làm cũ. Hiện tại thu nhập của anh đã ổn định, tình hình kinh tế cho phép, không cần phải khiến cô vất vả như vậy.

Như vậy, cô chuyển vào ký túc xá trường học, bắt đầu cuộc sống sinh viên đơn thuần, cùng bạn học lên thư viện tìm tài liệu, tám chuyện trường lớp, ngẫu nhiên cũng thấy cô và Tề Quang Ngạn nắm tay cùng nhau xuất hiện.

Đợi tới ngày nghỉ rảnh rỗi, về nhà ăn bữa cơm cùng anh chị, biết họ sống tốt mới có thể thực sự yên tâm.

Kỳ sau năm thứ 3 đại học, thi xong giữa kỳ, nhất thời hứng khởi, về nhà quanh quẩn, thả lỏng tâm tư căng thẳng.

[Chị dâu, chị đang nấu gì đấy? ở xa đã ngửi thấy hương thơm rồi.] Vừa vào cửa, cô vút chìa khóa lên bàn, ném ba lô trong bếp.

[Tiểu Tình, ăn cơm chưa?] Lưu Tâm Bình vừa rửa rau, mỉm cười hỏi cô.

[Nói đùa, đã muốn về nhà đương nhiên định để bụng không tới ăn cho sập nhà anh trai rồi.]

Lưu Tâm Bình cười khê. [Ăn sập nổi không? anh em còn cần cầu không được kìa!]

[Em biết rồi!] Cô xắn tay áo. [Chị đang nấu gì? Em đến giúp.]

Cô dừng tay tay chuẩn bị thái rau, quan tâm hỏi: [Chị dâu, chị và anh — vẫn tốt chứ?]

Lưu Tâm Bình mím khóe miệng. [Vẫn tốt! Em có thời gian cũng về nhiều hơn chút, Hàn Vũ rất nhớ em.]

[Nhưng em cảm thấy chị hơi là lạ ... không phải có việc gì chứ? Chị đừng giấu em.] Cứ cảm thấy tâm trạng chị dâu hôm nay nặng nề...

Lưu Tâm Bình ngừng lại một chút, tắt vòi nước. [Việc nghiên cứu học thuật, anh trai em có nói cho em biết không?]

Cô ngẩn ra, lắc đầu. [Cái gì nghiên cứu học thuật?]

[Nước ngoài có một tổ chức y tế đang mời, người ban đầu được chọn không phải anh ấy, sau đó nghe nói vị bác sỹ đó vì bạn gái nên từ bỏ, bệnh viện hy vọng anh ấy đi, nhưng anh ấy nói, anh ấy không cần thiết thể chỗ người khác không cần, được thơm lây chẳng đáng tự hào. Thực ra, vốn dĩ anh ấy không phải loại người tiểu tiết câu nệ này, ai cũng đều biết đó chỉ là mượn cớ, anh ấy không thể rời em.]

[Chị nói qua với anh ấy chưa?]

[Nói rồi, nhưng anh ấy căn bản không nghe vô.] Lưu Tâm Bình thở dài, ấn đường* (điểm giữa hai lông mày) xanh nhạt. [Tình cảm hai người sâu sắc biết bao, chị rất rõ, anh ấy không thể rời em cũng là tình cảm thường tình, chị chỉ ... cảm thấy tiếc thay cho anh ấy.]

[Hai người cãi nhau à?]

[Đi lần này chưa biết bao năm, em ở đây, anh ấy sao có thể đi được chứ? Tâm tình của anh ấy và vị bác sỹ từ bỏ cơ hội đó giống nhau, kết quả, chị vừa đụng vào vết thương chí mạng của anh ấy, anh ấy liền nổi xung lên ...]

Nói cho cùng, lại vì cô ư?

Tâm trạng cô trùng xuống, cô hỏi: [Chị muốn em đi khuyên anh ấy, đúng không?]

[Xin lỗi, Tiểu Tình, chị biết yêu cầu này rất ích kỷ, nhưng bây giờ chỉ có em mới có thể thuyết phục anh ấy, cơ hội này thực sự rất khó mới có, bao nhiêu người đánh nhau vỡ đầu, anh ấy lại nói bỏ là bỏ...]

[Đừng nói như vậy, nếu không vì em, hai người cũng sẽ không cãi nhau mà không vui như vậy, người nên nói xin lỗi là em.] Nếu không vì cô, chị dâu có thể có được người chồng hoàn hảo, buộc chuông vẫn cần người cởi chuông, cô biết nên làm thế nào.

Lưu Tâm Bình lắc đầu, cười đau khổ: [Chị biết rõ tình hình như vậy, vẫn quyết định lấy anh ấy, nên chẳng oán trách gì, chị sớm đã chuẩn bị tốt việc bao dung tất cả rồi.]

[Sẽ không tệ hơn đâu, em sẽ thuyết phục anh trai, để chị và anh ấy tới một nơi không có em, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng chị nhất định phải tin anh trai, em và anh ấy không có bắt đầu, cũng không cần kết thúc, chồng là của chị, không ai có thể cướp được, cho dù là em cũng thế, người có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy chỉ có chị, em nghĩ vậy, chị cũng cần phải rất tin tưởng mới được.]

[Tiểu Tình] Dưới con mắt dịu dàng khoan dung của cô, Lưu Tâm Bình cảm thấy xấu hổ hết sức, cảm thấy bản thân thật hẹp hòi nông cạn. Sao cô có thể oán giận Tiểu Tình cố ý chiếm mất trái tim Thẩm Hàn Vũ, khiến anh ấy không thể đi được chứ? Cô ấy nhất định sớm đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, hôm nay mới nói những lời này với cô đây?

Thẩm Thiên Tình cười khê. [Mong chị khiến anh ấy vui vẻ, đây là yêu cầu duy nhất của em.] Nói xong, cô quay người rời bếp.

Lưu Tâm Bình sững người, nhìn bóng dáng cô, nhất thời đột nhiên hiểu –

Hóa ra — Tiểu Tình mới là người yêu Thẩm Hàn Vũ nhất! Tuy cô ấy chưa bao giờ từng thực sự có anh ấy, nhưng tình cảm đối với anh ấy, trước nay không hề ít hơn bất kỳ người nào, thậm chí, cho dù cô – là vợ cũng vậy!

Nếu không phải huyết thống trên người bọn họ, hôm nay, họ có lẽ sẽ là một đôi hạnh phúc nhất, yêu nhau nhất trên thế giới này.

Hôm đó, họ đã trải qua một cuộc tranh cãi.

Cô muốn anh suy nghĩ kỹ tiền đồ của bản thân, nhưng đối với anh mà nói, tiền đồ có tốt đẹp hơn nữa, cũng không quan trọng bằng cô.

[Anh đồng ý với cha, chỉ cần anh còn một hơi thở, thì sẽ chăm sóc em thật tốt!] Cho tới sau này, anh nghĩ lại, mới hiểu buổi tối bao năm trước đó, thâm ý đằng sau những lời tình ý sâu xa cha nói với anh. Khi ấy, anh cho rằng là giao phó cả đời, sau này mới biết, cha biết rõ sức khỏe bản thân có vấn đề, cũng dự liệu đến chuyện cái gia đình này sớm muộn cũng không thể chứa nổi Tình, sau khi cha đi, anh chính là người thân duy nhất của cô, mới muốn anh bảo vệ tốt cho cô ấy. Nhưng anh lại vì sự kích động về thân thể, lựa chọn ra đi, khiến cô chịu quá nhiều thiệt thòi, anh tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm tương tự nữa, bởi vì anh không thể biết trước, lần này nếu lại xa cô lần nữa, lần sau trở lại, sẽ thấy cô ra sao!

Con người cô cho dù chịu khổ, cũng không muốn gây khó cho anh, sẽ ngấm ngầm chịu đựng không nói, anh mãi mãi nhớ rõ tình cảnh gặp cô khi mẹ mất, loại cảm giác đó, một lần đã đủ đau tới tận xương tủy rồi.

Anh tuyệt đối không muốn một lần nữa, tuyệt không!

[Em lớn như vậy rồi, không cần anh chăm sóc! Cho dù muốn chăm sóc, cũng còn có anh Tề! Cùng lắm em hứa với anh, mỗi tháng viết thư đúng hạn, có việc nhất định gọi điện nói cho anh biết, được rồi chứ?]

[Anh không tin em.] Anh hoàn toàn không giữ thể diện cho cô.

[Anh!] Cô bực mình. [Thẩm Hàn Vũ, anh đừng ép em tức giận!]

[Anh chính là ép em tức giận đó thì sao?] Anh là anh trai, cô có thể giáo huấn anh được ư?

Đáng – ghét! Cô nổi nóng, túm gối ném về phía anh.

Bị ném trúng, Thẩm Hàn Vũ giận dữ trừng mắt nhìn cô. [Thẩm Thiên Tình, em –]

Cô đánh đá ngáng đầu, trừng mắt nhìn lại anh.

Một giây, hai giây, ba giây. Anh thở dài. [Không có tác dụng đâu, cho dù em ép anh tức giận, anh cũng sẽ không đi.]

Cô hít sâu. [Được, vậy chúng ta ai cũng đều đừng tức giận nữa, bình tĩnh nói chuyện. Anh muốn em bảo đảm thế nào mới đi?]

[Em bảo đảm thế nào anh cũng sẽ không đi.] Cầm quyển sách mới xem được một nửa, không muốn phí lời với cô.

Cô theo sau giật sách, vút sang bên cạnh. [Được, anh không đi, vậy thì đổi lại, em đi, kỳ sau em sẽ xem trường có trao đổi sinh viên không để xin đi, nhờ may em chết nơi đất khách quê người, tội đâu anh gánh.]

[Em nói lại một lần nữa.] Thẩm Hàn Vũ đứng lên, đập mạnh một cái lên bàn.

[Nói một trăm lần cũng không vấn đề, anh dám đánh em không?]

Không khí gương súng sẵn sàng kéo dài hồi lâu –

Thẩm Hàn Vũ nản lòng day day trán. [Hiếm khi em về nhà một chuyến, để đuổi anh đi ư? Anh chướng mắt em vậy ư?] Anh rất đau lòng.

[Đúng, anh chướng mắt em. Anh không biết em cũng rất muốn yêu đương sôi nổi, sống cuộc đời tuyệt vời của em? Anh lúc nào cũng lắc lư trước mắt em, muốn em bắt đầu thế nào đây? Em muốn một cuộc đời hoàn toàn mới mẻ, nhưng cuộc đời này không cần anh.]

Biết rõ cô chỉ đang dùng những lời để khích anh, nhưng anh vẫn bị đánh trúng.

Cô, không cần anh, vì vậy, cô muốn anh đi.

Anh đã dư thừa trong cuộc đời cô rồi ...

[Em khẳng định chứ?] Thật sự ... sẽ không bao giờ còn cần nữa?

[Tha thứ cho em nói như vậy, nhưng đây là sự thật, em cũng không muốn thấy anh vì em mà bỏ lỡ tiền đồ bản thân, điều đó không có ý nghĩa gì, anh chẳng phải hứa với em, sẽ nghĩ cho chị dâu ư? Nhưng thứ em thấy được không phải như vậy. Anh trai, anh là một người đàn ông có trách nhiệm, nói lời phải giữ lấy lời, đừng để em thất vọng vì anh.]

[.....]Thẩm Hàn Vũ quay người, nhìn ra ngoài cửa sổ không nói.

[Anh?]

[Anh còn có thể nói gì?] Cô đã nói như vậy rồi.

Cô là vết thương chí mạng của anh, một khi cô quyết tâm thuyết phục anh, anh không thể chống đỡ.

[Em thực sự — sẽ sống rất tốt chứ?]

[Em lấy danh dự của hướng đạo sinh ra thề!] Cô giơ 3 ngón tay lên.

[Bỏ đi, em trước nay chẳng phải hướng đạo sinh, lấy danh nghĩa của người khác ra thề, coi gì là hảo hán]

[Dù sao anh tin em mà!]

[Một tháng một lá thư, hai tháng ít nhất một cuộc điện thoại, anh sẽ tính thời gian, muộn thì anh sẽ lập tức về Đài Loan, làm được không?]

[Không vấn đề!] Cô vội vàng gật đầu.

Anh không nén được thở dài. [Em lại rất thoải mái, một chút cũng không buồn.]

[Vốn dĩ chẳng phải chuyện lớn gì, lại không phải sinh ly tử biệt, anh còn có thể trở lại mà, đừng mang bộ dạng không được gặp em lần cuối được không?]

[Không được nói linh tinh!] Anh hốt hoảng quở trách! Không nói ra được vì sao, nghe thấy câu này, khiến tim anh kinh hồn bạt vía, có dự cảm xấu một cách mạnh mẽ ... là tác dụng tâm lý ư?

[Em tùy miệng nói thôi, anh đừng căng thẳng nữa!] Cô cảm thấy áy náy, giơ tay trấn an anh. Anh lật ngược, kéo cô vào lòng ôm chặt, má chạm vào đỉnh đầu cô. [Đừng lừa anh, biết không? Nếu không, anh tuyệt đối không tha thứ cho em.]

[Vâng.] Cô khẽ gật đầu.

Thực ra, anh nhầm rồi, cô không phải không buồn, chỉ là giấu nước mắt vào đáy tim, không dám cho anh nhìn thấy.

Lặng lẽ nuốt hơi thở vào trong, anh đi lần này, sinh nhật của cô năm nay, anh lại phải bỏ qua rồi.

13. Chương 13

Một buổi chiều mưa nhỏ, Thẩm Thiên Tình tiễn người đàn ông thân nhất, yêu nhất trong cuộc đời, từ đó, đơn độc cuộc sống một mình.

Trước khi lên máy bay, Thẩm Hàn Vũ đặt tay cô vào tay Tề Quang Ngạn, nói với cậu ta: [Tôi giao em gái cho cậu, chăm sóc tốt cho cô ấy, khi tôi trở về, nếu cô ấy thiếu một cọng lông nào, cậu cần thận trọng nắm đấm của tôi!]

Tề Quang Ngạn gật đầu nhận lời.

Cô tiễn anh từng bước từng bước đi ra khỏi sinh mệnh của cô, cho tới khi không còn nhìn thấy nữa, cô nhẹ nhàng rút tay về, khẽ nói cảm ơn cảm ơn Tề Quang Ngạn, đi trước, rời khỏi sân bay.

Anh hiểu ý cô, cảm ơn sự phối hợp của anh, Thẩm Hàn Vũ đi rồi, bọn họ cũng không cần diễn kịch nữa.

Cô sẽ cùng vào cùng ra với anh, cũng chỉ muốn để Thẩm Hàn Vũ yên tâm mà thôi, cô trước nay không định từ bỏ tình cảm này, cô lừa Thẩm Hàn Vũ, lừa tất cả mọi người, cũng chỉ muốn anh ấy có thể yên tâm ra đi, bắt đầu cuộc đời hoàn toàn mới mẻ, còn cô, cuộc đời còn lại không có anh, lặng lẽ nhớ lại.

Tất cả mọi người, bao gồm Tề Quang Ngạn, thậm chí là người đàn ông cô yêu nhất đó, đều không lường được, tình cảm cô dành cho anh sâu sắc đến vậy.

Những ngày tháng không có Thẩm Hàn Vũ rất yên tĩnh, không có sóng to gió lớn, dường như có thể nói là nhạt nhẽo tới mức vô vị, chỉ có mỗi lần ngồi trước bàn học viết thư cho anh, mới có thể cảm nhận được nhịp đập nhấp nhô của trái tim, nhưng cô lại không dám gửi thư quá nhiều lần, sợ lộ nỗi nhớ nhưng để anh nhận ra.

Anh, em rất nhớ anh.

Câu này, chỉ có thể lặp lại trong tim, không thể viết ra thành chữ.

Thư nhà đầy trang, cẩn thận moi ra chuyện vặt thường nhật để viết, cho anh biết hàng ngày cô sống rất tuyệt vời, rất vui vẻ, muốn anh đừng lo lắng, chưa bao giờ dám tùy ý nói ra nỗi nhớ nhung.

Một năm, hai năm qua đi, ngoài tết âm lịch mỗi năm đi lại với vợ, chỉ có thể liên hệ bằng thư và điện thoại.

Sau khi tốt nghiệp, cô tìm thấy một công việc đãi ngộ không tồi trong art gallery, nhưng anh vẫn gửi phí sinh hoạt đúng thời gian, cô từng phản đối, có điều anh chẳng thay đổi, nói nếu cô kiếm nhiều tiền, có thể tiết kiệm làm của hồi môn.

Năm 15 tuổi khi đó, bọn họ xa nhau; năm 18 tuổi, cô đi gặp anh; năm 21 tuổi, mẹ qua đời, anh trở về; năm 24 tuổi, anh kết hôn, đưa vợ mới cưới đi tận nơi xa...

Năm nay, cô 26 tuổi rồi, đợi 1 năm nữa, cô có thể chờ đợi một lần trùng phùng khắc cốt ghi tâm khác không?

Bây giờ, thi thoảng cô vẫn cầm bút vẽ vài thứ. Sinh nhật anh năm ngoái, cô vẽ một bức tranh trong trí nhớ, gửi anh làm quà sinh nhật, trong tranh, anh và cô dựa lưng vào nhau ngồi bên cửa sổ, ngoài trời mưa phùng phùng ánh tà dương...

Anh nói, sau mưa sẽ có cầu vồng.

Cuối cùng có cầu vồng không, cô không nhớ nữa, chỉ nhớ ngày hôm đó ... cô hôn anh.

Thật kỳ lạ, cô phát hiện tuổi càng lớn, lại càng nhớ chuyện trước kia, đặc biệt là thời kỳ ở quê, những ngày tháng có anh bầu bạn, hồn nhiên, vô lo.

Chỉ cần nghĩ tới anh, cô sẽ vô cùng xúc động, muốn cầm bút ghi chép. Hoặc là sợ hãi, sợ có một ngày cô già tới nỗi cái gì cũng không thể ghi lại nữa, vì vậy cô phải tranh thủ lúc còn có thể vẽ, liền lưu lại. Có người nói, vì tình cảm trong tim tràn đầy nên đương nhiên văn chương cũng vô cùng cảm động, hiện tại cuối cùng cô cũng hiểu loại cảm giác này, cô bây giờ chính là cảm động tràn đầy, nên dùng tranh biểu đạt.

Chính thế, các tác phẩm liên quan tới ký ức thời niên thiếu càng ngày càng nhiều, từng bức từng bức hoàn toàn chỉ xung quanh người đàn ông dịu dàng. Cho tới có một hôm, phòng trưng bày có triển lãm, giám đốc phòng tranh hẹn cô tới nhà bàn bạc chi tiết, vô tình phát hiện ra ra những bức tranh này, vô cùng kinh ngạc.

[Tôi không biết cô có thiên phú hội họa lớn như vậy, làm nhân viên nhỏ trong phòng triển lãm của tôi thực sự quá chôn vùi thiên phú của cô rồi.] Giám đốc phòng tranh cầm một bức tranh dầu lên xem.

[Người đàn ông khôi ngô trong tranh chắc là người rất quan trọng của cô? Tôi thấy mỗi bức tranh cô đều lấy cậu ta làm trục chính.]

Cô chỉ cười khẽ không nói.

Sau này cũng không biết diễn biến thế nào, giám đốc tiến cử cô ột nhà hội họa nổi tiếng trong nước, tích cực giúp cô chuẩn bị tổ chức cuộc triển lãm ...

Cho tới bây giờ, cô cũng vẫn rất ngỡ ngàng. Cô chưa từng cho rằng tranh của mình có chỗ nào đặc biệt đáng để chú ý, càng chưa từng nghĩ về thiên phú hội họa, nhưng họ nói, tranh của cô có nhân tố làm rung động, lòng người, những thứ cô vẽ trên giấy không phải màu sắc, mà là tình cảm, nên cái bọn họ nhìn thấy cũng không phải tranh, mà là tình cảm sâu đậm.

Lần này vì việc triển lãm, bận rất nhiều các khâu nhỏ, còn phải giao đủ tác phẩm, khiến cô mất ngủ trầm trọng, có vài lần vẽ tới một nửa, đột nhiên cô bị mờ mắt, cô nghĩ chắc do mệt quá, nghỉ một chút sẽ không sao.

Hôm đó, nhận được điện thoại của Tề Quang Ngạn, nhớ tới lâu chưa gặp mặt, hẹn đi ăn cơm.

Họ bây giờ chỉ là bạn, cô nói rõ với anh, không muốn có tình cảm với bất kỳ ai. Nhưng anh nói, anh đã hứa với anh trai cô sẽ chăm sóc cô, nhận sự ủy thác của người khác thì phải hết lòng.

Tuy miệng anh không nói nhưng cô biết, anh vẫn luôn chờ cô...

Sau khi ăn cơm, họ vui vẻ đi dạo, cô nhớ ra muốn mua vài màu vẽ, tiện đường qua tòa nhà bán đồ dùng mỹ thuật, khi qua đường, hai chân trong phút chốc dường như mất đi sinh lực, không chống đỡ được trọng lượng của cơ thể, té nhào xuống.

[Tiểu Tình, em không sao chứ?]

[Em.....] Trong giây lát, cô cảm thấy mắt mờ đi, chỉ có một màu trắng mờ ảo, cô giơ tay tìm kiếm vị trí của anh, thì thấy tay anh giơ tay, đứng dậy dựa vào sức anh.

[Tiểu Tình?] Anh cảm thấy là lạ, giơ tay lắc lắc trước mặt cô.

[Đừng lắc nữa, lắc nữa vẫn chỉ là 5 đầu ngón tay thôi.] Khôi phục lại ánh sáng, cô thở nhẹ nhẹ, cảm giác hai chân tương đối có lực hơn. [Em biết anh muốn hỏi gì, chỉ là gần đây em mệt quá, thể lực có chút không chống đỡ nổi thôi, qua giai đoạn này em sẽ nghỉ ngơi thật tốt.]

Tề Quang Ngạn lắc đầu, [Anh thấy không ổn, bệnh viện ngay trước mặt, đi kiểm tra một chút là được.]

[Không cần đâu, lại chẳng sao cả, anh đừng lãng phí nguồn tài nguyên chữa bệnh.]

[Cùng lắm anh trả tiền, chắc chắn không sao chẳng phải sẽ yên tâm ư? Em còn có ý kiến nữa, anh trực tiếp gọi điện báo cáo với anh trai em, nói em không ngoan] =

Vừa nhắc tới Thẩm Hàn Vũ, cô đành ngoan ngoãn im lặng không nói.

Không còn cách nào, ba từ này là huyết chết của cô.

[Multiple Sclerosis]

Tề Quang Ngạn ngồi cạnh cô chờ báo cáo kết quả, đột nhiên nghe thấy danh từ lạ lẫm, túm tóc, vẻ mặt không hiểu. Cái thứ gì vậy? Chưa từng nghe qua.

[Tiếng Trung gọi là bệnh đa xơ cứng phát tính.]

Vẫn không hiểu. [Vậy sẽ thế nào? Cũng gần như cảm ư? Uống thuốc bao lâu sẽ khỏi?]

[Hả?] Gương mặt bác sỹ đầy vẻ u ám.

Thấy rõ biểu hiện của bác sỹ, anh biết anh đã hỏi một câu ngu xuẩn.

Được rồi, được rồi, anh thừa nhận kiến thức nông cạn, anh lại chẳng phải bác sỹ, sao biết được Multiple Sclerosis là cái quái quỷ gì? Hôm nay nếu Thẩm Hàn Vũ ở đây, chắc sẽ không hỏi ngu ngốc vậy.

Quay đầu thấy vẻ mặt Thẩm Thiên Tình đột nhiên thất thần, anh hỏi: [Xem ra em từng nghe qua, có cần giải thích chút không?]

[Về cơ bản, bệnh đa xơ cứng phát tính không coi là bệnh di truyền, nhưng có khả năng liên quan tới gen, cũng chính là nói, trong gia tộc có người từng mắc bệnh này, tỉ lệ mắc phải sẽ tương đối cao.] Bác sỹ phát huy bồi dưỡng nghiệp vụ giải thích cho anh.

Thẩm Thiên Tình đột nhiên gật đầu. [Cha tôi – chính là chết vì bệnh đa xơ cứng phát tính.]

[Cái gì? Có thể chết người ư?] Dọa, dọa anh ư? [Vậy, vậy, cô ấy]

[Không nhất định, còn phải xem tình trạng người đó. Có vài người có thể bị choáng váng, mệt mỏi kiệt sức, co thắt cơ, mất dần thị lực, khó khăn khi nuốt, tứ chi không còn sức lực, tệ hơn nữa là có có khả năng sẽ bị liệt nửa dưới, hoàn toàn không nhìn thấy gì, điều này còn phải xem bệnh tình cô ấy không chế được như thế nào.]

Nghiêm trọng vậy ư?! Tề Quang Ngạn há hốc miệng, không nói được lời nào.

[Vì vậy các bạn phải chuẩn bị tâm lý trước, có chuyện gì chưa làm thì nắm chắc cơ hội đi, bệnh tình trước mắt vẫn chưa tìm thấy phương pháp trị tận gốc, vì vậy, chúng tôi cũng không thể bảo đảm –]

[Mẹ kiếp, cái gì mà không thể bảo đảm?!] Tề Quang Ngạn nổi nóng đập bàn hét. Ý của vị bác sỹ Mông Cổ là nói cô ấy sẽ chết ư?

[Quang Ngạn –] Thần sắc cô trông rỗng mịt mù, giọng nói nhẹ tới nỗi dường như không thể nghe thấy.

[Việc gì vậy Tiểu Tình.] Anh vội vàng vòng ra trước mặt cô.

[Đừng ...]

[Cái gì?] Anh vánh tai, cố nắm bắt giọng nói nhỏ của cô.

[Đừng .. nói cho anh trai em biết.]

[Đã tới lúc này rồi, em còn chỉ lo cho cậu ta!] Tề Quang Ngạn không nén được nổi nóng. Cô có thể ích kỷ một chút, yêu bản thân mình hơn một chút được không! Cô như vậy Mẹ kiếp, khiến người ta đau lòng!

[Đừng nói cho anh trai em biết ...] Cô lẩm bẩm. [Xin anh đấy, đừng để anh ấy biết ... em không muốn ... làm lỡ anh ấy ...] Cô dùng chút sức lực yếu ớt níu áo anh, hoảng sợ nói một lần, lại một lần nữa.

[Được, anh không nói, anh không nói, em đừng căng thẳng quá!] Anh một tay ra sức ôm chặt cô.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cố nở nụ cười yếu ớt. [Anh ấy thật không dễ dàng gì để có thể sống cuộc sống bình yên, em không muốn ... không muốn lại trở thành gánh nặng mệt mỏi của anh ấy ... không thể.....]

Cô không nhớ hôm đó về đến nhà kiểu gì, ngủ cả ngày trên giường, Tề Quang Ngạn cũng ở bên cô suốt, không rời một bước.

Cô không thể nào biết khi biết bản thân mắc phải những bệnh hiểm nghèo này, thì tâm trạng sẽ ra sao, kỳ lạ là sau khi ngủ lại cảm thấy đủ bình tĩnh để chấp nhận sự thật, suy nghĩ trước nay chưa từng rõ ràng thế, việc chưa từng nghĩ qua rất lâu trước kia đều hiện hết trong đầu.

Cô rất nghiêm túc nói với Tề Quang Ngạn: [Anh là người rất tốt, anh hết lòng với em, em đều cảm nhận được. Xin lỗi, trái tim của em quá vẹn toàn, đã không còn chỗ chứa anh nữa, nếu em gặp anh trước, em nhất định sẽ yêu anh.]

[Ngốc ạ! Không cần dặn dò trần trời sớm vậy đâu!] Anh đau lòng tới mức không nói lên lời, ôm cô rút nước mắt. Xem ra anh còn không thể chấp nhận bệnh tình của cô hơn cô, anh nói, cả đời này cô chưa từng vui vẻ, ông trời cứ luôn trêu người cuộc đời cô, anh thấy bất công cho cô.

Ai nói nào? Cô từng vui vẻ chứ, biết anh trai chính là việc hạnh phúc nhất đời, cô trước nay chưa từng hối hận đã đi trên đoạn đời này.

Cô còn có rất nhiều việc chưa làm, không có nhiều thời gian để đắm chìm trong bi thương và oán trời trách người, cô phải nhân lúc vẫn còn có thể vẽ, cố ghi lại những đoạn ký ức đẹp đẽ nhất trong đời, vì có một ngày, đến bút vẽ cô cũng sẽ không cầm nổi

Người khác có thể không hiểu, nhưng anh trai, anh nhất định sẽ hiểu.

Cô hy vọng sau khi anh nhìn thấy những bức tranh này, có thể đủ chống đỡ nỗi đau đớn bi thương vì mất cô.

Cuộc sống sẽ kết thúc, nhưng từng đoạn hồi ức đẹp đẽ nhất, tình cảm trong sáng nhất đều lưu lại, đi cùng anh. Anh không cần quá đau khổ, vì sự thân thiết giữa bọn họ trước nay không phải là thể xác, vì vậy cho dù con người họ không thể ở bên nhau nhưng linh hồn trước sau chưa từng rời xa, điểm này, anh và cô đều hiểu rõ, bỏ qua quy tắc thể xác và thể tục, trái tim đứng riêng có thể tự do yêu anh.

Đây có lẽ là phần thưởng ông trời ban cho cô, sự nhân từ cuối cùng...

London, nước Anh

Thẩm Hàn Vũ đứng trước cửa sổ, ngắm những hạt mưa li ti.

London mưa nhiều, một năm bốn mùa hiếm khi có trời đẹp, anh nhớ ánh nắng Đài Loan, cùng với — bầu trời trong bé nhỏ trong cuộc đời anh.

Tình — Bây giờ cô ấy có ổn không?

Anh lúc nào cũng muốn bay ngay về Đài Loan, nhưng cô nói, cô muốn một cuộc sống mới, sự tồn tại của anh sẽ cản bước chân đi tìm hạnh phúc của cô....

Chính vì câu nói này, anh kìm nén, không dám tùy tiện. Nếu như vậy có thể khiến cô bình yên, anh càng nên đi thật xa, cẩn thận thu gom lại hết những nỗi nhớ nhung dâng đầy này, không thể, cũng không nên quấy rầy cô.

Cơn mưa dầm dề này luôn kéo dài, khiến anh nhớ tới sinh nhật cô sắp đến rồi. Thời tiết Đài Bắc thế nào? Dựa vào kinh nghiệm những năm xưa mà đoán, tám chín phần mười lại mưa nhỉ?

Cô thường mong trời trong, để anh đưa cô đi chơi, đón ngày sinh nhật vui vẻ nhất. Còn bây giờ? Cô vẫn chờ đợi chứ? Hay là — hiện tại cô đã có người khác ở bên, cô sớm đã quên sự chờ đợi trong sáng ban đầu?

Đúng vậy, Tề Quang Ngạn sẽ ở bên cô, cô sẽ có một ngày sinh nhật ngọt ngào nhất, không cần anh lo lắng...

Quay người, ánh mắt dừng nơi chồng thư trên bàn, anh nhíu mày suy nghĩ.

Cô từng hứa, mỗi tháng một lá thư, gần 3 năm nay, cố định ngày 15 nhận được thư cô, chưa bao giờ ngoại lệ, tháng này tròn chẵn 1 tuần, cô quên rồi ư?

Anh chọn vài lá xem. Mỗi lần nhận được thư cô, thường đọc tới gần chục lần, nội dung sớm đã thuộc lòng. Chữ của Tình rất đẹp, nắn nót ngay ngắn, nhìn thấy rõ từng chữ từng nét đều để tâm khi viết những lá thư này, nhưng vài tháng gần đây, chữ viết càng ngày càng cẩu thả, hai thư cuối cùng còn gõ bằng máy tính.

Cô nói, vì gần đây quá bận. Cô đặc ý kể cho anh về triển lãm tranh, ,sau đó quá nhiều việc khiến cô sứt đầu mẻ trán, cảm thấy 24 tiếng đồng hồ vẫn không đủ, nếu không phải sợ anh bay về Đài Loan đè ép người, còn muốn dùng Email cho nhanh, tiết kiệm thời gian, sức lực lại tiếp kiệm phí bưu điện.....

Cô luôn muốn khiến anh cảm thấy, cô sống những ngày phong phú, vui vẻ.

Khi hồi thư, anh đặc biệt dặn đi dặn lại cô đừng khiến bản thân mệt quá.

Nhưng, thực sự bận tới vậy ư? Bận tới nỗi đến thời gian viết thư cho anh cũng không có?

Đây chẳng phải nói thay rằng trong trái tim cô anh đã dần dần tan biến?

Tâm trạng gần đây thường bất an, có — dự cảm rất xấu.

Tiếng gõ cửa khe khẽ vang tới, anh đặt lá thư bóc ra vào chồng thư. [Vào đi.]

Người giúp việc theo giờ nhìn anh .[ông ... lại đọc thư của em gái à?]

[Uhm.] Anh đáp khẽ. [jini83.wordpress]

[Cái đó ... uhm... có việc, có thể hỏi ông không?] Xem ra ông ấy rất coi trọng người thân này...

Anh nghi ngờ nhú mày. [Hỏi đi.]

[Ông là bác sỹ, vậy, ông biết cái gì là Multiple Sclerosis không?]

[Multiple Sclerosis?!] Gọn thư lại, anh nghiêng đầu nhìn. [Bệnh đa xơ cứng phát tính, bệnh này rất phiền phức, nó là một loại bệnh về hệ thống trung khu thần kinh, vì vật chất tầng ngoài của sợi thần kinh của chúng ta gọi là [bao mi-ê-lin] bị phá hỏng mà dẫn tới; cũng coi như bệnh hệ thống miễn dịch, do hệ thống miễn dịch không thể phân biệt tế bào trong cơ thể và vật xâm phạm từ bên ngoài mà tấn công tổ chức bên trong cơ thể, bạch cầu sẽ thông qua máu trong não tiến vào trong trung khu thần kinh tấn công bao mi-ê-lin, tạo ra sự tổn thương của bao mi-ê-lin và thần kinh.]

[Ông nói phức tạp quá, tôi nghe không hiểu lắm.]

Anh cười khẽ. [Nói đơn giản, những bao mi-ê-lin sau khi bị phá hỏng, truyền tín hiệu thần kinh sẽ trở nên chậm chạp, thậm chí ngừng hẳn, sau đó xuất hiện triệu chứng khác nhau, mà những triệu chứng này ở mỗi người là khác nhau, thường hay xảy ra trong độ tuổi 20 đến 40, tỉ lệ phụ nữ mắc phải cao gấp 2 lần nam giới, có liên quan tới quan hệ huyết thống, để chắc chắn, tốt nhất cũng đi kiểm tra một chút.]

Nói xong, anh đứng dậy rót nước, thuận miệng hỏi: [Sao? Người quen của cô có liên quan tới bệnh này à? Lời khuyên duy nhất của tôi là kêu người thân của bệnh nhân nên ở bên bệnh nhân nhiều hơn, đến hiện tại, căn nguyên của bệnh đa xơ cứng phát tính vẫn chưa rõ, vì vậy tận bây giờ chưa nghiên cứu ra cách thức chữa trị tận gốc, interferon được coi là thuốc có hiệu quả đã qua nghiên cứu lâm sàng chứng thực, có thể trì hoãn những chuyển biến xấu, cũng chính là nói —] Anh lắc lắc đầu, đưa cô ánh mắt [hiểu rồi chứ].

[Có thể... có thể chết?!] Là như vậy ư? Cô sợ hãi. [jini83.wordpress]

Thẩm Hàn Vũ gật đầu. [Mù, tàn phế, thậm chí là chết, đều có khả năng.]

[Vậy...] Cô định nói lại thôi, suy nghĩ chút, cô nên nói không? Không được gặp mặt người thân lần cuối, chắc sẽ rất đau lòng nhỉ?

Anh uống ngụm nước, ngừng lại nhìn cô. [Rốt cuộc cô muốn nói gì?]

[Em gái ông ở Đài Loan...]

Trong phút chốc, cốc nước rơi xuống đất, tiếng đồ sứ vỡ sắc nhọn, xẹt qua trái tim hoảng sợ đập loạn. Anh khom người xuống nhặt, tim đập mạnh, ngược mắt. [Tình?] [jini83.wordpress]

[Đúng, hình như là cái tên này, hôm đó khi đang quét dọn, nghe thấy bà chủ đang nói tiếng nước ngoài, hình như là nói bệnh xơ cứng, còn có người con gái tên Tình gì đó...]

Mảnh sứ vỡ màu trắng nhuộm màu đỏ thắm, dòng máu tươi chảy xuống từ lòng bàn tay, một giọt, hai giọt...]

14. Chương 14

Đây là triển lãm mang tên [Hồi ức]

Vừa trưng bày đã gây chấn động, giành được trái tim của nam nữ, già trẻ, đứng trước mỗi một bức tranh, mỗi người đều nín thở, bị chấn động bởi tình cảm mãnh liệt bộc lộ ra từng trong tranh, không ai nở dời mắt.

Thời thơ ấu, chàng trai trầm tĩnh ôm quyển sách và cô gái ngủ say trong lòng anh dưới cây khế; tới thời niên thiếu, thiếu niên dịu dàng tuấn tú và thiếu nữ bé nhỏ trong sáng ngây thơ kề vai nhau dưới mưa, không ai có thể nghĩ ngờ tình cảm đôi nam nữ trong tranh thắm thiết biết bao.

Có lúc, cũng nhìn thấy trong thời gian đó người phụ nữ lớn tuổi và người đàn ông đi qua nhau, khuôn mặt uy nghiêm, đôi mắt nhân từ ... tựa như một bộ phim ghi lại sự trưởng thành, thời khắc niên thiếu hạnh phúc nhất.

Một họa sỹ vô danh chưa có tên tuổi, trong chốc lát nhận được sự chú ý, các tờ báo văn nghệ lớn tranh nhau đưa tin, ca ngợi ngôi sao tương lai có tiềm lực nhất.

Ngày thứ 6 của triển lãm, một người đàn ông đứng lặng trước bức tranh nào đó, tròn chẵn 3 tiếng đồng hồ.

Trong tranh, vẽ dáng nghiêng của người đàn ông, đón ánh sáng, hình dáng mờ mờ thấp thoáng phác họa ra gương mặt anh tuấn, đôi lông mày bán liễm, giấu đi tâm sự nặng nề u ám nơi đáy sâu, nền lại là một màu đen tối trong ánh nắng mặt trời,

Mâu thuẫn nhưng cũng rất mãnh liệt.

Bức tranh đó mang tên [Ánh sáng và dáng hình]

Giới thiệu vắn tắt dưới tên bức tranh chỉ viết vài hàng chữ đẹp đẽ –

Ánh sáng và dáng hình, ngày và đêm, sự luân phiên thay đổi của thời gian.

Đàn ông và phụ nữ, sống và chết, hai đầu của cán cân tình yêu.

Thiên đường và địa ngục, em và anh mãi không thể gặp nhau ở cùng một điểm.

Người đàn ông trầm lặng đứng, rất lâu, rất lâu —

Không ai chú ý, hai hàng lệ trên khóe mắt anh lặng lẽ rơi xuống.

Cửa phòng bệnh mở khê, người con gái ngủ yên trên giường lập tức tỉnh dậy.

[Cô y tá, cô trở lại rồi à?]

Người đến nhẹ nhàng chậm rãi từng bước lên phía trước, không dám tin tưởng giờ tay ra, lắc nhẹ hai cái trước mắt cô, anh há hốc miệng, không thốt lên lời.

Sợ bản thân không khống chế được nỗi buồn, anh cố nén quay người, dùng đôi tay run rẩy, mang lọ hoa đến.

[Tôi nghĩ thấy hương thơm hoa ngải tiên đại. Cuối cùng cô mua đúng một lần hoa này, tôi rất thích hương thơm hoa ngải tiên đại!] Cô cười khẽ, vô thức giơ tay xoa trước ngực, sờ không thấy thứ đáng lẽ nên tồn tại, thu lại nụ cười, cô sợ hãi tìm kiếm. [Cô y tá, phiền cô tìm giúp tôi sợi dây chuyền tôi đeo trên người không biết rơi đâu rồi, sợi dây đó rất quan trọng với tôi, tôi không thể mất nó-]

Anh ngoái đầu nhìn, ánh mắt tìm kiếm trên bên gối, đặt vào trong tay cô.

Cô vuốt nhẹ hình dáng đồ trang sức, thu vào lòng bàn tay, sau đó thở nhẹ, lộ rõ nụ cười đầy mãn nguyện.

[Tôi còn nhớ cô từng hỏi vì sao lại quý sợi dây chuyền này đến vậy, xem ra giá trị của nó không cao. Thực ra cô nhầm rồi, nó đối với tôi mà nói, ý nghĩa tương đương với sinh mệnh, vì đây là của một người rất quan trọng tặng tôi, là bằng chứng anh ấy đã từng yêu tôi. Anh ấy rất đẹp trai, nếu cô gặp anh ấy, sẽ không hỏi tôi, người như ông Tề tốt thế, sao tôi không chấp nhận ông ấy. Trong cuộc đời có anh ấy rồi, tôi đã không thể rung động với bất kỳ một người đàn ông nào.]

[Nhưng, tôi đã đuổi anh ấy đi. Tôi nói, tôi không cần anh ấy nữa; tôi nói, tôi muốn bắt đầu lại từ đầu; tôi nói, sự tồn tại của anh ấy cản trở tôi tìm thấy hạnh phúc ... Thực ra, những lời đó đều gạt anh ấy, tôi chỉ muốn để anh ấy tự do, sau khi mất đi anh ấy, cuộc đời tôi đã không còn hạnh phúc nữa...]

Cô hít hít mũi, cố ép dòng lệ lại nơi đáy mắt, nụ cười đau khổ vô cùng. [Xem, tôi rất giỏi nhỉ, anh ấy không nghi ngờ chút nào, thiệt thòi anh đã hiểu tôi đến thế, có lúc còn nghĩ thật khâm phục bản thân, có thể giấu anh ấy một cách thành công, hơn nữa đã được 3 năm, nếu anh ấy biết nhất định sẽ tức chết mất, ha ha! Dù sao tôi cũng không đợi được tới ngày đó, anh ấy cho dù không tha thứ cho tôi cũng không sao, nhưng ... nhưng .. tôi rất nhớ anh ấy ... rất muốn, rất muốn gặp anh ấy một lần nữa ...] Không thể tìm được nụ cười run rẩy, cô nghẹn ngào nói ra.

[Vị vậy mỗi lần nhớ anh ấy, nhớ tới không thể chịu được, tôi liền nắm chặt sợi dây này, cảm giác anh ấy vẫn bên tôi, nó là nơi tôi gửi gắm nỗi nhớ nhưng, như vậy, tôi có dũng cảm tiếp tục chống đỡ ...]

Hai tay anh nắm chặt thành bàn, sợ bản thân không kiềm chế nổi chạy lên trước, không phải hung dữ đánh cho cô một trận đau, thì sẽ là ôm chặt cô tới nỗi vỡ vụn.

Chớp đi giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt, cô động tay muốn đeo sợi dây chuyền lên, cài mấy lần không được, cô lúng túng cười. [Có lẽ lại phiền cô nữa rồi, đeo giúp tôi sợi dây chuyền, được không? Tôi không nhìn thấy -]

Anh hít sâu, nuốt sự chua xót xuống yết hầu, giúp cô đeo sợi dây đồng tâm lên.

[Ồi, còn nữa, lâu rồi tôi chưa viết thư cho anh trai tôi, anh ấy sẽ lo lắng, có thể phiền cô viết theo nội dung tôi đọc không, in bằng máy tính, nếu không anh ấy sẽ nhận ra nét chữ. Tôi không muốn lại phiền Quang Ngạn nữa, tôi lần nào cũng làm điều khiến anh ấy khó xử, lần này bắt anh ấy giúp tôi che giấu anh trai, sau khi anh trai tôi biết, nhất định sẽ đánh anh ấy mất nửa mạng, tiếc là lúc đó, tôi đã không thể nói giúp anh ấy rồi, thực sự cảm thấy rất có lỗi với anh ấy...]

Muốn nói giúp cũng không kịp nữa, sau khi hỏi ra địa chỉ bệnh viện, anh dắt Tề Quang Ngạn tới mức phải vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

[Cô y tá, phiền cô nâng tôi dậy, cô hơi khát, muốn uống nước.]

Anh rót nửa cốc nước, cầm ống hút, giơ tay đỡ cô. Đang định nhận cốc nước, cô đột nhiên buông tay, cốc nước rơi xuống đất, tạo ra tiếng thủy tinh vỡ lạnh lạnh.

[Anh]

Anh mím chặt môi, cắn chặt môi không lên tiếng.

[Anh, là anh đúng không? Em cảm nhận ra được anh ...] Hơi thở của anh, còn có cảm giác được anh chạm vào, đến chết cô cũng không thể quên!

Cô cấp bách dò theo lồng ngực áp ở sau, hướng lên bờ vai, tìm thấy khuôn mặt ngày nhớ đêm mong, cô tham lam thèm khát vuốt ve, dùng ngón tay ghi lại diện mạo anh tuần mà cô yêu sâu sắc, sau đó ôm chặt cổ anh: [Anh, em rất nhớ anh -]

[Em còn mặt mũi nào mà nói, Thắm Thiên Tình, em là tên đại lừa đảo!] Thắm Hàn Vũ khàn giọng rít khe, ra sức ôm cô.

[Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi ..] Cô lặp đi lặp lại lời xin lỗi cùng với những giọt nước mắt, liều mạng quẩn lầy.

[Không kịp rồi! Anh đã nói, nếu em lừa anh, anh tuyệt đối không tha thứ cho em, món nợ này chúng ta phải tính! Đợi em khỏe lên, còn có chỗ thương lượng, nếu không, em hãy đợi đấy!]

Trong mắt anh cũng có giọt lệ, khi nói những lời tàn nhẫn lại không nở buông lỏng thân hình trong vòng tay.

Vừa xa nhau chưa lâu, cô đã để bản thân trở thành thế này, quả nhiên anh không nên rời xa cô! Xa nhau năm 18 tuổi, khiến cô chịu khổ sở, xa nhau năm 27 tuổi, lại là nằm trên giường bệnh, đến mạng cũng sắp không còn, mà cô còn ác tới nỗi định đến lần gặp mặt cuối cùng cũng không cho anh gặp!

Anh biết không nên tin lời hứa của cô, cả đời chưa từng trải qua hương đạo sinh sao có thể có nhân cách hương đạo sinh gì chứ? Anh thật ngốc một cách đáng chết!

[Anh, đừng tức giận, chúng ta lâu lắm không gặp rồi, em thực sự rất nhớ anh, anh đừng vừa trở về đã nổi xung với em, một chút em cũng không cảm nhận được tình anh em của anh.] Giọng nói êm ái khe khẽ, chóp mũi vẫn cọ nhẹ vào cổ anh.

[Đừng nhiều lời! Nũng nịu cũng không có tác dụng, ai thèm có tình cảm anh em với người mang anh ra để giỡn!] Nói như vậy, hai tay vẫn bận rộn chuyển động trên người cô. Cô gầy đi rất nhiều, dường như chỉ còn lại xương, anh ra sức ôm, đau nhói nơi con tim.

Buông tay, anh đánh giá cô từ trên xuống dưới. [Lại đây, để anh trai xem xem em nào.]

[Em bây giờ ... trở nên rất xấu nhỉ?] Không thể ngờ, xa nhau lâu vậy, vừa về lại để anh nhìn thấy bộ dạng bệnh tật tới mức tiêu tụy nhất của cô, anh có rất thất vọng không? [jini83.wordpress]

Vốn dĩ từng nghĩ bao lần trong lòng về khả năng khi gặp mặt, cô sẽ trang điểm thật xinh đẹp đi đón anh, bây giờ hoàn toàn hồng rồi.

[Không đâu.] Giọng anh khàn khàn, năm ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mái tóc cô, anh còn thấy bộ dạng hai dòng nước mũi, tóc vẫn lộn xộn, trong mắt anh, Tình là Tình, trước nay không có phân biệt đẹp hay xấu.

[Đáng tiếc, bây giờ em không nhìn thấy rồi ...] Cô rất muốn, rất muốn thấy anh. Anh của tuổi 30, nhất định càng có sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành. Anh kéo tay cô, đặt lên mình, nói nhỏ: [Em có thể cảm nhận anh.]

Ngón tay thon nhỏ bắt đầu trượt trên mặt anh, sau khi không nhìn thấy, xúc cảm lại nhạy bén hơn. [Giống như em nhớ, vẫn đẹp trai như thế, nhất định là có rất nhiều phụ nữ bị anh mê hoặc rồi, đúng không?]

[Anh không biết.] Điều đó trước nay không phải điểm quan trọng anh quan tâm.

[Nếu muốn biết, tự mình hăng hái lên chút, nhanh chóng khỏe, có thể tận mắt thấy anh rồi.]

[Anh — sẽ luôn ở bên em ư?]

[Uh, anh sẽ ở bên em, thấy em khỏe lên.]

Có thể không? Anh cũng là bác sỹ, chắc rõ hơn ai hết, loại bệnh này không thể khỏe lên...

[Anh, anh biết không? Sau khi em biết bệnh của mình, em không buồn, chỉ lo lắng mà thôi, em lo anh sẽ không thể chịu đựng được. Quang Ngạn, chị Tâm Bình, còn có mỗi một người em quen, họ đều sẽ đau lòng, có điều đều có thể qua đi, nhưng anh thì khác, em không muốn anh ở bên cạnh em, nhìn em bị đau đớn giày vò vì bệnh tật, sau đó tàn nhẫn muốn anh tận mắt nhìn em chết, em biết điều này sẽ khiến anh sụp đổ, vì vậy em không để bất kỳ ai nói cho anh biết, em dặn dò họ, những bức tranh này giữ lại cho anh, sau này nếu anh nhìn thấy, sẽ hiểu, em lấy hết ánh sáng và hơi ấm cuối cùng trong cuộc sống, lưu lại tình cảm cả đời cho anh, những thứ này đủ để giúp anh chống đỡ sự bi thương anh phải chịu đựng...]

[Em không màng tính mệnh mà vẽ, không màng tính mệnh nhớ anh, không ngừng chạy đua với thời gian, giành từng phút từng giây, cho tới khi không nhìn thấy, trước khi thân dưới hoàn toàn mất đi cảm giác, trong tay em cũng đều cầm bút vẽ, thấy bức tranh góc kia không? Đó là bức tranh cuối cùng em vẽ, cũng là bức em không nỡ chia sẻ cùng người khác.]

[Thấy rồi.] Dưới bóng cây, người con trai và người con gái hôn nhau, đắm chìm trong ánh trăng, sợi dây chuyền hai trái tim nằm lặng lẽ trước ngực người con gái, hòa trộn nước mắt và nụ hôn, thê lương nhưng cũng ngọt ngào.

Đây là ký ức tình yêu cuối cùng giữa họ, vào đêm tân hôn của anh hôm đó. [jini83.wordpress]

[Đáng tiếc là ... Thường cảm thấy thiếu chút gì đó, hiện nay đến cầm bút em cũng không làm được]

[Ví dụ — Ánh sáng và dáng hình, ngày và đêm, sự luân phiên thay đổi của thời gian.?)

[Anh thấy rồi?]

[Ừ.] Anh khẽ đáp. [Anh bỏ sung thay em nhé?]

[Vâng.] [jini83.wordpress]

Được sự cho phép của cô, anh cầm bút, suy nghĩ một lúc, khẽ viết bên cạnh:

Trộm một buổi tham vui

Đổi một đời nhung nhớ

Từ đó phương nam bắc

Hai đoạn của địa cầu

Gặp nhau cũng tương tư

Xa nhau cũng nhung nhớ.

[Thiên đường và địa ngục, hai đoạn cán cân tình yêu, anh và em mãi không thể gặp nhau ở cùng một điểm.]
Không nên là kết cục của họ -đây mới là điều anh muốn.

[Anh viết gì?]

[Không nói cho em, đây là tròng phật]

[Anh -] Cô phản đối.

[Tình, giữa chúng ta, không cần nhiều lời, đúng không?]

Cô im lặng một lúc, anh tiếp tục nói: [Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều, quá nhiều rồi, có phải anh em không thì sao? Có huyết thống không thì sao? Sự thân thiết giữa chúng ta trước nay chẳng phải thể xác, những bức tranh của em không phải muốn nói với anh chính là điều này ư? Vậy thì, quy tắc thể tục có quan hệ gì? Sau khi xem tranh của em, anh luôn nhớ lại ngày em 15 tuổi, như anh, như em, vì sao phải có khác biệt? Cuộc đời con người yếu ớt vậy, lần này, anh muốn buông thả bản thân, chỉ cần trái tim anh không thay đổi, trái tim em cũng không thay đổi, như vậy là được rồi ư?]

[Anh —] Có thể không? Thật sự có thể như vậy ư?

Khi một người sắp đi đến tận cuối con đường đời, rất nhiều việc trở nên bé nhỏ không đáng kể, cô muốn nắm giữ cuộc sống còn lại, đốt cháy anh bằng quang nhiệt cuối cùng.

Nhẹ nhàng, cô mỉm cười, cô nghĩ, đây chắc là nụ cười đẹp nhất đời này. Dựa vào khuỷu tay anh, cô hỏi khẽ:

[Anh, anh nhớ hôm nay là ngày gì không?]

[Đánh chết anh cũng không dám quên.] [jini83.wordpress]

[Ngoài kia ... lại đang mưa phải không?] Cô nghe thấy tiếng mưa, cũng ngửi thấy mùi đất.

[Không sao, rất nhanh sẽ tạnh thôi.]

[Vây, đợi mưa tạnh, anh không thể nuốt lời rồi!]

[Yên tâm, lần này chẳng phải anh về rồi ư? Bây giờ em có thể bắt đầu nghĩ, sau khi tạnh mưa muốn đi đâu.]

[Em muốn đi xem tuyết. Cảm giác những bông hoa tuyết lạnh lạnh rơi trong lòng bàn tay, cả đời em chưa bao giờ được nhìn thấy tuyết, tiếc là lúc này, Đài Loan không có tuyết...]

[Không sao, anh có thể đưa em đi Nhật Bản, Thụy Sĩ, đi tất cả các nước có thể nhìn thấy tuyết, đảm bảo em nhìn thấy một vùng tuyết trắng xóa.]

[Nhưng, bây giờ em không nhìn được rồi ...]

[Em có thể cảm nhận.]

[Chân của em không có cảm giác, không thể đi...]

[Anh có thể ôm em, cõng em, đẩy xe lăn cho em, rất nhiều cách.]

[Thể lực em không tốt như trước, rất dễ bị mệt, không đi xa được.]

[Vây thì không cần đi xa, khi em mệt, bất cứ lúc nào có thể dựa vào anh nghỉ ngơi, thể lực anh tốt hơn em.]

[Em có thể bị co cơ, đau đớn, khó chịu như bị kim châm.]

[Anh xoa bóp giúp em, làm vật lý trị liệu, đừng quên, anh là bác sỹ, biết chăm sóc em thế nào.]

[Em sẽ liên lụy tới anh ...] [jini83.wordpress]

[Nói linh tinh, em chỉ có thể mang lại niềm vui cho anh.]

Cô nói một câu, anh đáp lại một câu, cuối cùng, cô mỉm cười.

[Thật không? Vây, anh à, anh nhanh cầu nguyện cho em, để mưa tạnh sớm.] Cô đã đợi bao năm rồi, đây có lẽ là sinh nhật cuối cùng trong cuộc đời cô, không thể đợi hơn được nữa, cô sợ..... sau này không còn sức tiếp tục đợi chờ.

[Được.] Anh nói khẽ, sự chua xót dâng lên tận cổ họng, anh nén nuốt xuống.

[Anh, anh chưa đóng kín cửa sổ à? Nước mưa vào tận đây.] Cô sờ sờ giọt nước trên mặt, một giọt, hai giọt, chảy trên mặt cô. Nước mưa, lại ẩm ư?

[Xin lỗi, anh đóng ngay đây.] Anh cố nén nghe ngào, lau qua loa nước mắt trên mặt.

[Không cần đâu, anh đừng đi.Em mệt quá, anh ôm em để em ngủ một chút được không?] Cô mệt mỏi nhắm mắt.

[Được, em ngủ, anh sẽ không rời một bước.] Anh cẩn thận ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về.

[Uhm, anh nói đấy nhé! Không thể không gặp, không thể lại để em không tìm thấy anh đâu!]

[Ai bướng như em! Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần chạy linh tinh đều là em, khiến anh tìm khắp các cây, lòi em về nhà.] Cho dù trước đây, bây giờ, anh luôn đứng nguyên chỗ cũ chờ đợi, chưa từng rời một bước.

[Hi -] Cô tin, cho dù cô trốn nơi nào, anh nhất định tìm thấy cô. Cô an tâm nhắm mắt, âm thanh dần dần mơ hồ— [Anh, hình như em quên không nói với anh một câu rồi ...]

[Câu gì?] [jini83.wordpress]

[Đợi em tỉnh dậy... đợi sau khi em tỉnh, nhất định nói với anh...]

[Được, anh đợi em.] Anh nhẹ nhàng hứa.

Cơn gió nhẹ thổi tung bản nháp phác họa chưa hoàn thành, từng trang từng trang lật bay theo gió, hàng chữ lộn xộn trong đó -

Nếu như, em còn có thể sống thêm một ngày, em muốn dừng cảm nói cho anh biết - Em yêu anh!

Dâng tặng anh sự đẹp đẽ của 24 tiếng đồng hồ cuối cùng, vãn vẹn em có.

Chờ đợi kiếp sau, hóa thành con ve mùa thu, hát cho anh khúc ca du dương mùa hạ.

Gió đột nhiên ngừng thổi, ngoài cửa sổ mưa phùn ngừng rơi.

Mùng 7 tháng 7 năm 2003, trời trong.

Thêm:

Sau hôm đó, không ai biết hành tung của họ, Thẩm Thiên Tình còn sống hay không, trở thành câu đố không thể giải đáp trong lòng mọi người.

Tròn nửa năm, Lưu Tâm Bình đi tìm dấu chân và tin tức của chồng, từ đầu tới cuối đều không có. [jini83.wordpress]

Cho tới đầu mùa xuân năm nay, cô nhận được phong thư từ nơi xa, trong thư, chỉ viết ngắn gọn vài dòng chữ:

Đời này, anh nợ em

Anh và cô ấy, sống chết không rời.

Không xưng danh, không kí tên, giống như bức tranh và bản thảo bọn họ giữ lại. Tình yêu đến nay, có rất nhiều việc lại không cần nói một cách rõ ràng.

Cô theo địa chỉ phát thư của dấu bưu điện, đến một nơi giản dị mộc mạc ở Bình Đông, chỉ tìm thấy một ngôi mộ mới, trên đó có tên anh và người con gái anh yêu thương cả đời. [jini83.wordpress]

Cô không hiểu, trong ngôi mộ đó là cơ thể anh hay là trái tim tuyệt vọng, tình yêu đã chết của anh?

Những thứ đó đều không quan trọng nữa, vì cô biết, đây không chỉ là ngôi mộ, đồng thời cũng đại diện cho sự tái sinh của anh, đời này, họ đã yêu khổ sở, mệt mỏi, giày vò quá rồi, chí ít, họ không cần lo lắng sự lên án của đạo đức và thế tục, anh và cô ấy, mãi mãi sẽ không rời xa nhau nữa.

Cuối cùng cô cũng nhìn rõ, tình yêu vượt qua cả sinh mệnh, khi tham gia vào một đoạn tình yêu như thế, cô còn có gì cố chấp chứ? Rất nhiều việc cô đã bỏ qua, cả nội tâm, tình yêu này trước nay không thuộc về cô, cả con đường đi, cô nơm nớp lo sợ, nắm chặt sợ vỡ, cầm lỏng sợ mất. Cô cũng mệt mỏi rồi, không thuộc về cô thì đành buông tay, giải thoát bọn họ đồng thời cũng là giải thoát cho cô.

Thắp cho họ ba nén hương, đốt từng bản phác thảo, nhìn chăm chú ngọn lửa mang đi tình cảm sâu đậm của họ. [jini83.wordpress]

Nếu như, em còn có thể sống thêm một ngày, em muốn dùng cảm nói cho anh biết – Em yêu anh! [jini83.wordpress]

Dâng tặng anh sự đẹp đẽ của 24 tiếng đồng hồ cuối cùng, vãn vẹn em có.

Chờ đợi kiếp sau, hóa thành con ve mùa thu, hát cho anh khúc ca du dương mùa hạ.

Thuộc về họ, hoàn toàn trả lại họ đi! Cô trả lại cho họ, tình yêu tự do.

Cô tin, tình yêu thực sự không kết thúc theo sinh mệnh mà biến mất, nó sẽ ở một góc nào đó vô danh, lại âm thầm, khỏe mạnh.

Trước khi rời đi, bên tai vọng lại tiếng ve, giống như âm thanh hài hòa réo rắt, dịu dàng đẹp đẽ, hát về tình yêu vĩnh hằng không để người biết.

Ve mùa thu, khúc ca triền miên mùa thu.

15. Chương 15

Ánh lửa lò sưởi bùng cháy, cô nghiêng đầu, nghiêng tai lắng nghe tiếng đốt rất nhỏ, lách tách, thấy thích thú, bờ môi cong nhẹ, thư thái mỉm cười.

Một góc khác trong căn phòng, người đó ngồi cạnh cô, anh lặng lẽ đọc sách, còn cô tìm kiếm niềm vui nhỏ bé nhỏ trong cuộc sống, không cần nói chuyện, cũng không cần sự tiếp xúc thân thể nào, chỉ cần biết anh và cô cùng ở trong một không gian, trái tim đã có thể cảm nhận được một cách chân thực.

Đây chính là hạnh phúc cô kiếm tìm, rất bình thường, rất đơn giản.

[Cười gì?] Giọng nói dịu dàng trầm lắng vang lên bên tai cô, Thẩm Hàn Vũ đổ cốc trà lạnh đi, đổ thêm nước ấm vào, đặt trong lòng bàn tay để cô sưởi ấm, không quên nhẹ giọng nhắc: [Cẩn thận nóng đấy.]

[Có giai điệu] Cô nhẹ nhàng trả lời anh.

[Cái gì?]

[Lách tách, có giống con yêu tinh nghịch ngợm nhảy trong ánh lửa không? Anh, anh nghe, nó còn có tiết tấu có quy luật – non xanh nước biếc tinh mịn, một cơn gió bay đến từ giữa hồ, trái tim, trái tim lặng lẽ lặng lẽ ... có giống bài hát ngày xưa anh thường hát cho em nghe không?]

Thẩm Hàn Vũ ngừng lại 3 giây, mới hiểu cô đang nói tới âm thanh của lò sưởi.

Giống ư?

Anh lắng nghe một chút, giai điệu gì không xâu chuỗi nổi, không vỡ phá hỏng trí tưởng tượng của cô.

Hai mắt mất đi ánh sáng, lại thêm cử động không tiện, việc cô có thể làm đã rất hạn chế rồi, nhưng cô dường như không quấy rầy anh bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng tự mình tìm niềm vui, hoặc không muốn trở thành gánh nặng của anh, hoặc cô thực sự thích nghi một cách vui vẻ, hưởng thụ trọn vẹn sự ấm áp trong điều bình thường.

[Đây có gì vui chứ, đáng để em cười ngọt ngào thế?] Anh chiếm luôn chỗ trống bên cạnh cô trên ghế sofa, đồng thời ôm cô vào khoảng không của lồng ngực.

Chuyện vặt cuộc sống bé nhỏ thế, cô lại như phát hiện ra bí mật to lớn, nở nụ cười vui mừng đến vậy.

[Đó là một phần đáng quý nhất trong ký ức của em và anh! Em nhớ khi còn rất nhỏ, rất nhỏ, anh thường ôm em, khẽ hát bài Thuyền Thái Hồ, đặc biệt là trước khi ngủ, và cả khi tâm trạng em không tốt. Cho tới bây giờ, em vẫn không tìm ra được bất kỳ giai điệu nào đẹp hơn.] Cũng có thể cô nhớ mãi không quên, không phải vì bản thân ca khúc mà là cảm giác được người khác dỗ dành, yêu thương, khiến cô trước sau không thể quên được âm luật làm rung động lòng người này, từ đó dùng cả cuộc đời để nhớ, yêu chủ nhân của giọng nói.

Đây chính là nguyên nhân khiến khóe miệng cô nở nụ cười dịu dàng ngọt ngào.

Mắt Thẩm Hàn Vũ sáng rực. Vì mất đi thị lực nên cô không thể nhìn thấy tình yêu say đắm tới mức nói tim trong mắt anh.

Thẩm Thiên Tình đặt cốc trà xuống, hai tay ôm chặt lấy, tìm kiếm nơi ấm áp, yên tâm nương náu: [Lâu lắm rồi chưa nghe anh hát bài này, anh còn nhớ hát thế nào không?]

[Việc lâu lắm rồi, cũng quên gần hết.] Mảnh khuyết suốt những năm đến nay trong tim đã được lấp đầy, anh siết chặt hai tay, sự đầy đủ trong vòng tay khiến anh hạnh phúc tới nỗi muốn thở dài.

Đoạn quá khứ thuộc về anh và cô đã từng bị anh cố kìm nén, quên lãng, lâu rồi dường như cho rằng bản thân thực sự đã quên.

[Thử xem thế nào, được không? Em muốn nghe.]

Anh mở miệng định nói gì, chuông cửa reo.

[Anh đi xem chút.] Thắm Hàn Vũ buông cô ra, đứng lên ra phía cửa.

Tiếng đối thoại vọng đến tai, thái độ của anh trai vẫn luôn dịu dàng lịch sự, cô lơ mờ nhận ra người hàng xóm bên cạnh.

Hồi đầu tới Thụy Sĩ, anh không chút do dự bỏ khu nội thành mà dừng chân nơi thị trấn không tên này, tuy hơi xa một chút nhưng môi trường yên tĩnh, thích hợp cho cô dưỡng bệnh.

Ở đây, không ai biết họ, cũng không ai có thể tới quấy rầy cuộc sống bình yên của họ, anh nói như vậy.

Anh quyết định muốn đưa cô rời xa nơi huyền nào ồn ào.

Hàng xóm của họ là một đôi vợ chồng già về hưu, và một cô gái vừa tròn 20, may mắn họ cũng là người Đài Loan.

Có thể biết những điều này, vì khi vừa tới, anh sợ có lúc phải ra ngoài, không yên tâm cô ở nhà một mình, nên tất nhiên phải làm hàng xóm gần gũi, hòa thuận, có thể trông nom lẫn nhau.

Phía trước nói chuyện được một lúc, Thắm Hàn Vũ trở về bên cô.

[Có chuyện gì?]

[Vợ chồng ông bà Phương bên cạnh làm thêm vài cái bánh ngọt, kêu con gái mang một ít sang cho chúng ta.]

[Vây bánh đâu?] Cô giơ tay đòi, Thắm Hàn Vũ nhón miếng cô thích ăn đặt vào tay.

Ném một chút, là bánh bích quy mùi oải hương.

Cô cười khẽ. [Từ ba bữa tới điểm tâm đều được quan tâm, thật sự chu đáo. Họ chắc thấy anh – một người đàn ông chăm em rất vất vả đây!]

[Ừ ừ.] Anh khẽ ho nhẹ một tiếng.

[Sao vậy anh? Anh không vui à?] Tuy cái gì anh cũng không nói nhưng cô nhanh nhạy cảm nhận được.

[Em nói với họ, chúng ta là anh em à?] Giọng anh có chút không vui.

Cô chột hiểu, nhướn môi cười: [Anh, cô Phương xinh không?]

[Vô cùng xinh đẹp, em có ý kiến gì à?] anh lạnh nhạt nói.

[Vây thật sự chúc mừng anh rồi. Anh Tề nói không sai, anh rất có duyên với phụ nữ, đi tới đâu đều như vậy.]

[Thắm Thiên Tình, em ngứa da à?] Đã biết ý đồ của vợ chồng nhà họ Phương, sao cô còn nói?

Ban đầu, nhà họ Phương tưởng họ là vợ chồng, cũng không có nhiều suy nghĩ. Cô có biết cô nói thế, anh sẽ phiền phức biết bao không?

Trước đây không biết thì thôi, bây giờ biết rồi, còn có không coi thành chuyện không?

Nợ ân huệ dễ trả, nợ tình cảm lại khó trả, điểm này không ai rõ hơn anh.

[Chúng ta vốn dĩ là anh em, nói như vậy có gì không đúng?]

[....] Anh mở miệng nhưng không thể đáp lời, cảm giác nặng nề khó nói trong lồng ngực.

[Anh —] Cô nũng nịu giơ tay, tìm vị trí anh ngồi để dựa vào, anh không tình nguyện chút nào, nhưng hai tay vẫn tự động vòng tay ôm chặt cô.

Cô cắn một miếng bánh, anh há miệng, ăn nốt một nửa giúp cô.

[Em muốn ngủ, anh chưa hát cho em nghe!]

[Em mấy tuổi rồi? Còn muốn nghe hát ru!] Tâm trạng vẫn có chút không vui.

[Vì là anh mà, anh độc nhất vô nhị.]

Vài ba câu đã xoa phẳng những tích tụ trong nội tâm anh.

Anh hiểu rồi.

Trong mắt cô, anh chính là anh, Thẩm Hàn Vũ độc nhất vô nhị, cho dù người khác có thêm các thân phận khác cho họ như là tình nhân, vợ chồng, hay anh em đều không thay đổi được gì, điều đó đã không còn quấy rầy cô.

Xem ra, cô thích ứng nhanh hơn cả anh.

Anh thở khê, dịu dàng nhìn cô chăm chú, [lâu lắm rồi không hát, sai âm luật đừng trách anh.]

[Không đâu.]

Anh vỗ nhẹ cô, khe khê hát, đó là giai điệu dịu dàng thương yêu nhất.

Cô dựa dẫm nghỉ ngơi, lắng nghe kỹ càng, trái tim dâng lên một cảm xúc mềm mại nhất

Non xanh nước biếc tĩnh mịch, một cơn gió bay đến từ giữa hồ.....

Một bài hát dân ca, giai điệu đơn giản lại thể hiện tình cảm thuần khiết mãi không phai màu giữa anh và cô.

[Anh, anh bảo ngày mai có tuyết rơi không?]

[Chắc sẽ có!] Tay anh nắm lấy bàn tay bé lạnh của cô, má anh chạm vào mái tóc cô.

[Vây, sáng mai nếu tuyết rơi, anh phải nhớ gọi em dậy nhé]

[Uh, em yên tâm ngủ đi.]

[Vâng.] Cô nhắm mắt.

Không biết đã qua bao lâu, trong vòng tay không còn vang đến chút âm thanh nào, biểu hiện của cô quá bình thản, yên lặng tựa như ... đã chết.

Anh nín lặng, đặt tay lên ngực cô, cảm giác được nhịp đập nhè nhẹ, mới thở phải một hơi.

Dường như mỗi đêm, anh đều lặp lại động tác như vậy, mới có thể chắc chắn cô thực sự ngủ ngon, không rời xa anh.

Mấy đêm đầu, anh gần như tỉnh giữa đêm, sau khi tỉnh chỉ có thể ngắm gương mặt ngủ say của cô, không thể nào ngủ tiếp được. Sau đó, cô phát hiện ra, liền kéo tay anh lên trước ngực cô, cảm nhận được nhịp đập của nó, để anh có thể yên tâm mà ngủ.

Còn cô, sẽ gối đầu lên ngực anh, kê sát vào nơi trái tim.

[Vì em chỉ muốn nghe tiếng con tim anh đập, sẽ không rời đi.] Cô nói như vậy.

Anh tin cô, thật sự tin, chỉ cần trái tim anh cố gắng đập, cô sẽ không rời đi. Tuyết rơi rồi

Sáng vừa tỉnh dậy, chân trời bay lả tả những bông hoa tuyết, cô luôn mong đợi được nghịch tuyết ngoài cửa sổ, hưng phấn giống như đứa trẻ.

[Đóng cửa sổ vào, cẩn thận cảm lạnh.] Thẩm Hàn Vũ sắc thuốc trong bếp ngay đầu nhìn cô, nhíu mày nói.

[Thêm một chút nữa.] Giơ tay hứng bông tuyết mịn, cảm giác lạnh lạnh trong lòng bàn tay, quả nhiên giống như cô tưởng tượng.

Câu này cô đã nói 5 lần rồi.

Thẩm Hàn Vũ tắt lò sưởi, dứt khoát tự mình ra đóng cửa sổ, đẩy xe lăn vào trong phòng, không cho cô nghịch tuyết đây nơi cửa sổ nữa.

Giơ tay nhặt bông tuyết trên tóc cô, chạm vào vùng da thịt lạnh ngắt, anh dùng đôi tay mình xoa tay cô cho ấm, rồi vào bếp bưng bát thuốc nóng ra.

[Anh, đợi chút chúng ta ra ngoài, có được không?] Cô ngẩng mặt, tràn đầy hy vọng.

[Uống hết bát thuốc nóng này rồi nói.] Múc một thìa, thổi qua cho đỡ nóng rồi đưa lên miệng cô.

[Tự em uống.]

[Được, vậy em cẩn thận nóng đấy.] Đặt bát thuốc vào trong tay cô, anh về phòng xem xét tư liệu và giấy tờ đã đầy đủ chưa, hôm nay cô phải ra viện kiểm tra lại.

Đợi anh ra, cô đã uống hết bát thuốc, ngoan ngoãn chờ.

[Có được không?] Cô nghiêng tai, nghe tiếng bước chân anh rời phòng.

Ai không biết cô muốn đi nghịch tuyết.

[Đợi chút nữa.] Anh thuận tay mang theo khăn lông trong phòng quàng qua cổ cho cô, giúp cô đi găng tay, mũ lông, áo khoác, nhìn một lượt từ đầu đến chân, chắc chắn cô không bị lạnh.

[Em sắp bị anh quán thành con chim cánh cụt rồi.] Cô lẩm bẩm.

[Đừng dài dòng!]

Làm xong kiểm tra theo dõi định kỳ và trị liệu, Thẩm Hàn Vũ thảo luận tình hình bệnh tật với bác sỹ ở bên ngoài xong, trở về phòng bệnh, trong đầu luôn lặp lại câu nói của bác sỹ...

[Tình hình không lạc quan hơn trước, gần đây số lần cô ấy co cơ, đau đớn chắc nhiều hơn chứ?]

[...Không có] Một lần anh cũng không nhìn thấy. jini83.wordpress

Cô uống thuốc đúng giờ, ngoan ngoãn chấp nhận trị liệu, anh luôn cho rằng, bệnh tình cô ấy ổn định hơn rất nhiều rồi ...

Bác sỹ cười hiểu rõ: [Có lẽ không muốn anh lo lắng!]

Một đòn nặng đánh vào tâm khảm anh. Đúng vậy, đây đích thực là việc cô có thể làm.

Vì biết, khi cô bị dày vò đau đớn bởi bệnh tật, anh sẽ đau hơn cô, cho nên cô sẽ tự mình trốn đi, không cho anh thấy, chỉ giữ lại nụ cười đẹp nhất cho anh.

[Em gái anh rất kiên cường, tôi chưa bao giờ thấy bệnh nhân mắc đa xơ cứng phát tính vẫn có thể cười một cách vui vẻ mãn nguyện đến vậy.]

[.....Cô ấy là tên lừa đảo.] Anh ngốc tới nỗi bị cô lừa được. jini83.wordpress

[Được rồi, vậy chúng tôi đề nghị tốt nhất đưa tên lừa đảo này vào viện tiếp nhận trị liệu đầy đủ, không thể kéo dài nữa.]

Đã... tệ thế ư? Nhưng anh một chút cũng không hiểu rõ tình hình...

Ngắn gọn suy nghĩ cho tới khi trở về phòng bệnh, không nhìn thấy cô, quay đi hỏi y tá đang thu dọn bình rỗng: [Cô ấy đâu?]

Y tá chỉ phía cuối hành lang. [Nói muốn đi ngắm tuyết, nếu anh về thì ra ngoài tìm cô ấy.]

Thẩm Hàn Vũ không nói lời nào, bước nhanh ra ngoài. jini83.wordpress

Đoạn phía cuối, bóng dáng trầm tĩnh của cô lặng lẽ chờ đợi, trái tim anh mềm nhũn, bước chân bắt giác chậm hơn, lặng lẽ đến gần cô.

Hai tay cô giơ ra ngoài mái hiên hứng tuyết, hình như đang ngâm nga giai điệu nào đó anh không thuộc.

[Em đang ngâm nga niệm kinh gì đấy?]

Anh trở lại rồi. Thẩm Thiên Tình cười vui sướng, giơ tay về nơi phát ra tiếng nói. [Đợi anh lâu quá rồi. Anh và đồ cổ kia nói gì thế? Lắm lời để nói vậy.]

Cái gì mà đồ cổ, bác sỹ Lyon chỉ không để ý lời phản đối của cô, chăm cứu cho cô mà thôi, cô liền hận tới tận giờ.

Ánh mắt anh dừng lại nơi nụ cười hoàn mỹ không tì vết của cô, quyết định không phá vỡ. [Cũng chẳng có gì, chỉ nói chuyện chút thôi, ông ấy nói em là bệnh nhân hợp tác nhất mà ông ấy từng gặp, nếu em có thể đừng gọi ông ấy bằng đồ cổ thì còn tốt hơn nữa.]

Tiếng cười vui vẻ khe khẽ. [Em cũng thích ông ấy, nhưng nếu ông ấy có thể đừng có mỗi lần gặp em lại kêu em nằm viện, em sẽ càng thích ông ấy.]

Anh trầm mặc một lúc. [Vì sao không nằm viện?] jini83.wordpress

Nụ cười cô hơi cứng lại, lập tức như không có chuyện gì chỉ cảnh tuyết bên ngoài. [Anh, cả thế giới bây giờ đều bị phủ bởi tuyết trắng, ngược mắt nhìn ra xa, chắc là một màu trắng xóa, có phải rất đẹp không?] jini83.wordpress

[Uhm, rất đẹp, bây giờ anh nhìn thấy là cây màu trắng, nhà màu trắng, thế giới màu trắng.]

[Ha, em biết mà.] Hai tay cô vắt chéo trước ngực, giống như tận mắt thấy. [Anh, anh biết vì sao em muốn anh đưa em đi ngắm tuyết không?]

Anh không nói, cô im lặng một lúc. [Anh, em hát cho anh nghe nhé!]

Cô nhẹ nhàng khe khẽ hát, từng đoạn từng đoạn giai điệu mềm mại uyển chuyển bay khỏi vành môi cô, bay vào trong trái tim đau khổ chưa kịp đóng lại của anh.

Nói tạm biệt phải chăng có thể sẽ không còn nhưng nhớ, Nói xin lỗi phải chăng có thể thấu hiểu được tất cả.

Nước mắt thay em hôn lên gương mặt anh,

Thế giới của em đột nhiên tuyết trắng ngập trời.

Giữa năm ngón tay còn sót lại ngày hôm qua của anh, từng mảnh từng mảnh ghép sao cho trọn vẹn?

Mùng 7 tháng 7 trời trong, đột nhiên tuyết rơi, không dám mở mắt hy vọng đó là ảo giác của em.

Em đứng phía địa cầu, nhìn tuyết phủ kín con đường anh đến.

Mùng 7 tháng 7 trời trong, đêm đen đột nhiên trở thành ban ngày, em mất đi cảm giác nhìn thấy giới hạn của tình yêu.

Em nhìn về phía chân trời, bầu trời bao la không bờ bến, không nghe thấy anh nói lời tạm biệt....

[... giai điệu thô lương quá.] Năm đó, cô ôm tâm trạng này rời xa anh ư?

[Anh biết, vì sao em muốn hát bài này cho anh nghe không?] jini83.wordpress

Anh thu lại tầm nhìn, gạt mái tóc dài bay trong gió của cô ra sau tai, ngón tay vuốt nhẹ hai má hơi lạnh của cô, đáp khẽ: [Uhm.]

[Mấy năm đó anh không ở đây, mỗi lần nghe bài hát này đều sẽ nhớ tới anh, em luôn nghĩ, nếu có một ngày, Thất tịch không mưa* (Mùng 7 tháng 7 trời không mưa) nữa, em sẽ có thể muốn anh ngắm tuyết cùng em.]

Bởi vì bài hát này chính là cõi lòng cô, cô giấu tận sâu đáy tim, là tâm trạng đau xót không thể nói thốt ra...

Thẩm Hàn Vũ nhìn cô chăm chú. Cô nhìn thấy giới hạn của tình yêu rồi ư?

Anh và cô, giới hạn tình yêu dưới tuyết trắng đầy trời...

[Vì sao không nằm viện?] Anh lại hỏi một lần nữa.

Lần này, cô không có ý đồ trở lại chủ đề này, trầm mặc hồi lâu –

[Anh, em muốn về nhà.] jini83.wordpress

Ánh mắt anh lay động, biết rõ ý cô, không đơn giản chỉ là ở câu chữ.

[Em mệt rồi, em rất nhớ nhà, rất nhớ cha mẹ. Anh, chúng ta về nhà, được không?]

Sống mũi Thẩm Hàn Vũ cay cay, nắm chặt tay cô, nói khẽ: [Được, về nhà, về nhà của chúng ta.]

Hôm nay là đêm cuối cùng họ ở Thụy Sĩ, trời vừa sáng, họ đã đáp chuyến bay sớm nhất về Đài Loan.

Nửa đêm tỉnh dậy, phát hiện vòng tay trống không, anh ngồi dậy, gió lạnh ngoài cửa thổi vào trong phòng, anh quay đầu nhìn, Thẩm Thiên Tình ngã ngồi dưới đất, cuộn thành một đống, môi dưới cắn chặt trắng bệch.

Nhiệt độ bên ngoài thấp tới mức đóng băng, toàn thân cô lại toát mồ hôi một cách bất thường.

Anh xuống giường, lấy thuốc bệnh viện chích cho cô, động tác vững vàng, bình tĩnh.

[..... Anh?] Cô giật mình jini83.wordpress

Cái gì anh cũng không nói, lặng lẽ xoa bóp hai chân cho cô, xoa dịu cơn đau.

[... Anh sớm đã biết rồi?] Cô cảm thấy khác thường. Anh phát hiện ra từ khi nào? Làm sao phát hiện được? Cô luôn cho rằng cô che giấu rất tốt...

Anh vẫn không nói gì.

[Anh?] Thẩm Thiên Tình hoảng sợ tìm kiếm anh.

Anh đột nhiên dang tay ôm chặt cô, giọng nói buồn bã: [Em nên cho anh biết.]

Cô mặc kệ anh ôm, chặt tới mức có chút đau, nhưng cô không có ý vùng vẫy.

Rất lâu sau, cô mới thấp giọng hỏi: [Anh, thực ra anh rất rõ, vì sao em không nằm viện, đúng không?]

Toàn thân anh run rẩy, mí mắt nhắm chặt môi không muốn trả lời, giả vờ như vậy cũng có thể không phải đối mặt.

Thẩm Thiên Tình thở dài không nói. jini83.wordpress

Thời gian của cô không nhiều nữa, những ngày tháng còn lại rất đáng quý, cô không muốn lãng phí thời giờ để nằm viện và chữa trị vô ích, cô muốn tranh thủ từng phút từng giây ở bên anh. jini83.wordpress

Vì thế, cô muốn về nhà, nơi cô và anh cùng trưởng thành, những ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô là ở đây, hồi ức đẹp đẽ ngọt ngào nhất cũng là ở đây, trở về nơi cô quen thuộc nhất, bên cạnh có người cô lưu luyến nhất bầu bạn, cả đời này cô không còn gì luyến tiếc nữa.....

Anh hiểu em, cho dù em không cần nói gì, anh cũng nhất định hiểu, đúng không? Anh trai?

16. Chương 16

Trở về

Sau buổi chiều mưa phùn bay bay, họ trở về nhà.

Hàng xóm xung quanh thấy họ trưởng thành, Tiểu Tình bệnh tới mức tiêu tụy gây trở xương mà đau lòng, muốn giúp cô tắm bồn.

Cả tối, om sòm nói chuyện vui của anh em họ hồi nhỏ, cho tới đêm muộn mới tha cho họ trở về nhà.

Thật ám áp quá đi, thật sự có cảm giác về nhà.

Sau khi phiêu bạt chân trời góc bể, toàn thân mệt mỏi, mới phát hiện nhà vẫn ám áp nhất.

Họ muốn tìm một ngày tới thắp hương cho cha mẹ, kể cho cha mẹ rằng đứa con gái bất hiếu đã về, nhân tiện sắp xếp lại ngôi mộ bao năm chưa được chăm sóc, cỏ hoang mọc đầy.

Tối đó, họ đều không ngủ, ngồi dưới cây khế đã theo họ suốt những năm tháng thơ ấu, nghe tiếng côn trùng kêu, nói chuyện phiếm, cứ dựa vào nhau như vậy tới tận khi trời sáng.

Cô không nhớ cuối cùng ngủ thế nào, sau khi bị bệnh, người rất dễ mệt mỏi, không thể chống đỡ lâu, thường nói chuyện rồi ngủ ngục trong vòng tay anh. Thực sự khiến cô tỉnh dậy chính là từng trận đau nhói như kim châm.

Cô cắn chặt răng, không dám cử động, đầu tiên gọi khê Thẩm Hàn Vũ hai tiếng, chắc chắn không trong tầm nhìn của anh, mới cuộn người, mặc sức bộc lộ sắc mặt đau đớn.

Đau, đau quá, toàn thân như có hàng vạn mũi kim châm vào, sự đau đớn này, cứ hai ba ngày cô lại phải chịu đựng một hồi, cô đã rất quen rồi, thật đấy, cô thuyết phục bản thân phải quen dần, không cho anh trai thấy, điều đó sẽ đau đớn hơn là giết anh ấy, cô biết, cô luôn biết.

Cô cố gắng nhịn cơn đau, nhịn tới mức đầu toát mồ hôi, đau tới mức cảm giác gần như tê liệt. Thời gian không biết qua bao lâu, ý thức dần dần trở về, cô đặt lòng bàn tay lên ngực, cảm giác nhịp đập yếu ớt, cô thở nhẹ, lau mồ hôi trên trán, dựa vào cảm giác tìm kiếm phán đoán xem chắc cô đang trong phòng. Cô tìm tới giường, sờ thấy đôi tượng Chồng – Vợ, đây là phòng anh trai.

Cô cười khê, ôm tượng sứ trong lòng xoa nhẹ. Đây là quà cô tặng anh sinh nhật 18 tuổi, trước khi anh đi Đài Bắc học; sau đó, cô chưa từng vui vẻ. Sự ra đi của anh, đồng thời cũng mang đi sự tươi cười trong cuộc đời cô.

[Tỉnh rồi?] Giọng Thẩm Hàn Vũ vọng từ ngoài cửa vào, cô đặt tượng sứ xuống, giơ tay để anh ôm lên xe lăn, anh thuận tay vuốt mái tóc dài của cô.

[Cắt đi có được không ạ?] Cô nghiêng đầu hỏi.

[Đang đẹp cắt đi làm gì?] Mười ngón tay thon dài qua lại không dừng trên mái tóc dài. [Bím tóc hay đuôi ngựa?]

[Đuôi ngựa] Cô trả lời, rồi tiếp tục: [Đỡ phiền anh.]

[Lại khách khí với anh thế, Thẩm tiểu thư.] Chải đầu xong, đẩy cô vào phòng tắm, lấy khăn ướt lau mặt cho cô. [Không được cắt, anh không thấy phiền chút nào.]

[Để tự em.]

Thẩm Hàn Vũ giúp cô túm cao lên. [Có việc cứ gọi anh một tiếng.]

Anh tiện tay sắp xếp lại căn phòng. Bao năm không về nhà, bụi đầy như núi, rất nhiều chỗ cần quét dọn.

Thẩm Thiên Tình thở dài. Cô biết mình là gánh nặng rất phiền toái, một người đàn ông như anh, phải làm những sinh hoạt thường ngày cho cô, giặt quần áo, nấu cơm đều tự mình, còn cô cái gì cũng không giúp được, vì anh nói, cô là niềm vui duy nhất của anh.....

Nhưng, thực sự có đáng không? Vì niềm vui ngắn ngủi này, anh đã trả một cái giá quá lớn.....

[Ngờ ngẩn gì thế? Anh làm chút cơm, sau khi ăn xong, anh đưa em đi dạo xung quanh, lâu rồi không về, em muốn đi nơi nào trước?]

Nhét bát và đưa vào tay, Thẩm Hàn Vũ không ngừng thêm thức ăn cho cô.

[Em muốn đi ra con rạch mà hồi nhỏ anh thường bắt con cá bụng to cho em.]

[Được, có điều bây giờ chắc chẳng còn cá bụng to mà bắt nữa.] Thời đại tiến bộ, môi trường thiên nhiên bị phá hoại gần hết, đến nông thôn mọc mạc cũng không loại trừ.

[Đúng vậy.....] Cô thất vọng lắm lắm. Hồi ức quý báu như thế dần dần biến mất, không lưu giữ nổi.

Thẩm Hàn Vũ nhìn sự vắng lặng trong đáy mắt cô không nén được liền lập tức đổi sang giọng điệu vui vẻ: [Đúng rồi, thím hàng xóm vừa nãy tới giúp anh quét dọn nhà cửa, còn cho anh biết, tuần sau con trai của Đại Mao nhà dì ấy đầy tháng, muốn mời chúng ta sang uống rượu mừng. Em còn nhớ Đại Mao không? Tên con trai hơn em 2 tuổi, thường bắt nạt em tới mức khóc hu hu chạy về nhà mách anh.]

[Em còn nhớ, anh ta rất lỗ mãng, lần nào cũng trêu chọc em, em từng thề ít nhất một nghìn ba trăm năm mươi lần không thêm để ý anh ta nữa. Không ngờ anh ấy kết hôn rồi, không biết bây giờ anh ấy còn kéo bím tóc của con gái, hắt nước vào người ta nữa không.....]

Anh cười khê: [Nếu bây giờ còn tệ thế, có thể thấy anh ta một chút cũng không tiến bộ.]

[Đúng rồi, em muốn chàm chọc anh ấy, kể cho vợ anh ấy chuyện xấu trước kia.]

[Em đừng có thất đức thế, phá hoại nhân duyên của người ta, rồi bị báo ứng đấy.]

[Không sao, nếu có báo ứng cứ tới tìm anh.]

[Liên quan gì tới anh?]

[Em là em gái anh, anh không gánh vác cho em thì ai gánh vác?]

[Em giỏi lắm, Thẩm Thiên Tình! Bản thân làm điều thất đức, còn kéo anh xuống nước.]

Cô lè lưỡi. [Đáng đời, ai bảo anh là anh trai em.]

Nói nói cười cười, họ ăn xong bữa sáng.

Anh đưa cô đi qua mỗi một nơi tạo nên ký ức thời niên thiếu của họ, nhớ lại mỗi một việc xảy ra ở một nơi, rồi dựa vào nhau dưới cây khế trong đêm, ngắm sao đêm qua đôi mắt anh, sáng biết bao, cho tới khi ngủ trong vòng tay anh.

Nếu anh rời nhà, cô sẽ đốt một ngọn đèn, trong góc sân ánh sao rực rỡ lặng lẽ chờ anh trở về; anh về luôn nhớ mang một bó hoa ngải tiên đại cho cô, để hương thơm đại diện cho sự hạnh phúc bay vào giấc mơ mỗi đêm của cô.

Khi rảnh rỗi, anh sẽ gói lên chân cô đọc sách, còn cô với tốc độ như con rùa, chăm chỉ đan khăn màu vàng nhạt.

Cô nói muốn đan cho anh cái khăn, còn nhờ thím hàng xóm dạy cách đan.

Anh nói, với tốc độ của cô, đợi cô đan xong đã mùa hè rồi.

Cô lại cười trả lời anh: [Không sao, em có thể giữ lại hơi ấm của em, sang năm anh không sợ lạnh nữa.]

Cô không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào cảm giác, cách đan quá phức tạp, cô không làm được, hàng ngày cô đều đan, đan tới khi mệt, ngủ thì thôi, anh nhẹ nhàng lấy bán thành phẩm trong tay cô, cười khê với cô còn đang say ngủ: [Ngốc ạ, anh không cần khăn len, em chính là sự ấm áp của anh.]

Anh thực sự không nỡ nói cho cô, khăn len này đan này đáng buồn cười biết bao, thực sự nếu muốn quàng ra khỏi cửa, cũng cần dùng cảm vô cùng!

Nhưng anh thích cảm giác này, thích cô làm mỗi việc vì anh, thích khi về nhà, từ xa đã nhìn thấy hình dáng chờ yên lặng chờ đợi của cô, cuộc sống ở nhà rất giản dị, giống như đôi vợ chồng trẻ bình thường trên thế giới, sống những ngày tháng bình thường, nhưng vô cùng vui vẻ.

Họ rất giống vợ chồng, thực sự rất giống.

Ngày Đại Mao mời rượu đầy tháng, họ cùng đi

Thẩm Thiên Tình lặng lẽ hỏi nhỏ anh: [Vợ Đại Mao có xinh không?]

Anh cũng nói nhỏ bên tai cô: [Cũng được, có điều còn kém xa em.]

Cô cười, đập nhẹ anh một cái. Nếu anh bị đuổi ra ngoài, cô tuyệt đối không nói giúp cho anh.

Cô và Đại Mao nói chuyện một lúc, khi không có ai, anh ta vô tình nói cho cô biết một bí mật có đánh chết cô cũng không ngờ—

[Em biết không? thực ra anh từng thích em.]

[hả?] Cô kinh ngạc há hốc miệng, hoàn toàn không thể chấp nhận nổi. Đùa, đùa à? Cô chưa quên anh thích chọc cô biết bao, có thể nói bị anh bắt nạt từ nhỏ đến lớn! Sau này cô cảm thấy sự việc không thể tiếp tục như vậy nữa, bắt đầu học cách phản ứng lại, anh có thể thích người con gái giống như người phụ nữ đánh đá đánh nhau với anh ư?

[Gì mà kinh ngạc tới mức ấy? Hồi nhỏ ngốc nghếch mà, không biết biểu lộ tình cảm thế nào, đành dùng thủ đoạn trên chọc để thu hút sự chú ý của em, nếu không khi anh thực sự muốn khơi mào, còn có thể thua em sao?]

Như vậy cũng đúng, anh thường bị cô K tới mức rất thảm, lại không thực sự trả đũa để cô bị thương, ngấm ra anh ấy vẫn đầy uất ức.

[Đáng đời anh, theo cách anh theo đuổi con gái, có ai phục tùng mới lạ.]

[Anh cũng không muốn, ai bảo em suốt ngày chỉ mở miệng là anh trai, anh nghe không nổi, không đối đầu với em thì toàn thân khó chịu. Em còn nhớ không? Có một trận em cả ngày còn kêu muốn gả cho anh trai, anh không phục nói với em: [Anh em không thể kết hôn, đừng mơ giữa ban ngày nữa!] Lúc đó em khóc rất khủng khiếp! Mẹ anh tưởng anh lại ức hiếp em, lôi anh về nhà ột trận]

[Em nhớ.] Cô cười khê. Hình như năm cô 3, 4 tuổi thì phải!

[Bây giờ nhớ lại, Vũ vô cùng yêu mến che chở cho em, anh lại toàn bắt nạt em, chẳng trách trong trái tim em chỉ có anh ấy, mặc kệ anh. Là anh ngốc, dùng cách ngốc nhất, mới có thể yêu thầm bao năm nhưng chẳng có chút tác dụng nào. Năm mẹ em mất đi, Vũ về chịu tang, mẹ anh mắng anh ấy hai câu, thực ra lúc đó bà đã đoán trước anh ấy sẽ đưa em đi, hại anh đến biểu lộ tình cảm cũng không kịp, thổ huyết trọn 3 ngày 3 đêm, đâm tim gan hận tới muốn chết. Mẹ anh nhìn thấu tâm ý anh, bảo anh đừng mơ mộng hão huyền, vì bà tận mắt nhìn Vũ sinh ra, mẹ em chỉ mang thai có một lần, có thể do sợ Vũ cô đơn mới nhận nuôi em. Tình cảm của em và anh ấy tốt như vậy, ở bên nhau cũng là chuyện sớm muộn, vì vậy anh mới dần dần hết hy vọng, từ bỏ tình cảm đối với em, chúc phúc cho bọn em tự đáy lòng.]

[Thế ư?] Mọi người đều nhìn nhận bọn họ như vậy ư?

[Đúng thế, bọn em rất xứng đôi, bao năm rồi, em và anh ấy cũng được ở bên nhau nhỉ?]

[Định nghĩa ở bên nhau là gì?]

[Đương nhiên là kết hôn, sinh con!]

[Em bây giờ thế này, có thể kết hôn, sinh con được không?]

Đại Mao bị hỏi không nói được lời nào.

[Thực ra, bọn em thế này cũng không có gì không tốt. Buổi sáng hàng ngày tỉnh dậy, biết anh ấy ở bên, có thể chạm vào anh ấy, nói chuyện với anh ấy, cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy, như vậy là đủ rồi, không ai quy định tình yêu phải trải qua kết hôn, sinh con, thật chí là sự thân mật giới tính, em không nghĩ như vậy, anh trai cũng thế.]

[... Anh không tin Vũ không muốn, yêu thực sự một người, ai không khát vọng, trừ phi anh ta không có khả năng.] Giọng nói rất nhỏ nhưng cô nghe thấy.

[Ngài Đại Mao, anh thật vô lễ.]

Phía trước hai tiếng ho khê, Thẩm Hàn Vũ ôm nhân vật nhỏ quan trọng của ngày hôm nay, đứng cách 3 m.

[Đại Mao, đi muốn cậu qua tiếp khách.]

[Em qua ngay, Tiểu Tình, chút nữa nói chuyện tiếp.]

Cô xua xua tay. [Anh bận đi!]

Đợi sau khi cậu ta đi, Thẩm Hàn Vũ lên phía sau. [Bọn em vừa nói chuyện gì thế? Không khí dường như khá tốt, cậu ta không giật tóc em chứ?]

[Anh ta dám! Nếu anh ta bắt nạt em, em sẽ bắt nạt con trai anh ta, nợ cha con trả.]

[Vây cơ hội em đến rồi.] Thẩm Hàn Vũ đưa đứa trẻ anh ôm vào lòng cô.

[Oa, anh thực sự đem cuỗm con tin nhỏ này tới đây à?] Cô muốn sờ má phính phính của đứa bé, kết quả lại đụng vào một đồng nước miếng.

[Đúng vậy, em hạ thủ tàn độc một chút cũng không sao, anh canh chừng giúp em.]

[Ha ha!] Cô cười một cách vui vẻ, xoa xoa mái đầu ngắn lo thơ của đứa bé, vỗ vỗ mông nhỏ, chỉ thấy một cái bím dày. Đứa trẻ không biết lòng người hiểm ác, chơi cùng cô, còn hào phóng thưởng cô nụ cười không “răng”, cộng thêm một đồng nước miếng tiết ra như sông Hoàng Hà, mềm mại nhào vào cô, lại chết cũng phải thơm cô một cái, một tuổi đã mất đi nụ hôn thuần khiết của trai tân rồi.

Thẩm Hàn Vũ tròn mắt nhìn. Tên háo sắc nhỏ này quả thực — quả thực hạnh phúc tới mức đáng hận.

Cô sững lại, ngạc nhiên không cười được. [Nhỏ như vậy đã biết trộm sặc, lớn lên nhất định tiền đồ thành thang.

[Anh đến, em đừng bé nữa.] Anh rất buồn bực!

Cô nghe ra sự khác thường, nghiêng đầu hỏi. [Anh, tâm trạng anh không tốt à?]

[Đâu có? Tốt cực kỳ.]

Rõ ràng rất giận dữ. Cô hiểu ý, cười, gọi khẽ: [Anh, anh quý xuống, em nói cho anh —]

[Làm gì?]

Tìm được vị trí của anh, hai tay sát bên má, nhẹ nhàng hôn anh.

Không có sự dây dưa mãnh liệt nóng bỏng, cũng không có sự thể hiện về mặt tình dục, chỉ là in dấu nhiệt độ của cô, sau đó, lùi lại.

Thẩm Hàn Vũ ngạc nhiên, cái gì cũng chưa kịp cảm nhận, xúc giác ấm áp mềm mại trên môi đã rời đi, nhưng, chỉ như vậy đã đủ chấn động cả linh hồn anh!

Tình dục mãnh liệt điên cuồng trên thế gian đều trở nên không còn ý nghĩa, không thể bằng sự đẹp đẽ trong phút chốc này.....

Hôm đó, cô bị Đại Mao chuốc cho hai chén rượu, hơi say đi ngủ.

Nằm bên cạnh cô, hồi lâu anh vẫn chưa thể chợp mắt.

Khuỷu tay chống nửa người, nghiêng người ngắm nhìn gương mặt ngủ say của cô một cách chăm chú, ngón tay lưu luyến, luyến tiếc xoa nhẹ lên mặt cô, trái tim hạnh phúc đến phát đau vì giây phút đẹp đẽ này, khe thở dài

[Anh —]

Ngón tay anh dừng lại.[Làm em thức giấc à?]

Cô lắc đầu. [Anh, anh có muốn ... việc đó không?]

Anh ngẩn người, mới hiểu [việc đó] cô chỉ là gì.

[Sao đột nhiên hỏi như vậy?]

[Hôm nay tình cờ cùng Đại Mao nhắc tới, em đang nghĩ, có lẽ anh cũng cảm thấy hối hận.....]

[Em để ý cậu ta nói linh tinh làm gì, chúng ta như thế này rất tốt!]

[Vây ư?] Cô lẩm bẩm, mặt mũi nhăn nhó.

Rất lâu, rất lâu, cô lập tức chìm vào giấc mộng, cảm xúc ảm áp, mềm mại nơi bờ môi, giọng nói xa xôi không biết đến từ nơi nào trong giấc mộng —

Chỉ cần có thể ở cùng em, anh sẽ không hối hận, em hiểu không? Tình?

17. Chương 17

Sau khi mắc bệnh, thể lực của Thẩm Thiên Tình càng xuống dốc, thường bất giác ngủ mê man. Cùng với thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, tính mạng của cô cũng trôi dần đi, tình trạng sức khỏe càng kém, thời gian ngủ mê man càng ngày càng lâu.

Không muốn anh trai lo lắng, cô thường cố chống đỡ không để bản thân mất đi ý thức, cô biết mỗi lần cô mê man là một lần anh nơm nớp lo sợ, sợ cô lần này sẽ không tỉnh lại.....

Số lần cơ cơ, đau đớn càng ngày càng nhiều, muốn cầm một đồ vật gì đó, đầu ngón tay cũng không thể thuận lợi, khi ăn, cảm thấy nuốt khó khăn, cuối cùng đến nói nhiều hơn vài câu sẽ nhanh bị mất đi tất cả sinh lực của cô, cô biết rõ trong lòng, cô sắp tới giới hạn rồi.

Giả vờ trở thành một việc cực kỳ khó khăn, cô dần dần lực bất tòng tâm, quá nhiều sơ hở, anh có lẽ sớm phát hiện ra rồi.....

Đêm qua, không cẩn thận lại ngủ mất, sau khi tỉnh dậy trong phòng, cô tìm kiếm con búp bê bằng tượng ở đầu giường, ngón tay dờng một lúc, lại di chuyển lên phía trái.

Cô cảm thấy cổ họng khô rát, nhớ cốc nước hình như ở chỗ này.....

Cô chạm đúng cái cốc, ngón tay lại không theo sự không chế, do không nắm chặt, một khoảng trống trong lòng bàn tay, sau đó vọng ra tiếng thủy tinh vỡ.

Anh – chắc không nghe thấy?

Cô vội vàng dò dẫm dưới đất, cơ thể mất đi sự cân bằng, té xuống, cô chỉ lo thu dọn mảnh vỡ trước khi anh phát giác.

Ngón tay đau nhói, có lẽ là bị thương, nhưng vết thương chắc không lớn, sao cô không cảm thấy đau, vết thương nhỏ này có lẽ không chảy quá nhiều máu –

Đột nhiên, đôi tay lớn có lực kéo cô lên, cả cơ thể đột nhiên bay lên, cô lại trở về giường, [Anh?]

[Ừ.] Giọng anh không nghe ra tâm tư, cũng không biết đến bao lâu rồi.

Một miếng giấy ép lên đầu ngón tay bị thương của cô. [Sau này gọi anh một tiếng là được rồi.]

[Bị anh phát hiện nhỉ?] Cô lè lè lưỡi, cố nói nhẹ nhàng: [Hồi nhỏ làm vỡ bát đĩa đều bị mẹ mắng, đáng tiếc anh còn nhanh trí hơn mẹ, muốn trốn tội đều không được. Được rồi, anh có thể đánh mông em, nhưng chỉ được đánh dưới ba cái, không được phép mặc cả.]

Anhh không lên tiếng, trầm mặc giúp cô cầm máu, bôi thuốc, quấn vải, đổ cốc nước đặt vào tay cô, sau đó mới quay đầu thu dọn thủy tinh vỡ dưới đất.

Toàn thân cô hơi lắc lư một chút, cố nặn ra nụ cười yếu ớt: [Anh, em đói bụng.]

Gói mảnh vỡ thủy tinh vào trong giấy báo rồi vứt vào thùng rác, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái. [Em muốn ăn gì?]

[Uhm..... bánh đậu đỏ bán trước miếu thổ địa.]

[Rất xa.] Giọng nói không nghe rõ tâm tư.

[Người ta muốn ăn mà!]

Ánh mắt anh sâu lắng nhìn cô chăm chú vài giây. [Được, anh lập tức về ngay.]

Nghe thấy tiếng đóng cửa, cô lấy hết sức lực, cả người đổ sụp xuống giường.

Đầu choáng váng, trời đất như quay cuồng trước mặt, đau đớn vô cùng lại đến lúc này, cô co giật, tay run rẩy tìm đầu giường, như mỗi lần đụng vào tượng Chồng, ngực ấm lại, cô có thêm sức lực chống đỡ tiếp, di chuyển về phía thuốc giảm đau bên phải.....

Thuốc giảm đau sớm đã bị lấy đi một bước, liều thuốc lấy ra theo tiêu chuẩn và cốc nước để cô uống.

Cô kinh ngạc tới mức không thể động đậy. [Anh.....]

Anh vẫn không lên tiếng, không nói lời này giúp cô xoa bóp đôi chân co giật.

Một giọt, hai giọt, giọt nước ấm nóng rớt trên chân cô.

[Anh, anh đừng như vậy, đừng khóc...] Cô xót thương vỗ nhẹ hai má ướm của anh, dường như anh gầy đi một chút rồi.

[Anh không sao.] Thẩm Hàn Vũ cứng rắn trả lời, giọt thứ ba, giọt thứ tư, rơi xuống không âm thanh.

[Anh!] Đau quá, trái tim đau quá, đau hơn cả nỗi đau bệnh tật, người cô quan tâm nhất đang rớt nước mắt vì cô...

[Anh nói anh không sao! Em không sao rồi, chết tiệt, sao anh lại có chuyện chứ!] Anh thất bại, gằm nhẹ, giọng nói nghẹn lại, không thể thốt ra lời nữa.

Cô gơ tay ôm chặt anh, Thẩm Hàn Vũ vùi mặt lên vai cô, run rẩy, ôm nhau.

Ngoài cửa sổ mưa phùn nhẹ lấp lánh, không trộm được bao nhiêu tình si.

Vai trái, một khoảng ướt âm ẩm.

Thời gian có thể đủ tĩnh tảo càng ngày càng ít

Tính mạng của cô chất trong đồng hồ cát còn lại bao nhiêu dường như có thể dự đoán, nhưng cô vẫn rất bận lòng, bộ dạng của anh khiến cô rất lo, đã mấy đêm liền anh không ngủ, ngơ ngẩn nhìn cô tới khi trời sáng.

Anh cho rằng cô không biết, giống như cô cố tình che giấu cơn đau bệnh tật, thực ra cả hai đều rõ tất cả.

Cô sợ nhờ may cô đi rồi, anh sẽ không chịu được, anh nhất định sẽ phát điên.

Cô đến nhà Đại Mao một chuyến. Ngày nào cô không còn, cô hy vọng có người có thể giúp cô trông nom anh, đi qua đoạn này.

Khi Đại Mao đưa cô về nhà, trước cửa kính ngạc nói: [Trời ạ – anh trai em điên rồi ư?]

[Sao vậy?] Cô không hiểu

[Tặc tặc!] Đại Mao không dám tăng bốc, lắc đầu: [Nhà em cứ như có trộm, mỗi góc trong ngoài đều bị lật tung một lượt, thật thảm.]

Sao có thể như vậy? Đang định hỏi, Thẩm Hàn Vũ đã phát hiện cô ở cửa, giận dữ hét vang: [Em chạy đi đâu vậy!]

Anh chưa bao giờ có khẩu khí giận dữ như vậy đối với cô, cô sững lại giải thích: [Em đến nhà Đại Mao –]

[Đến nhà Đại Mao?! Bây giờ sức khỏe em thế nào em biết không hả? Nếu muốn đi, sao không chờ anh về, một mình chạy lung tung, muốn tự sát phải không?]

[Em, em gọi điện kêu Đại Mao tới đón em.....]

[Tiễn Tiểu Tình đến nhà rồi, em về trước!] Đại Mao lập tức gạt đầu ở bàn chân, tránh bị cuốn vào chiến trường.

Đừng trách anh không nghĩa khí, không ai có thể giơ đầu ra cho gã đàn ông điên này nằm.

[Anh, anh bình tĩnh nghe em nói-]

[Trước khi làm việc sao em không nói với anh một tiếng? Em đi lại không tiện, không nhìn thấy, lẽ nào không biết anh sẽ lo lắng ư? Em có biết hay không, anh về không thấy em đâu, trong lòng lo sợ biết bao? Hay là em đột nhiên phát bệnh, hay là em được đưa vào bệnh viện, hay là em lạc đường, không tìm thấy phương hướng về nhà, hay là em lại trốn đi, bản thân chịu đau không cho anh biết, hay là ... hay là có rất nhiều khả năng có thể khiến anh mất em, chỉ cần nghĩ tới những điều này, anh còn bình tĩnh được không? Anh gần như đã lật tung mỗi một góc ở cái nhà này để tìm em, tìm xem em có thể để lại cho anh vài chữ...] Giọng anh đầy giận giữ, kim nén cơn nóng nảy, nổi lo sợ tột cùng.

Nói ra cùng, anh chỉ là sợ hãi, sợ hãi mất cô.

Cô đã hiểu, đáy mắt tràn nước mắt, thử lại gần anh. [Anh, em không sao -]

[Em đi đi! Dù sao em không có anh cũng không sao, cái gì em cũng không cần nói với anh, khi bị bệnh có thể tự mình kiên cường chịu đựng, anh chỉ là dư thừa, cái gì anh cũng không thể giúp em được-] Anh xoa tay, không cho cô lại gần.

Cô rất rõ, không phải anh đang giận cô, mà là giận bản thân không thể chia sẻ nỗi đau, giận bản thân bất lực, còn khiến cô cố cười vui vẻ đau đớn chống đỡ trước mặt anh...

[Không phải đâu, anh à, anh rất quan trọng -] Cô giơ tay, lại bị anh đẩy ra, đột nhiên choáng, mắt đi cảm giác cân bằng, té khỏi xe lăn, anh vội vàng ôm chặt, tim suýt chút ngừng đập.

[Tình, em đừng dọa anh -]

Cô ngẩng đầu, hôn lên môi anh.

Anh nhắm mắt, tim đau ôm chặt cô, đôi môi giao nhau nếm được vị mặn chát, không rõ là nước mắt của anh hay của cô.

[Như vậy sẽ không sợ nữa chứ?] Dụi vào lòng anh, dùng nhiệt độ thực trần an trái tim hoảng sợ của anh, nói khẽ: [Lần sau em đi đâu nhất định sẽ nói với anh, để anh đi cùng, đừng giận, có được không?]

[Lần nào em cũng lừa anh.] Tèn lừa đảo tén dụng phá sản.

[Lần sau sẽ không thế, em thề.] Tâm trạng anh dần dần bình tĩnh lại, cô yên tâm hơn, uốn cong vào ngực anh, giọng nói yếu dần: [Có lẽ em lại phải ngủ một chút, hai tiếng sau gọi em, buổi tối chúng ta còn phải cùng ngắm sao, đừng để em ngủ lâu quá.]

[Ừ] Anh khẽ đáp, dịu dàng ôm cô về phòng, không rõ rời xa, cũng nằm bên cạnh cô, ngủ cùng cô một lúc.

[Tình, tỉnh dậy đi]

Tiếng gọi dịu dàng, thúc giục cô thoát khỏi giấc mơ, khi mở mắt, trong phút chốc đột nhiên không biết mình đang ở đâu.

[Tỉnh chưa? Chẳng phải em nói muốn ngắm sao cùng anh à?]

[Sao? Có chưa?] Cô quên rồi, gần đây trí nhớ càng ngày càng kém, có lúc lời nói buổi sáng, buổi tối đã quên rồi, nhưng lại thường nhớ việc hồi nhỏ, thật lạ.

[Em vừa mơ thấy mẹ, mẹ hỏi em có muốn đi với mẹ không... kỳ lạ quá, mẹ chẳng phải đang nấu cơm ư? Buổi sáng em đi mua thức ăn còn hỏi em muốn ăn gì...]

[Ngậm miệng ngay, đừng nói nữa.] Thẩm Hàn Vũ kính hãi, nghiêm khắc mắng.

Trong mơ gặp người thân đã mất, điều này nói lên cái gì? Anh không mê tín, nhưng không nén nổi sợ hãi.

[Đã nói em là tên ngốc mà, đến bữa tối cũng ngủ quên mất, bây giờ đương nhiên là nửa đêm, không tối om lẽ nào phải có mười ông mặt trời đợi em chiếu rọi? Ngoan, nhắm mắt ngủ một lúc nữa là trời sáng.]

[Vậy anh ở bên em chứ? Nửa đêm tỉnh dậy không thấy anh, em sẽ sợ...]

[Không đâu, anh sẽ không để em không tìm thấy anh.] Anh ôm chặt cô, muốn trấn an, không phân biệt rõ là cô hay là bản thân. [Không sao, không sao, anh sẽ luôn ở bên em, đừng sợ...]

18. Chương 18

Sau khi Thẩm Thiên Tình mất, Thẩm Hàn Vũ trầm mặc trấn tĩnh lo các công việc hậu sự, tất cả hàng xóm đều rõ tình cảm bọn họ sâu sắc thế nào, đều cảm thấy bất an, chính vì anh quá bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không hợp lẽ thường, thậm chí cứng bái hành lễ, ngày thứ bảy sau khi ngày cô mất cho đến hạ huyệt, một giọt nước mắt cũng không rơi.

Tiểu Tiểu Mao bị không khí trang nghiêm dọa cho khóc oa oa, anh gơ tay ôm, đứng trước linh đường nói khẽ: [Đừng khóc, nhìn mẹ nuôi nè, chúng ta đều không quên cô ấy.]

Khi làm mộ, anh dặn dò cho vị sư phụ khắc bia khắc tên anh.

Người ... còn sống này, không dựng lại khắc tên lên, không lẽ anh ta... muốn làm việc gì ngốc nghếch ư?

[Vũ à, cậu phải nghĩ thông chút đi...] Tất cả mọi người đều không hện mà khuyên anh như vậy.

Anh chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Sau khi cô chết, đèn nhà họ Thẩm cũng chưa bao giờ tắt, ban ngày lẫn ban đêm, mỗi một góc đều sáng đèn [Tình sợ tối] Anh thường không cho người ta tắt, chỉ nói câu này.

Mỳ hải sản nấu cho cô đã nguội lạnh, không ai động lấy một miếng.

Sau khi lo việc hậu sự xong, toàn bộ sức lực của anh đã bị rút cạn, ngõ ngang nhìn căn phòng vắng vẻ, đi từng góc, tìm không thấy tiếng cười dịu dàng, anh cười đau khổ: [Lần này, em trốn giỏi thật, vẫn khó cho anh rồi]

Trở vào phòng, chạm từng đồ vật cô dùng qua, khăn len màu vàng nhạt vẫn nằm lặng lẽ trên giường, chỉ đan được 2/3, không thể đợi được nữ chủ nhân hoàn thành nó.

Không thể chịu nổi quá nhiều hồi ức, anh nhắm mắt, vội vàng quay người, vô ý đụng vào đầu giường, anh nghe thấy tiếng sứ vỡ.

Anh quay đầu, gương mặt hoàn toàn thay đổi, là món quà sinh nhật năm 18 tuổi Tình tặng anh, lại chỉ vỡ tượng Vợ, trùng hợp khiến người ra nổi da gà kinh hãi.

Vỡ rồi ư?

Đúng vậy, tượng vỡ rồi, lời hứa vỡ rồi, tình yêu cả đời cố chấp cũng vỡ rồi.

Cùng với tượng vỡ, mảnh giấy hạc đủ màu sắc trong đó cũng rơi ra. Anh cúi người xuống — nhặt lên, không ngờ chỗ hổng dưới đáy tượng lại chứa đồ, là Tình ư?

Trên đó có số thứ tự nho nhỏ, đã có thứ tự biểu thị sắp xếp theo thời gian.

Anh mở con hạc số 1 ra đọc

[Nghe nói, gắp 1000 con hạc thì có thể cầu nguyện, không biết là giả hay thật, tôi muốn thử xem.]

Chữ của Tình đập vào mắt, bút tích mờ nhạt, ước chừng khoảng năm 15, 16 tuổi. Cô đem hết tâm tư của mình, từng câu giấu trong tượng Vợ.

[Anh, anh biết em cầu nguyện gì không? Em hy vọng anh sớm trở về.]

[Anh, có phải ước vọng của em quá xa xỉ không? Vậy nếu không anh trở về nhìn em là được.]

[Anh, anh đi đâu rồi?]

[Anh, em không tìm thấy anh.]

[Anh, hôm nay mẹ lại nổi giận, em sợ lắm.]

[Anh, anh không cần em nữa ư?]

[Anh, em nằm mơ thấy ác mộng, không ngủ được, muốn nghe anh hát Thuyền Thái Hồ.]

[Anh, em sợ tối, sợ cô đơn, anh đừng bỏ em.]

[Anh, em nhớ anh.]

[Anh, khi nào anh về?]

[Anh, có phải anh quên em rồi không?]

[Anh, hôm nay mệt quá, đến bệnh viện chăm sóc cha, nếu anh ở đây thì tốt rồi, rất nhớ rất nhớ anh.]

[Anh, em rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ anh.....]

.....

Anh mở từng con, từng con, không thể dừng lại.

[Ngày thứ 385 sau khi anh đi.....

[Cuối cùng em cũng hiểu, cảm giác nhớ nhung đau tới mức không thể thở nổi là gì...]

Anh hít một cái, đôi tay run rẩy mở con hạc ngày thứ 386, vừa hoảng, vừa vội

[Hóa ra, chỉ là lý do không thể đơn giản hơn ... Em Yêu Anh.]

Khi câu chữ trong con hạc hoàn toàn hiện lên trước mắt, chạm vào mắt, nước mắt không nén được điên cuồng tuôn trào như vỡ bờ—

[Hóa ra, chỉ là yêu anh ... em ngốc quá, đến bây giờ mới phát hiện ra.]

[Anh, em còn có cơ hội nói với anh câu này không?]

Anh vội vàng lau nước mắt, sợ bỏ qua từng câu từng chữ của cô.

[Nếu, em thực sự nói với anh như vậy, anh sẽ trả lời thế nào nhỉ?]

[Anh, em rất muốn biết.]

Anh sẽ trả lời thế nào?

[Anh sẽ nói ... anh sẽ nói...] Nghẹn ngào không thành lời, anh xót xa ân hận, khàn giọng nói: [Anh cũng yêu em, rất yêu, rất yêu, rất yêu –] Nhưng Tình, em có nghe thấy không?

Anh khàn cổ họng, không còn phát ra âm thanh, tiếp theo cô viết gì, anh cũng không dám nhìn, chỉ bốc những con hạc đã bóc, chưa bóc, điên cuồng khóc, mặc kệ tâm tư sục sạo.

Cho tới khi ngón tay chạm vào con hạc màu sắc còn mới.

Đây là Tình đặc biệt để lại cho anh ư? Cô muốn nói gì với anh?!

Anh hốt hoảng mở ra –

Nếu có một ngày, anh nhìn thấy dòng chữ trong con hạc này, xin anh hãy nhớ trái tim em yêu anh, bảo trọng vì em, mang theo tâm ý em yêu anh, sống thật tốt, chỉ cần thỉnh thoảng viếng mộ nhớ mang cho em bó hoa ngải tiên dại, nói khẽ những nhớ nhung cất giấu sâu kín, như thế là được rồi.

Bảo trọng, anh trai, em yêu anh.

Nét bút trùng lặp, chữ lộn xộn không theo hàng, anh có thể khẳng định, sau này cô mới thêm vào.

Cho tới trước khi chết, cô vẫn không yên tâm về anh...

Anh nhắm mắt, muốn ngăn lại dòng nước mắt không nghe lời, nhưng uống công vô ích.

Ngẩng đầu nhìn sao sáng trên bầu trời, tưởng tượng ra đôi mắt thích cười, ánh mắt dịu dàng, nhớ lại thời gian cùng cô dựa vào nhau dưới bầu trời, anh có thể giả như cô chưa đi xa; anh có thể giả như vòng tay chưa từng trống rỗng; anh có thể giả như mỗi một ánh sao là tiếng líu ríu dịu dàng của cô; anh có thể giả như—

Ngồi trượt xuống đất, anh đau khổ vùi đầu vào đầu gối.

Đêm nay, không có ánh sao..

19. Chương 19 (end)

[O, anh Vũ, đứng ngoài cửa làm gì?] Đang ôm con trai định ra ngoài đi dạo, Đại Mao thấy anh, vội vàng lên tiếng chào.

Anh lắc đầu.[Không. Nhà có tang vào nhà người khác không tiện.]

[Tình cảm qua lại như thế, anh là bố nuôi của con trai em, còn để ý mấy thứ đó làm gì? Nhanh vào đi.]

Anh vẫn lắc đầu. [Có việc phiền mọi người, tôi nói xong rồi đi.]

[Có việc gì anh cứ nói, đừng khách sáo với em.]

Anh ngừng lại chút. [Nếu có một ngày tôi cũng rời xa nhân thế, xin hãy chôn tôi cùng Tình.]

[Hả?] Đại Mao ngăn người. [jini83.wordpress]

[Anh Vũ, anh đừng nghĩ quẩn! Anh biết Tiểu Tinh hôm đó đến tìm em làm gì không? Chính ngày anh nổi giận đó! Cô ấy nói với em, sau khi cô ấy chết, anh nhất định sẽ sụp đổ, cô ấy muốn chúng em giúp cô ấy chăm sóc anh, ở bên anh, còn muốn em nói với anh, kêu anh hãy đi hết con đường nên đi. Cô ấy không yên tâm anh như vậy, nếu anh làm việc ngốc nghếch, Tiểu Tinh sẽ rất đau lòng...]

[Tôi sẽ không để cô ấy đau lòng.] Anh vẫn không giải thích gì thêm.[Nói chung, phiền mọi người rồi.]

Không đợi Đại Mao khuyên gì, anh quay người rời đi, một trận gió trước mặt thổi đến, mang theo hơi lạnh. Anh kéo áo khoác, gió mùa thu lại có thể rét thấu xương.

Đi qua bưu điện, anh lấy ra lá thư đã viết trong túi bỏ vào thùng thư.

[jini83.wordpress]

Đời này, anh nợ em

Anh và cô ấy, sinh tử không rời.

Anh lẩm bẩm trong lòng, nhìn lá thư mang tên người nhận [Luu Tâm Bình] trượt khỏi tay.

Khi quay người, thấy cửa hàng hoa đối diện, anh mua bó hoa ngải tiên đại, đi bộ đến ngôi mộ mới phủ.

Cái gì anh cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ lặng lẽ bầu bạn với cô, mặc kệ thời gian trôi đi.

Trước khi ánh tà dương cuối cùng rơi xuống mặt đất, anh lấy ra bộ tài liệu, đốt trước mộ cô. Tài liệu cháy rực trong ánh lửa, vẫn có thể nhìn thấy tàn dư của chữ viết, bao gồm giấy chẩn đoán của bệnh viện, Multiple Sclerosis, tên tiếng trung – Bệnh đa xơ cứng phát tính, cùng với cái tên: Thẩm Hàn Vũ.

Tình, đợi anh.

Anh im lặng, khẽ nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tich-khong-mua>